ശങ്കരാചാര്യർ:

അപനിർമ്മിക്കപ്പെട്ട ബ്രാഹ്മണബിംബം

- ഗിരീഷ്കുമാർ ശ്രീലകം

ശങ്കരാചാര്യർ:

അപനിർമ്മിക്കപ്പെട്ട ബ്രാഹ്മണബിംബം

This Thesis is brought to you for free, with open access. This electronic version is released for free download and usage. You are free to share, copy, distribute and transmit this e-book without any modification whatsoever under the following conditions: You must not use this work for commercial purposes. You may not alter, modify, transform or build upon this work. You are not free to make a printed edition of the work withouts leagal permission of the author.

Copy right: Reserved

First published: November 2025

(Cover photo: courtesy)

MALAYALAM LANGUAGE

Sankaracharyar: Apanirmmikkappetta Brahmanabimbam

(Social science)

By: Gireeshkumar Sreelakam

First Published: November 2025

Publisher: Self Publishing (E-book reader)

ISBN: 978-93-342-5691-8

e-mail: sbh.sathyam@gmail.com

Copy right: Reserved

You may not alter, modify, transform or build upon this work. You are not free to make a printed edition of the work withouts leagal permission of the author.

ISBN 978-933425691-8

സമർപ്പണം

മതം, ജാതി, വർണ്ണം, ലിംഗം തുടങ്ങിയ

എല്ലാ വിവേചനങ്ങൾക്കുമതീതമായി,

മനുഷ്യരായി ജനിച്ചവരെല്ലാം മനുഷ്യരാണെന്നറിയുന്ന

സർവ്വർക്കും

ഈ പഠനക്കുറിപ്പ് സമർപ്പിക്കുന്നു.

നാƒഹം മനുഷ്യോ നച ദേവയക്ഷോ

ന ബ്രാഹ്മണക്ഷത്രിയവൈശ്യശൂദ്ര

ന ബ്രഹ്മചാരി ന ഗൃഹീവനസ്ഥ

ഭിക്ഷുർനജാഹം നിജബോധരൂപഃ

ഞാൻ മനുഷ്യനല്ല; ദേവനോ യക്ഷനോ അല്ല;

ബ്രാഹ്മണനോ ക്ഷത്രിയനോ വൈശ്യനോ ശൂദ്രനോ അല്ല;

ബ്രഹ്മചാരിയോ ഗൃഹസ്ഥനോ വാനപ്രസ്ഥനോ സന്യാസിയോ അല്ല.

ഞാൻ നിജബോധസ്വരൂപമാകുന്നു.

ആമുഖം

ലോകക്ഷേമത്തിനുവേണ്ടിയാണ് ഇതിഹാസങ്ങളും പുരാണങ്ങളും അടക്കമുള്ള ഭാരതീയ പൗരാണികകൃതികൾ നിർമ്മിച്ചത് എന്നാണ് അവയുടെ ഗ്രന്ഥകാരന്മാർ ആ ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ ആവർത്തിച്ചു പ്രഖ്യാപിക്കുന്നത്. എന്നാൽ, ഭാരതജനതയെ പല തട്ടുകളായി വിഭജിക്കുകയും അവരിൽ ഒരു ചെറിയവിഭാഗത്തെ ദേവതുല്യരായി മഹത്വവത്കരിക്കുകയും വലിയ ഒരുവിഭാഗത്തെ എല്ലാ രീതിയിലും തകർത്തുകളയുകയും ചെയ്ത വർണ്ണവിഭജനത്തിന്റെയും ജാതിവിവേചനങ്ങളുടെയും വേരുകൾ ആ കൃതികളിലാണ് എന്നാണ് ഇന്നുള്ള പൊതുവിശ്വാസം. മനുഷ്യനന്മയ്ക്കായി സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ട പൗരാണികഗ്രന്ഥങ്ങൾ എങ്ങനെ മനുഷ്യവിരുദ്ധമായ ആശയങ്ങളുടെ ഭണ്ഡാരമായി എന്ന സംശയം വളരെക്കാലമായി എന്നെ അലട്ടിയിരുന്നു. ആ സന്ദേഹത്തിന് തൃപ്തികരമായ ഒരു ഉത്തരംതേടി നടത്തിയ അന്വേഷണത്തിലെ കണ്ടെത്തലുകളാണ് ‘സർവ്വഭൂതഹിതം സത്യം’ എന്ന എന്റെ പുസ്തകത്തിൽ ഉൾക്കൊള്ളിച്ചിട്ടുള്ളത്. ഇ-ബുക്കായി പ്രസിദ്ധീകരിച്ച 630പേജുള്ള ആ പഠനക്കുറിപ്പിലെ ഒരുഭാഗമാണ് 'ശങ്കരാചാര്യർ: അപനിർമ്മിക്കപ്പെട്ട ബ്രാഹ്മണബിംബം' എന്ന പേരിൽ ഇവിടെ വായനക്കാർക്കു സമർപ്പിക്കുന്നത്.

തങ്ങളുടെ സ്വാർത്ഥതാത്പര്യങ്ങളുടെ സംരക്ഷണാർത്ഥം ജാതിബ്രാഹ്മണ്യമെന്ന പ്രസ്ഥാനം നടപ്പിലാക്കിയ മാനവവിരുദ്ധനിലപാടുകളുടെയും മാമൂലുകളുടെയും പാപഭാരമെല്ലാം പൗരാണികകൃതികളുടെയും പുരാണപുരുഷന്മാരുടെയും പേരിൽ ചാർത്തി അധികാരികതയുറപ്പിക്കുകയും രക്ഷപ്പെടുകയുമാണ് ആര്യബ്രാഹ്മണ്യം എക്കാലത്തും ചെയ്തുപോന്നത്. അത്തരത്തിൽ, ബ്രാഹ്മണ്യ പ്രചാരണങ്ങളിലൂടെ പ്രതിനായകനാക്കപ്പെട്ട ഒരു വ്യക്തിയാണ് ശ്രീശങ്കരാചാര്യർ. ആര്യബ്രാഹ്മണ്യത്തിന്റെ അധാർമ്മിക കൃത്യങ്ങളിൽ ശങ്കരാചാര്യർ എന്ന അദ്വൈതിയായ ഋഷിവര്യനുള്ള പങ്കെന്ത് എന്ന അന്വേഷണമാണ് ഇത്. ശ്രീശങ്കരാചാര്യർ സ്ഥാപിച്ച ശൃംഗേരിമഠത്തിൽ A.D1331 മുതൽ A.D1386വരെ അന്തേവാസിയും മഠാദ്ധ്യക്ഷനുമായിരുന്ന വിദ്യാരണ്യസ്വാമി(മാധവാചാര്യൻ) ആചാര്യന്റെ ജീവിതവും മഹത്വവും ആവിഷ്കരിച്ചുകൊണ്ട് എഴുതിയ ശ്രീശങ്കരദിഗ്വിജയം ഉൾപ്പെടെയുള്ള പ്രായേണ പ്രശസ്തവും പ്രമാണികവുമായി കണക്കാക്കപ്പെടുന്ന ശങ്കരന്റെ ജീവചരിത്രങ്ങളെ ആധാരമാക്കി നടത്തിയ ഈ പഠനത്തിലെ പല കണ്ടെത്തലുകളും അവിശ്വസനീയമായി തോന്നാം. എന്നാൽ, സത്യം അതാണ്. ബുദ്ധമതപ്രചാരംകൊണ്ട് ഭൂമിയിൽ വന്നുചേർന്ന അനർത്ഥങ്ങളിൽനിന്നും ലോകത്തെ രക്ഷിക്കാൻ അവതരിച്ചെന്നു ജീവചരിത്രങ്ങളെല്ലാം പറയുമ്പോഴും,ആചാര്യന്റെ ശരിയായ ജീവിതലക്ഷ്യം പൗരോഹിത്യമേധാവിത്വം മലിനമാക്കി അധഃപതിപ്പിച്ച സനാതനധർമ്മത്തിന്റെ വീണ്ടെടുക്കലായിരുന്നു എന്നതാണ് യാഥാർത്ഥ്യം. പൗരോഹിത്യപ്രമാണികൾ നിഷ്കാസനം ചെയ്ത അദ്വൈതചിന്തയെ വീണ്ടെടുത്ത ശ്രീശങ്കരൻ എന്ന അദ്വൈതിയെ ആര്യബ്രാഹ്മണ്യം അവരുടെ നേട്ടങ്ങൾക്കുവേണ്ടി മാനവവിരുദ്ധനായ ഒരു ബ്രാഹ്മണബിംബമായി അപനിർമ്മിക്കുകയായിരുന്നു എന്നതാണ് സത്യം.ആ വസ്തുതകൾ ജനങ്ങളിലേക്ക് എത്തിക്കുകയാണ് ഈ പഠനക്കുറിപ്പിന്റെ ഉദ്ദേശ്യം.

സർവ്വഭൂതഹിതം സത്യം: രചനാപശ്ചാത്തലം

'മഹാഭാരതം വായിക്കുന്ന ഓരോ അനുവാചകനും,അതിൽ തനിക്ക് മാത്രമായി എന്തൊക്കെയോ കരുതിവച്ചിട്ടുണ്ടെന്നു കണ്ടെത്തുന്നു. അതാണ് ആ ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ അപൂർവ്വമായ സവിശേഷത'.മഹാഭാരതത്തെക്കുറിച്ച് സുപ്രസിദ്ധ ഇൻഡോളജിസ്റ്റ് ആർ.എൻ.ദണ്ഡേക്കർ നടത്തുന്ന ആ നിരീക്ഷണത്തിലാകാം ഓരോ മഹാഭാരതപര്യടനവും ആരംഭിക്കുന്നതും അഭിവൃദ്ധിപ്പെടുന്നതും അവസാനിക്കുന്നതും.മഹാഭാരതത്തെപ്പോലെതന്നെ മറ്റെല്ലാ ഭാരതീയ ശാസ്ത്രഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ കാര്യത്തിലും, ആ പ്രസ്താവന സത്യമാണ്. അത്തരത്തിലുള്ള ചില കണ്ടെത്തലുകളിലൂടെ ഉള്ള ഒരു സഞ്ചാരമാണ് ഈ പഠനക്കുറിപ്പ്. (ഈ പഠനക്കുറിപ്പിലെ ശാസ്ത്രഗ്രന്ഥം എന്ന പ്രയോഗത്തിലെ, ശാസ്ത്രം എന്ന സംജ്ഞയെ, സയൻസ് എന്ന അർത്ഥത്തിൽ എടുക്കാതെ, ദൈവശാസ്ത്രം എന്നനിലയിൽ മാത്രം കാണുക).

ഇന്ത്യൻ ജീവിതത്തിന്റെ ഹൃദയസ്പന്ദനമായ പൗരാണികകൃതികളെ അടുത്തറിയാൻ ശ്രമിച്ചപ്പോൾ,മനസ്സിൽ പതിഞ്ഞ ചില കൗതുകക്കാഴ്ചകൾ സത്യാന്വേഷികൾക്കു മുന്നിൽ ഒരു പഠനപ്രബന്ധമെന്ന രൂപത്തിൽ വിനയപൂർവ്വം സമർപ്പിക്കുന്നു. വിവാദമല്ല ആഗ്രഹിക്കുന്നത്; സംവാദംമാത്രം. യാതൊരു മുൻവിധികളും ഇല്ലാതെ വായിക്കുക. സത്യം മാത്രം അവശേഷിക്കട്ടെ എന്ന ലക്ഷ്യത്തോടെ, പക്ഷംചേരാതെ ചർച്ചചെയ്യുക. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ, ഭാരതീയശാസ്ത്രഗ്രന്ഥങ്ങളൊക്കെ സംവാദത്തിന്റെ അനന്ത സാധ്യതകളാണ് അവലംബിക്കുന്നത്. വേദങ്ങളും ഉപനിഷത്തുകളും പരമ്പരകളിലേക്കു പകർന്നുകൊടുക്കപ്പെട്ടത്, വായ്മൊഴിയായി, ഗുരു-ശിഷ്യസംവാദങ്ങളിലൂടെയാണല്ലോ. രാമായണം ഉമാമഹേശ്വര സംവാദമാണ്; ഭഗവദ്ഗീത കൃഷ്ണാർജ്ജുനസംവാദവും. ഭാഗവതം സൂത-ശൗനക സംവാദത്തിന്റെ രൂപത്തിലാണല്ലോ നാം അറിയുന്നത്. കൃതികൾ മാത്രമല്ല, ആശയങ്ങളും അത്തരത്തിൽത്തന്നെയാണ് ഈ മണ്ണിൽ വേരുറച്ചത്. അദ്വൈതസിദ്ധാന്തത്തിന്റെ പുനഃസ്ഥാപകനായ ശ്രീശങ്കരൻ, തന്റെ വീക്ഷണം പ്രചരിപ്പിച്ചത് അസേതുഹിമാചലം സഞ്ചരിച്ച്, അന്യചിന്താപദ്ധതികളുടെ വക്താക്കളെ സംവാദത്തിലൂടെ തിരുത്തി, അദ്വൈതധാരയിൽ അണിചേർത്താണല്ലോ.

ഭഗവദ്ഗീത പഠിക്കാനുള്ള ഉദ്യമം വിദ്യാഭ്യാസകാലത്തു പലപ്പോഴായി നടത്തിയെങ്കിലും, എനിക്ക് ലക്ഷ്യം കൈവരിക്കാനായില്ല. ഭാഷാപരമായ പരിമിതിയും പ്രതിപാദനവിഷയങ്ങളിലെ ഗരിമയുമാകാം അതിനു തടസ്സമായത്. കുറച്ചു വർഷങ്ങൾക്കുമുൻപാണ് 'സമ്പൂർണ്ണഗീതാജ്ഞാനയജ്ഞ'ത്തിന്റെ ഒരു ശബ്ദരേഖ മുഴുവനായും കേൾക്കാൻ സാധിച്ചത്. ആ പ്രഭാഷണം എന്റെ ജീവിതത്തെ വളരെയധികം സ്വാധീനിച്ചു. ഭഗവദ്ഗീതയെക്കുറിച്ചുള്ള കേട്ടറിവുകളിൽനിന്നും ഏറെ അകലെയാണ് യാഥാർത്ഥ്യം എന്ന, ആ പഠനമുണ്ടാക്കിയ തിരിച്ചറിവാണ് ഈ അന്വേഷണത്തിനു വഴിതുറന്നത്. യുദ്ധഭൂമിയിലെ എതിർപക്ഷത്ത് അണിനിരന്നിട്ടുള്ള മിത്രങ്ങളെയും ബന്ധുജനങ്ങളെയും നേരിൽക്കണ്ടപ്പോൾ തളർന്നുപോയ അർജ്ജുനൻ എന്ന യോദ്ധാവിനെ, ഉപദേശിച്ചു യുദ്ധസന്നദ്ധനാക്കുന്ന കൃഷ്ണനെയാണ് ഗീതാകാരനായി കേട്ടറിഞ്ഞത്. ഒഴിവായിപ്പോയേക്കാമായിരുന്ന ഒരു മഹായുദ്ധം പുനഃ

സൃഷ്ടിച്ച ഭഗവാൻകൃഷ്ണന്റെ നയചാതുര്യം ഏതു രീതിയിലാണ് ലോകത്തിനു ഭക്തി പ്രദാനംചെയ്യുക എന്ന സംശയം എന്നും ചിന്തയിൽ പുകഞ്ഞുകിടന്നിരുന്നു. അതുപോലെതന്നെ, മനുഷ്യനന്മയ്ക്കായി സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ട ഗ്രന്ഥങ്ങൾ, എങ്ങനെ 'മനുഷ്യവിരുദ്ധമായ ആശയങ്ങളുടെ ഭണ്ഡാരമായി' എന്ന സന്ദേഹവും ദീർഘകാലമായി അലട്ടിയിരുന്നു. ആ സംശയങ്ങളാണ് ഒരിക്കലും അവസാനിക്കാത്ത ഒരു യാത്രയിൽ, ഇവിടെവരെയെങ്കിലും എത്താൻ എനിക്ക് ഊർജ്ജം പകർന്നത്. അടുത്തറിയുന്തോറും ആഴവും പരപ്പും കൂട്ടുന്ന ആ മഹാസാഗരത്തിൽ ഒന്നു മുങ്ങിക്കയറിയപ്പോൾ അറിഞ്ഞ കാര്യങ്ങൾ മിക്കതും അത്ഭുതമുളവാക്കുന്നവയായിരുന്നു. അതുവരെ മനസ്സിലാക്കിയിരുന്ന കാര്യങ്ങളിലധികവും സത്യമായിരുന്നില്ല എന്ന അനുഭവം, കൂടുതൽ അറിയണം എന്ന ആഗ്രഹം ഉണർത്തി. കിംവദന്തികൾക്കും കേട്ടറിവുകൾക്കുമപ്പുറമുള്ള ആ സത്യങ്ങൾ തിരക്കിയുള്ള ഏഴെട്ടുവർഷം നീണ്ട യാത്രക്കിടയിൽ അറിഞ്ഞ വസ്തുതകൾ, എനിക്കൊപ്പം ഈ മണ്ണിൽ ജീവിക്കുന്ന മറ്റു മനുഷ്യർക്കുകൂടി പകർന്നുനൽകണം എന്ന ആഗ്രഹമാണ് ഈ പഠനക്കുറിപ്പിന്റെ പ്രസിദ്ധീകരണത്തിനു പിന്നിലെ പ്രേരകശക്തി.

മഹാഭാരതവും രാമായണവും ഭാഗവതവുമടക്കമുള്ള പൗരാണിക ഭാരതീയഗ്രന്ഥങ്ങളെക്കുറിച്ചുള്ള ഒട്ടുമിക്ക പഠനങ്ങളും വിമർശനങ്ങളും മുന്നേറുന്നത് മുൻകൂട്ടി നിർണ്ണയിക്കപ്പെട്ട രണ്ടു മാർഗ്ഗങ്ങളിലൂടെ ആണ്. ആയതിനാൽ, ചിലത് അവയുടെ സത്യസന്ധമല്ലാത്ത അപദാനങ്ങളും; മറ്റുള്ളവ സാധുതയില്ലാത്ത അപവാദങ്ങളും മാത്രം ഉൾക്കൊള്ളുന്നവയായിമാറി.അതുകൊണ്ടുതന്നെ, മേൽ പഠനങ്ങളുടെ കർത്താക്കൾ അവയിൽ അവതരിപ്പിക്കാൻ ശ്രമിച്ച ആശയങ്ങളെക്കാൾ മറ്റു പലതിനുമാണ് പ്രചാരം സിദ്ധിച്ചത്. ഇനിയും കൃത്യമായി നിശ്ചയിക്കാൻ സാധിക്കാത്ത ഒരു കാലഘട്ടത്തിൽ സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ട ആ ഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ ചരിത്രവും ചാരിത്ര്യവും നിർണ്ണയിക്കാനുള്ള ശ്രമങ്ങളായിരുന്നു പഠനങ്ങളിലധികവും. 'ആരെഴുതി? എപ്പോളെഴുതി?' എന്നീ ചോദ്യങ്ങളിൽ കുരുങ്ങിക്കിടന്ന പഠനങ്ങളിൽ പലതും, എന്തെഴുതി? എന്തിനെഴുതി? മുതലായ പ്രധാനചോദ്യങ്ങൾക്കുള്ള ഉത്തരം കണ്ടെത്താൻ മറന്നുപോയി. അവയിൽനിന്നും അനുവാചകന് ആർജ്ജിക്കാൻ കഴിയുന്ന വൈജ്ഞാനികവും ധാർമ്മികവും ആദ്ധ്യാത്മികവുമായ സമ്പത്തെന്തെന്നു കണ്ടെത്തുന്നതിനു കഴിയാതെപോയി. വിമർശകർ മാത്രമല്ല, പ്രചാരകരും ഒരുവട്ടംപോലും ആ ഗ്രന്ഥങ്ങൾ പൂർണ്ണമായും വായിച്ചിരുന്നോ എന്ന സന്ദേഹം പല പഠനങ്ങളുടെയും വിശ്വാസ്യതയെ ചോദ്യംചെയ്യുന്നുണ്ട്. വെറും കേട്ടറിവിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ രചിക്കപ്പെട്ടവയാണ് എന്ന സംശയം ബലപ്പെടുത്തുന്നതാണ് നാം കണ്ട നിരൂപണങ്ങളിൽ പലതും. അവ വായിക്കുകയും, വിശ്വസിച്ച് പ്രചരിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തവരുടെ മനസ്സിലുറച്ചുപോയ വിരൂപ പ്രതിബിംബങ്ങളാണ് യഥാർത്ഥ കഥാപാത്രങ്ങളായി ഇന്ന് അറിയപ്പെടുന്നവയിൽ അധികവും. ഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ വലിപ്പവും ഭാഷാപരമായ പരിമിതിയും, മൂലകൃതികളുടെ ലഭ്യതക്കുറവുമെല്ലാം പലപ്പോഴും പ്രശ്നമാണെങ്കിലും, അതൊന്നും തെറ്റായവിവരങ്ങളുടെ വിനിമയത്തിന് ന്യായീകരണമാകുന്നില്ലല്ലോ. നമുക്ക് കണ്ടും കേട്ടും പരിചയമുള്ള മുഖങ്ങളല്ല, സത്യത്തിൽ വ്യാസനും വാല്മീകിയും കുറിച്ചുവെച്ചിരിക്കുന്ന കഥാപാത്രങ്ങളിൽ പലർക്കും എന്ന തിരിച്ചറിവുത

ന്നെയാണ് ഈ രചനയുടെ പിന്നിലെ പ്രചോദനം. വാല്മീകിയും വ്യാസനും രചിച്ച കൃതികളല്ല; ആര്യവംശവാദികൾ അപനിർമ്മിച്ച അവയുടെ പതിപ്പുകളാണ് ഇന്നു നാം കാണുന്നവ എന്നതാണ് മനസ്സിലാക്കാൻ കഴിഞ്ഞത്. അതുകൊണ്ട്, അറിഞ്ഞ സംഗതികൾ യാതൊരു മായവും ചേർക്കാതെ ഇവിടെ പറയാൻ ശ്രമിക്കുന്നു.

പൗരാണികരചനകളെ ചരിത്രരേഖകളായി കണക്കാക്കുന്നത് പൂർണ്ണാർത്ഥത്തിൽ ശരിയല്ല. എങ്കിലും, അവയിലെ പരാമർശങ്ങൾ, പ്രസ്തുതകൃതികളിൽ പ്രതിപാദിക്കുന്ന കാലഘട്ടത്തിലെയും, എഴുത്തുകാരന്റെ ജീവിതകാലത്തെയും സാമൂഹ്യാവസ്ഥയെ നേരിട്ടു പ്രതിഫലിപ്പിക്കുന്ന സൂചകങ്ങളാണ് എന്ന നിലയിൽ ചരിത്രപഠനത്തിനു സഹായകമാകുന്ന സങ്കേതങ്ങൾ തന്നെയാണ്. പൗരാണിക ഹൈന്ദവഗ്രന്ഥങ്ങൾ അപൗരുഷേയമാണോ,മനുഷ്യനിർമ്മിതമാണോ?അവ രചിച്ച വാല്മീകിയും വ്യാസനുമൊക്കെ വാസ്തവത്തിൽ ഇവിടെ ജീവിച്ചിരുന്ന വ്യക്തികളാണോ? ആണെങ്കിൽ, എവിടെ? ഏതു കാലത്ത്? ആ കൃതികളിൽ പ്രതിപാദിച്ചിട്ടുള്ള കഥാപാത്രങ്ങളും സംഭവങ്ങളും യഥാർത്ഥമാണോ? അവയിൽ പറയുന്ന, സാധാരണ മനുഷ്യന്റെ സാമാന്യബുദ്ധിയ്ക്കു നിരക്കാത്ത കാര്യങ്ങൾ സംഭാവ്യമാണോ?അവയിൽ എത്രമാത്രം തിരുത്തലുകളും തിരുകിക്കയറ്റലുകളും പിൽക്കാലത്തു നടന്നിട്ടുണ്ട്? തുടങ്ങിയ വിഷയങ്ങൾ ഒന്നുംതന്നെ ഈ പഠനത്തിൽ എന്റെ പരിഗണനാവിഷയങ്ങളല്ല. എന്റെ മനസ്സിനെ മഥിച്ച കുറച്ചു സംശയങ്ങൾക്കുള്ള ഉത്തരം, ആ ഗ്രന്ഥങ്ങളിലെ ഇന്നു ലഭ്യമാക്കുന്ന വിവരങ്ങളുടെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ കണ്ടെത്താൻ ശ്രമിക്കുന്നു; അത്രമാത്രം. എന്നെപ്പോലെതന്നെ, ഒരുപാടുപേരുടെ മനസ്സിൽ ആ സന്ദേഹങ്ങൾ എപ്പോഴെങ്കിലുമൊക്കെ ഉയർന്നുവന്നിട്ടുണ്ടാകാം എന്നതുകൊണ്ട്, എന്റെ പഠനത്തിന്റെ ഭാഗമായി കണ്ടെത്തിയ കാര്യങ്ങൾ പൊതുസമൂഹത്തിനു മുന്നിൽ സമർപ്പിക്കുന്നു. ആരെയെങ്കിലും ശത്രുപക്ഷത്തുനിറുത്താനോ, ആരുടെയെങ്കിലും സംരക്ഷണം ഉറപ്പിക്കാനോ അല്ല ഈ അന്വേഷണാത്മക പരിചിന്തനം. ആരെയെങ്കിലും അപകീർത്തിപ്പെടുത്തലോ, മറ്റാരുടെയെങ്കിലും ബാദ്ധ്യതകളെ വെളുപ്പിച്ചെടുക്കലോ ഈ പഠനത്തിന്റെ ലക്ഷ്യമേയല്ല. ഇന്ത്യൻസംസ്കൃതിയുടെ ഭാഗമായി നിൽക്കുന്ന ഓരോ മനുഷ്യനും മനസ്സിലാക്കേണ്ട ചില സത്യങ്ങളിലേക്ക് ശരിയുടെ വെളിച്ചം കടന്നുകയറാനുള്ള വാതിൽ തുറക്കുക മാത്രമാണ് ഈ പഠനക്കുറിപ്പിന്റെ പ്രസിദ്ധീകരണത്തിലൂടെ ചെയ്യാൻ ശ്രമിക്കുന്നത്.

ചാതുർവർണ്ണ്യവിഭജനവും ജാതിവ്യവസ്ഥയും ഈ പഠനത്തിൽ പ്രധാന ഘടകങ്ങളായി കടന്നുവന്നിട്ടുണ്ട്. അത് ജാതിചിന്തപ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുക എന്ന ലക്ഷ്യത്തോടെ കരുതിക്കൂട്ടി നടപ്പാക്കുന്ന ഒരു നീക്കമല്ല. സ്വാർത്ഥമോഹികളായ മതമേധാവികൾ നടത്തിയ അപനിർമ്മിതികളുടെ ഫലമായാണ്, ജാതിഭേദമടക്കമുള്ള അത്യാചാരങ്ങൾ ഉരുത്തിരിഞ്ഞുവന്നതും, നിയമമാക്കി നടപ്പാക്കിയതും, മനുഷ്യരെ വിഭജിച്ച് ഇന്നും നിലനിൽക്കുന്നതും എന്നുസമർത്ഥിക്കാനാണ് ആ വിഷയങ്ങൾ പഠനപരിധിയിൽ ഉൾപ്പെടുത്തിയത്. വർണ്ണഭേദങ്ങളും ജാതിചിന്തയും കേവലം തോന്നലുകളാണ് എന്നു ബോധ്യപ്പെടുത്താൻ അനിവാര്യമായ പരാമർശങ്ങൾ മാത്രമാണ് അതൊക്കെയും. ജാത്യാഭിമാനവും ജാത്യാപകർഷവും തലയിലേറ്റിനടക്കാൻ ഒരു കാരണവും ആർക്കുമില്ലാ എന്ന സത്യം, നിസ്സന്ദേഹം സ്ഥാപിക്കാൻ ആവശ്യമായ

തിലധികം ഒന്നും ഇതിൽ പറഞ്ഞിട്ടില്ല. ആ സദുദ്ദേശ്യത്തെ അതേ അർത്ഥത്തിൽ തന്നെ സ്വീകരിക്കുക. ആരെയും അപമാനിക്കാൻ ആർക്കും അവകാശമില്ലെന്ന് ഓർമ്മിപ്പിക്കുക എന്നതുകൂടിയാണ് ഈ പഠനക്കുറിപ്പിന്റെ ലക്ഷ്യം.

ജാതിചിന്ത പരിപോഷിപ്പിക്കുന്ന ഒരു പ്രവൃത്തിയെയും പരിഷ്കൃത സമൂഹങ്ങൾ അനുകൂലിക്കുകയില്ല. എങ്കിലും,അടിയുറച്ച സാമൂഹികസത്യമായി ജാതി നമുക്കു മുന്നിലുണ്ട്. പേരു ചോദിച്ചാൽപോലും ഉത്തരമായി ജാതി കടന്നുവരുന്ന ഒരു സമൂഹത്തിലാണ് നാം ജീവിക്കുന്നത്. ആ സമൂഹത്തിൽ തന്നെയാണ് കുറെ ജാതിനാമങ്ങൾ അപമാനസൂചകമായി ചിലർക്കു മേലെ ദുരുപയോഗിക്കപ്പെടുന്നതും. അതുകൊണ്ടുതന്നെ,അനേകശതം വർഷങ്ങളായി നിലനിൽക്കുന്ന ജാതിചിന്ത ഇല്ലാതാക്കുക സുസാധ്യമല്ല എന്നതാണു പരമാർത്ഥം. അത്രമേൽ ഉറച്ച അടിത്തറയിലാണ് ജാതി പടുത്തുയർത്തപ്പെട്ടിട്ടുള്ളത്.ജാത്യാഭിമാനവും ജാത്യാപകർഷവും കേവലം തോന്നലുകളിൽനിന്നുണ്ടാകുന്ന അയുക്തികഭ്രമംമാത്രമാണ് എന്നതാണു സത്യം. ആ ഒരു തിരിച്ചറിവുണ്ടാക്കുക തന്നെയാണ് ജാതിവിവേചനത്തിനുള്ള പ്രതിവിധി. സമൂഹത്തിലെ നിയന്ത്രണാധിക്കാരം കൈയാളിയിരുന്നവർ,സ്വന്തം താത്പര്യങ്ങളുടെ സംരക്ഷണാർത്ഥം നിർമ്മിച്ചെടുത്ത ചില കുതന്ത്രങ്ങളിലാണ്, സമൂഹത്തെ വിഭജിച്ചു വേരുറപ്പിച്ച ആഢ്യത്വ-അധമചിന്തകളുടെ ആധാരം എന്നതിരിച്ചറിവും അംഗീകരണവും കൊണ്ടുമാത്രമേ ജാതിചിന്ത ദുർബ്ബലമാക്കൂ എന്നതാണു സത്യം.

ചാതുർവർണ്യം ഹൈന്ദവസമൂഹത്തിൽ സൃഷ്ടിച്ച വിഭജനത്തിന്റെ ഫലമായി, പൗരോഹിത്യവൃത്തിയുടേയും പൗരാണികകൃതികളുടേയും അധികാരാവകാശം ബ്രാഹ്മണ്യത്തിന്റെ കൈപ്പിടിയിൽ ഒതുങ്ങിയതോടെ, മറ്റു സമൂഹങ്ങൾക്ക് അവ അപ്രാപ്യമായി മാറി. അതിനാൽതന്നെ, ആ പുസ്തകങ്ങളിൽ സംഭവിച്ച തിരുത്തലുകളും തിരുകിക്കയറ്റലുകളും സംബന്ധിച്ച സന്ദേഹങ്ങൾക്കു മറുപടി പറയാനുള്ള സ്വാഭാവികമായ കടമ ബ്രാഹ്മണ്യത്തിനാണ്. സനാതനസംസ്കൃതിയ്ക്ക് സംഭവിച്ച വീഴ്ചകളുടെയെല്ലാം ഉത്തരവാദിത്വം, പൗരോഹിത്യസമൂഹത്തിനു മാത്രമാണെന്നല്ല അതിനർത്ഥം. അതിന്റെ ഭാഗമായി നിലനിന്ന സകല വിഭാഗങ്ങൾക്കും ആ ച്യുതിയിൽ അവരുടേതായ പങ്കുണ്ട്. ആദ്ധ്യാത്മികവിഷയമെന്നതിലുപരി അതൊരു സാമൂഹിക പ്രശ്നമായതിനാൽ, ആ വിഷയത്തിൽ ഭരണവിഭാഗത്തിന്റെ ബാദ്ധ്യത അവഗണയ്ക്കാനാവാത്തത്ര വലുതാണ്. എങ്കിലും, അക്കാലത്തെ സാമൂഹ്യസാഹചര്യങ്ങളനുസരിച്ച്, വിസ്തൃതമായ അധികാരങ്ങൾ കൈയ്യാളിയിരുന്ന രാജവർഗ്ഗത്തിന് പോലും പൗരോഹിത്യത്തിന്റെ കൈകളിലെ കടിഞ്ഞാണിൽനിന്ന് ഇടംവലംതിരിയാനുള്ള സ്വാതന്ത്ര്യം കൽപ്പിച്ചുകിട്ടിയിരുന്നില്ല. ദൈവവുമായി നേരിട്ടു ബന്ധമുള്ള 'ഭൂദേവന്മാരായ ബ്രാഹ്മണരുടെ' പ്രതിനിധികളായി ജനസേവനം ചെയ്യുക എന്നതായിരുന്നല്ലോ അന്നു ക്ഷാത്രധർമ്മം. അതിനു നിർബന്ധിതമാക്കുന്ന ഒരുപാട് ചട്ടങ്ങൾ, സ്മൃതികൾ എന്ന പേരിൽ കാലാകാലങ്ങളിൽ ഉണ്ടാക്കി നടപ്പാക്കിപ്പോന്നു. അതിനാൽ,സാമൂഹ്യവിഷയങ്ങളിൽപോലും അവസാനവാക്ക് ബ്രാഹ്മണപുരോഹിതന്മാരുടേതായി മാറി എന്നു പുരാണേതിഹാസങ്ങൾ സാക്ഷ്യപ്പെടുത്തുന്നുണ്ട്. സാമൂഹ്യശ്രേണിയിലെ മറ്റു വിഭാഗങ്ങളായ വൈശ്യരും ശൂദ്രരും

ശാക്തികമായി നിർണ്ണായകമായ ഒരു നിലയിലല്ലാതിരുന്നതുകൊണ്ടും, അവർക്ക് വിശുദ്ധഗ്രന്ഥങ്ങൾ അപ്രാപ്യമായിരുന്നതുകൊണ്ടും അവയിലെ തെറ്റുകൾക്ക് ആ സമൂഹങ്ങളെ പഴിക്കുന്നതിൽ തീരെ സാംഗത്യമില്ല. അതിനാലാണ്, അക്കാലത്തു സംഭവിച്ച അപചയങ്ങളുടെ ബാദ്ധ്യത ജാതിബ്രാഹ്മണ്യത്തിൽ ആരോപിക്കപ്പെടുന്നതും, അതു സംബന്ധിച്ച വിമർശനങ്ങളിൽ അവർ പ്രതിക്കൂട്ടിൽ നിറുത്തപ്പെടുന്നതും, ചോദ്യംചെയ്യലിനു വിധേയമാകുന്നതും. ഒരു സ്ഥാപനം(establishment) എന്ന നിലയിൽ ജാതിബ്രാഹ്മണ്യം അതിനെ നേരിട്ടേ മതിയാകൂ.

അതിനായി, ബ്രാഹ്മണ്യം എന്നതുകൊണ്ട് എന്താണ് കൃത്യമായി അർത്ഥമാക്കുന്നതെന്നു മനസ്സിലാക്കണം. ബ്രാഹ്മണ്യം, കേവലം ബ്രാഹ്മണജാതിയെ പ്രതിനിധാനം ചെയ്യുന്ന ഒരു സ്ഥാപനമോ സ്വഭാവമോ അല്ല. അത് മനുഷ്യരുടെ സമത്വത്തെയും സ്വാതന്ത്ര്യത്തെയും സാഹോദര്യചിന്തയെയും അംഗീകരിക്കാത്ത, വംശവിശുദ്ധിവാദത്തിലധിഷ്ഠിതമായ ഒരു ഗുണവിശേഷമാണ്. അതുകൊണ്ട്,അത് വ്യത്യസ്ത വ്യക്തികളുടെയും സംഘടനകളുടെയും രൂപത്തിൽ മനുഷ്യസമൂഹങ്ങളെ മലിനമാക്കിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു. താൻ അല്ലെങ്കിൽ,തന്റെ സമുദായം മറ്റെല്ലാ മനുഷ്യരെക്കാളും ഉന്നതരാണെന്നും, മറ്റു മനുഷ്യരെല്ലാം തങ്ങളുടെ സുഖസൗകര്യങ്ങൾ ഒരുക്കാൻവേണ്ടി മാത്രം സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ടവരാണെന്നും അത്തരക്കാർ വിശ്വസിക്കുകയും, മറ്റുള്ളവരെ വിശ്വസിപ്പിക്കാൻ ശ്രമിക്കുകയും ചെയ്യും. അതിനുവേണ്ട പ്രമാണങ്ങൾ, സാമൂഹികമായി സ്വീകാര്യതയുള്ള വ്യക്തിത്വങ്ങളുടെ പേരിൽ അവർ തന്നെ ഉണ്ടാക്കി പ്രചരിപ്പിക്കും. അതിനാൽത്തന്നെ അവർ പല കാലങ്ങളിലും പല രൂപത്തിലാണ് സമൂഹത്തിൽ ആധിപത്യമനസ്കത പ്രദർശിപ്പിക്കുന്നത്. പഴയകാലത്ത് ഭാരതത്തിൽ ആ പ്രതിലോമകത പ്രകടിപ്പിച്ചത് ബ്രാഹ്മണരായിരുന്ന പൗരോഹിത്യനേതൃത്വമായിരുന്നു എന്നതുകൊണ്ടാണ് ആ മാനസികാവസ്ഥ ബ്രാഹ്മണ്യമെന്ന പൊതുസംജ്ഞകൊണ്ട് അടയാളപ്പെടുത്തപ്പെട്ടത്. അതേ മാനസികാവസ്ഥ വെച്ചുപുലർത്താത്ത (ജാതി)ബ്രാഹ്മണർ ബ്രാഹ്മണ്യത്തെ പ്രതിനിധീകരിക്കുന്നില്ല എന്നതുപോലെ, ആ വികലമാനസികാവസ്ഥ സൂക്ഷിക്കുന്ന മറ്റു വർണ്ണികളും ആ ആശയത്തിന്റെ പ്രയോക്തക്കളാണ് എന്നു കണക്കാക്കാം. ഫാസിസം എന്ന പദം, കാലദേശാതീതമായി വെറുപ്പിന്റെയും പൗരാവകാശധ്വംസനത്തിന്റേയും പര്യായമായതുപോലെയുള്ള ഒരു പ്രതീകാത്മകബിംബമായി ആ പേരും മാറിയിട്ടുണ്ട്.

ലോകക്ഷേമത്തിനുവേണ്ടിയാണ് സൃഷ്ടിച്ചത് എന്നു ഗ്രന്ഥകാരന്മാർതന്നെ ആവർത്തിച്ചു പ്രഖ്യാപിക്കുന്ന പൗരാണികകൃതികളുടെ പൊതുസ്വഭാവത്തിലും ഘടനയിലും പിന്നീടു സംഭവിച്ചിട്ടുള്ള അപഭ്രംശങ്ങളുടെ പാപഭാരം തങ്ങളിൽ ആരോപിക്കപ്പെടുമ്പോൾ, നിരപരാധിത്വം തെളിയിക്കാനുള്ള ബാദ്ധ്യത ജാതിബ്രാഹ്മണ്യത്തിനുണ്ട്. അതിനർത്ഥം, ബ്രാഹ്മണജാതിയിൽ പിറന്നവരൊക്കെ മനുഷ്യവിരുദ്ധമായ അത്തരം അപനിർമ്മിതികളുടെ ഉത്തരവാദികളാണെന്നല്ല. ആധുനിക ഭാരതത്തിന്റെയും, വിശേഷിച്ചു കേരളത്തിന്റെയും ചരിത്രത്തിലൂടെ ഒന്നുകണ്ണോടിച്ചാൽ, അനവധി ഉത്പതിഷ്ണുക്കളായ ബ്രാഹ്മണരെ കാണാൻ കഴിയും. ഇന്ത്യൻ സ്വാതന്ത്ര്യസമരത്തിന്റെയും സാമൂഹ്യമുന്നേറ്റങ്ങളിലെയും മുന്നണിപ്പോരാളികളായും, സ്വതന്ത്രഭാരതത്തെ ഔന്നത്യത്തിൽ എത്തിച്ച കർമ്മയോഗികളായും തിള

ങ്ങിനിൽക്കുന്ന അവരെയോ, അവർക്കൊപ്പം നടന്നവരെയോ ഒരുവാക്കുകൊണ്ടു പോലും വേദനിപ്പിക്കുവാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നില്ല. ഒരു വ്യവസ്ഥിതിയെന്ന നിലയിൽ ബ്രാഹ്മണ്യം നടപ്പിലാക്കിയ നടപടികളുടെ പാപഭാരം പറ്റാതെ, സ്വകർമ്മങ്ങളിൽ വ്യാപൃതരായി ജീവിച്ചവരാണ് ആ സമുദായത്തിലെ ബഹുഭൂരിപക്ഷവും. അപ്പോഴും, ഭാരതീയസമൂഹങ്ങളെ ഒരിക്കലും തിരിച്ചുകയറാനാകാത്ത വിഭജനത്തിന്റെയും വെറുപ്പിന്റെയും വിനാശത്തിന്റെയും പടുകുഴിയിൽ തള്ളിയിട്ട പാതകത്തിന്റെ ഉത്തരവാദിത്വങ്ങളിൽനിന്നും ജാതിബ്രാഹ്മണ്യം എന്ന സംഘടിതശക്തിയെ ഒഴിച്ചുനിറുത്തിയുള്ള ചർച്ചകളൊക്കെ, സത്യസന്ധതയില്ലാത്ത വാചാടോപങ്ങൾ മാത്രമായിപ്പോകുമെന്ന അനിവാര്യതയാണ് ഈ പഠനത്തിലെ അതു സംബന്ധിച്ച അപ്രിയ പരാമർശങ്ങൾക്ക് അടിസ്ഥാനം. ആരേയും അവഹേളിക്കണമെന്ന ആഗ്രഹത്തോടെയല്ല ആ അപ്രിയസാഹസത്തിനു മുതിരുന്നത്.

പൗരാണികഭാരതീയഗ്രന്ഥങ്ങൾ പഠിക്കുമ്പോൾ വ്യക്തമാകുന്ന ഒരു കാര്യം, ജാതിബ്രാഹ്മണ്യം ആ ചിത്രത്തിലേയില്ല എന്നതാണ്. ആ ഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ രചയിതാക്കളായും, പ്രചാരകരായും, കഥാപാത്രങ്ങളായും അവരെ അപൂർവ്വമായേ കാണാനാകൂ. ഭാരതഭൂമിയിലേക്കു മാത്രമല്ല, സനാതനസംസ്കാരത്തിലേക്കും ആര്യന്മാർ അധിനിവേശം നടത്തുകയായിരുന്നു. യഥാർത്ഥത്തിൽ, സനാതനസംസ്കൃതിയെന്നും ആർഷസംസ്കാരമെന്നും അറിയപ്പെടുന്നത്, ആര്യന്മാർ സൃഷ്ടിച്ചെടുത്ത, അടിമുടി വിവേചനങ്ങളും വിലക്കുകളുംനിറഞ്ഞ സാമൂഹികാവസ്ഥയല്ല.ആര്യാധിനിവേശത്തിനു മുൻപ് ഈ മണ്ണിൽ നിലനിന്നിരുന്ന, സർവ്വജീവജാലങ്ങളും പരസ്പരം സഹകരിച്ചും, സ്വാതന്ത്ര്യത്തോടെ ഇടപഴകിയും കഴിഞ്ഞിരുന്ന സംസ്കാരമാണ്. അധിനിവേശത്തെത്തുടർന്ന് ആര്യന്മാർ തകർത്തെറിഞ്ഞ നാഗരികതയാണ്. ഭാരതം എന്ന ഭൂമികയിലേക്ക് ആര്യന്മാർ ഏതുപ്രകാരത്തിൽ അധിനിവേശം നടത്തി അധികാരം കൈപ്പിടിയിലൊതുക്കിയോ, അതുപോലെതന്നെ സനാതനസംസ്കൃതിയുടെ സമസ്തമേഖലകളിലും നുഴഞ്ഞുകയറി അധിപത്യമുറപ്പിക്കുകയായിരുന്നു ജാതിബ്രാഹ്മണ്യം. ബ്രഹ്മജ്ഞാനികളായ ഭാരതീയമഹർഷിമാരെ അടയാളപ്പെടുത്താൻ ഉപയോഗിച്ചിരുന്ന ബ്രാഹ്മണൻ എന്ന വാക്ക്, സ്വന്തം മേൽവിലാസമാക്കിയതിലൂടെ നേടിയ അപ്രമാദിത്വം, ആ സംസ്കാരത്തെ മൊത്തം കാൽക്കീഴിലൊതുക്കാൻ അവർ 'വിദഗ്ദമായി പ്രയോജനപ്പെടുത്തി'. പൂർവ്വസൂരികളായ സന്യാസിമാർ സാധനയിലൂടെ കണ്ടെത്തിയ(ദർശിച്ച)അദ്ധ്യാത്മവിദ്യ സ്വനിയന്ത്രണത്തിലാക്കുകയും, സ്വാർത്ഥപരതയോടുകൂടി അപനിർമ്മിക്കുകയും, അപരർക്കു നിരാകരിക്കുകയും ചെയ്തു. മനുഷ്യമനസ്സുകളിലെ സഹജമായ ഈശ്വരഭക്തിയെ ദുരുപയോഗംചെയ്ത്, എതിർശബ്ദങ്ങളുയരാനുള്ള സാഹചര്യങ്ങൾ ഇല്ലാതാക്കി സർവ്വരെയും ചൊല്പടിയിലാക്കി. പതിറ്റാണ്ടുകളിലൂടെ നടപ്പാക്കപ്പെട്ട ആ ഗൂഢപദ്ധതിയുടെ പരിണതഫലമാണ്, ലോകത്തിലെ ഏറ്റവും മഹത്തായ ദർശനമെന്ന നിലയിൽനിന്ന്, ഏറ്റവും പരിതാപകരവും ശിഥിലവുമായ സാമൂഹികാവസ്ഥയിലേയ്ക്കുള്ള സനാതനസംസ്കാരത്തിന്റെ തകർച്ച. ആ വീഴ്ചയിൽനിന്നും കരകയറാനും, കൂടെയുള്ളവരെ കൈപിടിച്ചുയർത്താനുമുള്ള ബാദ്ധ്യത ഓരോ മനുഷ്യനുമുണ്ട്. അതിനുള്ള മാർഗ്ഗം, അടച്ചിട്ട അറകളിൽ കുടുങ്ങിക്കിടക്കുന്ന സത്യം കണ്ടെത്തി

വിളിച്ചുപറയുക എന്നതുതന്നെയാണ്. അതിനുള്ള ഒരു എളിയശ്രമമാണ് ഈ പഠനക്കുറിപ്പിലൂടെ നിർവ്വഹിക്കുവാൻ ശ്രമിക്കുന്നത്.

ഈ പഠനക്കുറിപ്പിലെ ഏതെങ്കിലും പരാമർശങ്ങൾ ആർക്കെങ്കിലും അപകീർത്തികരമായി തോന്നുന്നെങ്കിൽ, അതിന്റെ ഉത്തരവാദിത്വം, അത്തരം പ്രവൃത്തികൾ ചെയ്തവർക്കുമാത്രമാണ്. അവർ ചെയ്ത അപരാധങ്ങളുടെ ഇരകൾ എന്നനിലയിൽ നൂറ്റാണ്ടുകളായി അവഹേളനവും അധഃസ്ഥിതാവസ്ഥയും സഹിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന സമൂഹങ്ങളുടെ, നരകയാതനകളിൽ ഒരംശം പോലും ക്ലേശമുണ്ടാക്കാൻ ഇതിലെ ഏറ്റവും കടുത്ത പരാമർശങ്ങൾക്കുപോലും കഴിയില്ലെന്ന ഉറച്ചവിശ്വാസമുള്ളതിനാൽ, കണ്ടറിഞ്ഞ സംഗതികൾ അതേ രീതിയിൽ അവതരിപ്പിക്കുന്നു. ആർക്കെങ്കിലും അഹിതകരമാകും എന്നതുകൊണ്ടുമാത്രം, കൺമുന്നിൽ കണ്ട വസ്തുതകൾ വിഴുങ്ങാനാവില്ലല്ലോ. ലോകത്തിലെ ഏറ്റവും ഉദാത്തമായ ഒരു സംസ്കൃതിയെ വഴിതെറ്റിച്ചത് ഒന്നോ പത്തോ നൂറോ ആളുകളായാൽപ്പോലും, അവരെ കാലം വിചാരണ ചെയ്യും. ഇതിനുമുമ്പേ ഒരുപാടുപേർ പലപ്രകാരത്തിൽ ആ കർത്തവ്യം നിർവ്വഹിച്ചതിനാലാണ് ഈ സംസ്കാരം തകർന്നുപോകാതെ നിലനിൽക്കുന്നത്. ജാതിവിവേചനം എന്ന ദുരന്തത്തിന്റെ ബാക്കിപത്രമായി ഒരാളെങ്കിലും ഈ മണ്ണിൽ വേട്ടയാടപ്പെടുന്നിടത്തോളം കാലം, ആ വികൃത ചിന്തകളുടെ സ്രഷ്ടാക്കൾ വിസ്താരം ചെയ്യപ്പെടുകതന്നെ വേണം. കാലാകാലങ്ങളായി സംഭവിച്ചിട്ടുള്ള അത്തരത്തിൽ ഉള്ള ഓരോ ചോദ്യം ചെയ്യലും കാലത്തിന്റെ അനിവാര്യമായ കാവ്യകർമ്മമാണ്. ജാതിമേധാവിത്വം ബ്രാഹ്മണർക്കു കൊടുത്ത അതിരുകളില്ലാത്ത അധികാരം ആസ്വദിച്ചിരുന്ന, ഇന്നും അതിന്റെ ഗുണഫലങ്ങൾ അനുഭവിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന അവരിൽ ഓരോരുത്തരുടേയും നിശബ്ദതപോലും, അന്യസമൂഹങ്ങൾക്ക് അന്തമില്ലാത്തത്ര ആഘാതങ്ങളാണ് ഏൽപ്പിച്ചത്. അതിനാൽ, ആധുനികകാലത്ത് നടക്കുന്ന പഠനങ്ങളിലെ കണ്ടെത്തലുകളോട് അസഹിഷ്ണുതയോടെ പ്രതികരിക്കാതെ, സത്യം അംഗീകരിക്കുന്നതിനും പുനർവിചിന്തനത്തിനുള്ള വാതിൽ തുറക്കുന്നതിനും പിഴവുകൾ അവർത്തിക്കാതിരിക്കാനും ബ്രാഹ്മണരിലെ മനുഷ്യപക്ഷത്തുനിൽക്കുന്ന പുതുതലമുറകൾ തയ്യാറാകുമെന്നാണ് പ്രതീക്ഷിക്കുന്നത്.

ഒരു സാമുദായിക ശക്തി എന്ന നിലയിൽ, ജാതിബ്രാഹ്മണ്യം കേരളത്തിലെങ്കിലും തീരെ അപ്രസക്തമായ ഈ കാലഘട്ടത്തിൽ ജീവിക്കുമ്പോൾ, ഇത്തരമൊരു വിഷയം പ്രസക്തമാണോയെന്ന ചോദ്യം ചിലരിൽനിന്നുണ്ടാകാം. ഭൂതകാലത്തെ തെറ്റുകളുടെപേരിൽ ഒരു സമൂഹത്തെ ഇപ്പോൾ വിമർശിക്കുന്നതുകൊണ്ട് എന്തു ഫലം എന്ന സംശയവുമുണ്ടാകാം. അത്തരം നിഷ്കളങ്കമായി തോന്നാവുന്ന സന്ദേഹങ്ങൾക്കുള്ള മറുപടി ഒന്നേയുള്ളൂ: ഭാരതത്തിൽ ഒരു മനുഷ്യനെങ്കിലും ജാതിഭേദത്തിന്റെ പേരിൽ അധിക്ഷേപിക്കപ്പെടുന്നുണ്ടെങ്കിൽ, ആക്രമിക്കപ്പെടുന്നുണ്ടെങ്കിൽ, ഒരാൾ എങ്കിലും അത്യന്തം അധഃസ്ഥിതാവസ്ഥയിൽ തുടരുന്നുണ്ടെങ്കിൽ,അതിനു കാരണഭൂതമായ ചാതുർവർണ്യവും, അതിന്റെ ഉപോത്പന്നമായ ജാതിവ്യവസ്ഥിതിയും, അതിന്റെ സ്രഷ്ടാക്കളായ ജാതിബ്രാഹ്മണ്യവും, അവരുടെ ആയുധമായ മനുസ്മൃതിയും വിമർശിക്കപ്പെടുകതന്നെ ചെയ്യും. അത്, ഈ മണ്ണിൽ ആഴത്തിൽ വേരുറപ്പിച്ച അദ്വൈതബോധത്തിന്റെ ആർജ്ജവമാണ് വെളിവാക്കുന്നത്.

കേരളത്തിലെ സവിശേഷ സാമൂഹികസാഹചര്യങ്ങൾമൂലം, നമ്പൂതിരിമാർ എന്ന് അറിയപ്പെടുന്ന ബ്രാഹ്മണർക്കൊഴികെ, മറ്റു സമുദായങ്ങളിൽ ജനിച്ചു ജീവിക്കുന്ന ആർക്കും മനുസ്മൃതിയെയോ, അതിനെ അടിസ്ഥാനമാക്കി നടപ്പാക്കപ്പെട്ട വർണ്ണ വിഭജനവ്യവസ്ഥയെയോ, അതിന്റെ പരിവർത്തിത രൂപമായ ജാതിഭേദത്തെയോ, ന്യായീകരിക്കേണ്ടുന്ന ബാദ്ധ്യതയില്ല. മലയാളക്കരയിൽ 'ചാതുർവർണ്യവിഭജനം' തനിസ്വരൂപത്തിൽ നിലവിലിരുന്നില്ല എന്നതാണ് വസ്തുത. ഇവിടെ ബ്രാഹ്മണരും ശൂദ്രരും, ചാതുർവർണ്യവ്യവസ്ഥിതിയ്ക്കു പുറത്തുള്ള ജനവിഭാഗങ്ങളും മാത്രമേ ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ. ക്ഷത്രിയ-വൈശ്യവർണ്ണികൾ ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. നായർ-അമ്പല വാസിസമുദായങ്ങളിൽപെട്ടവരൊക്കെ ബ്രാഹ്മണരുടെ ദാസ്യവേലചെയ്യുന്ന സമൂഹങ്ങളെന്ന നിലയിൽ ശൂദ്രരായാണു കണക്കാക്കപ്പെട്ടിരുന്നത്. ഇതര ജാതിവിഭാഗങ്ങളെല്ലാം ചാതുർവർണ്യത്തിന്റെ പരിധിയിൽ വരാത്ത, പുറംജാതീയരായ പഞ്ചമർ ആയിരുന്നു. മാമാങ്കത്തിന്റെ മറവിൽ നടന്ന ചാവേറാക്രമണം എന്ന അധ്യായത്തിൽ വിശദാംശങ്ങൾ കാണുക. അതുകൊണ്ടുതന്നെ, കേരളത്തിൽ ഇന്നു ജീവിക്കുന്ന അബ്രാഹ്മണരായ മനുഷ്യരുടെയൊക്കെ പൂർവ്വികർ ഒരുവിധത്തിൽ അല്ലെങ്കിൽ മറ്റൊരുവിധത്തിൽ പല കാലങ്ങളിലായി പുരോഹിത്യവർഗ്ഗത്തിന്റെ പീഡനങ്ങൾക്ക് ഇരയായിരുന്നു എന്ന് തീർച്ച. അതുകൊണ്ട്,കാലാന്തരത്തിൽവന്ന അവസ്ഥാമാറ്റത്തിന്റെ ഫലമായി 'ആഢ്യത്വം കൈവന്ന' ആരെങ്കിലും, അത്തരം മനുഷ്യവിരുദ്ധ നിലപാടുകളെ നീതീകരിക്കാൻ ശ്രമിക്കുന്നുവെങ്കിൽ, അത് നരകയാതനകൾ നേരിടേണ്ടിവന്ന സ്വന്തം പൂർവ്വികരോടു ചെയ്യുന്ന നെറികേടാണ്.

എന്റെ മനസ്സിലുയർന്ന കുറെ സംശയങ്ങൾക്കുള്ള ഉത്തരംതേടി നടത്തിയ യാത്രയിലെ ഏതാനും കണ്ടെത്തലുകൾ മാത്രമാണ് ഈ പഠനക്കുറിപ്പ്. പ്രാണനെടുത്തവയ്ക്കെല്ലാം തികച്ചും ഹിതമായതെന്തോ, അതാണ് സത്യം(യദ് ഭൂതഹിതമത്യന്ത മേതൽ സത്യം മതം മമ) എന്നതാണ് ഈ പഠനത്തിൽ അവലംബമായി എടുത്തിട്ടുള്ള മാനദണ്ഡം. ഹിതം എന്ന പദത്തിന് ഇഷ്ടം എന്ന സാമാന്യ അർത്ഥതലമല്ല ഉള്ളത്. ഹിതമായത് എന്നതിനെ, ആരെയെങ്കിലും സുഖിപ്പിക്കുന്നതെന്ന കേവല അർത്ഥത്തിലല്ല ഉപയോഗിച്ചിട്ടുള്ളത്. മറ്റാരെങ്കിലും ചെയ്താൽ തനിക്കു സ്വീകാര്യമാകുന്നതെന്തോ,അതുമാത്രമേ താൻ മറ്റുള്ളവരോടും ചെയ്യാവൂ എന്ന പ്രതിപക്ഷഭാവനയിൽ അധിഷ്ഠിതമായ സ്വീകാര്യതയാണ് ഹിതം എന്ന വാക്കുകൊണ്ട് അർത്ഥമാക്കുന്നത്. ഒരാൾ, അല്ലെങ്കിൽ ഒരു സമൂഹം, മറ്റൊരാൾക്കോ മറ്റു സമൂഹങ്ങൾക്കോ മേൽ ഏർപ്പെടുത്തുന്ന നിയമനിർവ്വഹണം,ആ സ്ഥാനത്തു തങ്ങളായിരുന്നെങ്കിൽ സ്വീകാര്യമാകുമോ എന്നതാണ് ഹിതം എന്ന പദത്തിന്റെ യഥാർത്ഥമായ പരിപ്രേക്ഷ്യം. അതായിരിക്കണം ഓരോ വിഷയത്തിലും മനുഷ്യർ പുലർത്തേണ്ട സ്വീകാര്യതയുടെ അളവുകോൽ. അത്തരത്തിൽ, സകലർക്കും ഹിതമായ കാര്യങ്ങൾ മാത്രമേ സത്യമായി കാണാൻകഴിയൂ. അധികാരവും ആയുധവും ഉപയോഗിച്ച് അടിച്ചേൽപ്പിക്കുന്ന നിയമങ്ങളും നിയന്ത്രണങ്ങളുമല്ല; സർവ്വർക്കും സ്വീകാര്യമായതു മാത്രമാണ് സത്യം. മഹാഭാരതം ശാന്തിപർവ്വത്തിൽ ശ്രീശുക്രനോട് നാരദമഹർഷി പറയുന്ന ഒരു വചനത്തിലാണ്(329.3) ഈ മഹത്തായആശയം അവതരിപ്പിക്കുന്നത്: 'സത്യസ്യ വചനം ശ്രേയഃ സത്യാദപി ഹിതം വദേത്/ യദ് ഭൂതഹിതമത്യന്തം ഏതത്

സത്യം മതം മമ'. സത്യം പറയുക എന്നുള്ളതു ശ്രേയസ്കരംതന്നെയാണ്. എന്നാൽ, അതിനേക്കാൾ ശ്രേയസ്കരം ഹിതംചെയ്യുകയാണ്. യാതൊന്നാണോ സകല ജീവജാലങ്ങൾക്കും ഹിതകരമായിട്ടുള്ളത്, അതാണ് ആത്യന്തികസത്യം എന്നാണ് നാരദൻ തന്റെ അഭിപ്രായമായി ലോകത്തോട് ഉപദേശിച്ചത്. യുധിഷ്ഠിരനു ധർമ്മോപദേശം നൽകുമ്പോൾ, മറ്റൊരിക്കൽക്കൂടി നാരദമഹർഷി ധർമ്മവ്യാധന്റെ വാക്കുകളിലൂടെ ഇതിനു സമാനമായ ആശയം അവതരിപ്പിക്കുന്നുണ്ട്. 'അന്യതേന ഭവേത് സത്യം,സത്യേനൈവാന്യതം ഭവേത് യദ്ഭൂതഹിതമത്യന്തം തത് സത്യമിതി ധാരണാ വിപര്യയഃ കൃതോങ്ക ധർമ്മ പശ്യ ധധർമ്മസ്യ സൂക്ഷ്മതാം. '(മഹാഭാരതം,വനപർവ്വം,209-03,4). യഥാർത്ഥ സത്യപാലനം ഭൂതഹിതം(ലോകഹിതം) നിറവേറ്റുക എന്നുള്ളുതാണെന്നും ആ ധാരണയ്ക്കു വിപരീതമായി പ്രവർത്തിച്ചാൽ, അത് അധർമ്മമാകുമെന്നും നാരദനും നാരദനിലൂടെ വ്യാസനും അടിവരയിട്ടു പറയുമ്പോൾ, അക്കാര്യത്തിൽ സംശയത്തിനു കാരണമേയില്ലല്ലോ. ആ സത്യത്തിന്റെ വിജയമാണ് പൗരാണികഗ്രന്ഥങ്ങൾ പലരൂപത്തിൽ പ്രഖ്യാപിക്കുന്നത്. സത്യത്തെ ആധാരമാക്കി, സത്യമത്രേ സനാതനധർമ്മം; സത്യം സനാതനബ്രഹ്മമാണ്.(ധർമ്മഃ സനാതനസത്യം; സത്യം ബ്രഹ്മസനാതനം) എന്നാണല്ലോ വേദവ്യാസൻതന്നെ മഹാഭാരതത്തിലൂടെ സനാതനധർമ്മത്തെ നിർവ്വചിക്കുന്നത്.

കാലാകാലങ്ങളായി പ്രചാരത്തിലുള്ള ചില കള്ളങ്ങളുടെ പൊരുൾ തേടിയുള്ള പ്രയാണത്തിന്റെ പരിസമാപ്തിയാണ് ഈ പഠനക്കുറിപ്പ്. ഇതിലെ പ്രതിപാദനങ്ങൾ ഒന്നും പുതിയ കാര്യങ്ങളല്ല; അന്വേഷിച്ചാൽ ആർക്കും കണ്ടെത്താനാകുന്നതു തന്നെയാണ്. ഇത് ഒരിക്കലും ഒരു അന്തിമവിധിയോ അവസാനവാക്കോ അല്ല; എളിയ തുടക്കം മാത്രമാണ്. ഇനിയും കണ്ടെത്താത്ത കൗതുകങ്ങളിലേയ്ക്കുള്ള യാത്രകളുടെ തുടക്കം. 'തസ്മാച്ഛാസ്ത്രം പ്രമാണം തേ കാര്യാകാര്യ വ്യവസ്ഥിതൗ ജ്ഞാത്വാ ശാസ്ത്രവിധാനോക്തം കർമ്മകർത്തു മിഹാർഹസി' എന്ന ഭഗവത്ഗീതാശ്ലോകമാകട്ടെ പ്രമാണം(അധ്യായം:16 ശ്ലോകം:24). ചെയ്യരുതാത്തതും ചെയ്യേണ്ടതും വേർതിരിച്ചറിയാൻ ശാസ്ത്രം മാത്രമാകട്ടെ പ്രമാണം'. സ്വാർത്ഥതാത്പര്യാർത്ഥമുള്ള വ്യാഖ്യാനങ്ങളിലൂടെ സമൂഹത്തെ വഴിതെറ്റിച്ചു നടത്താൻ ശ്രമിക്കുന്നവരെ പ്രമാണമാക്കരുതെന്നു ചുരുക്കം. എന്റെ കാഴ്ചയിൽ പെടാതെപോയ കൂടുതൽ സത്യങ്ങൾ കണ്ടെത്തി ഈ ലോകത്തിനു സമർപ്പിക്കുവാൻ ഈ പ്രബന്ധം വായിക്കുന്ന ഓരോ മനുഷ്യസ്നേഹിയേയും ക്ഷണിക്കുന്നു.

- ഗിരീഷ്കുമാർ ശ്രീലകം

അഭിപ്രായങ്ങൾ *e-mail*ൽ അറിയിക്കുക: *sbh.sathyam@gmail.com*

ഉള്ളടക്കം

00. ആമുഖം

01. സർവ്വഭൂതഹിതം സത്യം: പഠനപശ്ചാത്തലം

a) ശങ്കരാചാര്യർ
b) ശ്രീശങ്കരൻ പുനഃസ്ഥാപിച്ചത് ബ്രാഹ്മണമതമല്ല
c) ചണ്ഡാളകഥയിൽ ശങ്കരൻ പറഞ്ഞതും; നാം കേട്ടതും
d) ശ്രീശങ്കരനെ തിരുത്തിയത് ശിവനോ ചണ്ഡാളനോ?
e) വ്യാസന്റെ തിരുത്ത്: വഴിമാറ്റലല്ല, വഴിയൊരുക്കലാണ് ശരി
f) ശങ്കരന്റെ സംശയാതീതമായ തീരുമാനം
g) ജഗദ്ഗുരുവിന്റെ ഗുരു
h) ഗോവിന്ദഭഗവത്പാദർ ആരായിരുന്നു?
i) ആചാര്യശിഷ്യന്മാരെല്ലാം ബ്രാഹ്മണരായിരുന്നു; പക്ഷേ...
j) ആചാര്യരുടെ അമ്മയെ വേട്ടയാടിയ ജാതിബ്രാഹ്മണ്യം
k) വേട്ടയാടിയവർതന്നെ വേട്ടമൃഗമാക്കി
l) ആചാര്യനിന്ദയിൽ കേരളപാണിനിയുടെ സ്ഥിരീകരണം
m) ചരിത്രകാരന്മാരുടെ സമ്മതപത്രം
n) ശങ്കരന്റെ ശാപമേറ്റ് വേദാനർഹരായ ബ്രാഹ്മണർ
o) ദിഗ്വിജയയാത്രയിലെ പ്രതിബന്ധങ്ങൾ
p) പ്രച്ഛന്നബുദ്ധൻ
q) ആചാര്യശിഷ്യരെയും വെറുതെവിട്ടില്ല
r) പൂണൂലുപൊട്ടിച്ച ശങ്കരൻ
s) പൗരോഹിത്വത്തിന്റെ പ്രാമാണികത നിഷേധിച്ച ആചാര്യൻ
t) ചാതുർവർണ്യം മയാസൃഷ്ടം: ശങ്കരഭാഷ്യം
u) വേദാധികാരം: ശങ്കാരാചാര്യരുടെ സമ്മതപത്രം
v) ശ്രീശങ്കരന്റെ അജ്ഞാതമായ സമാധി
w) കേരളം ഭ്രാന്താലയമാക്കിയത് ശങ്കരനോ?
x) ശാങ്കരസ്മൃതി ശ്രീശങ്കരസൃഷ്ടിയല്ല
y) ഉദ്ദേശ്യം പ്രഖ്യാപിക്കുന്ന ഉള്ളടക്കം
z) ഭൃത്യരെയല്ല; അടിമകളെ സൃഷ്ടിക്കലായിരുന്നു ലക്ഷ്യം
aa) അനാചാരങ്ങൾതന്നെയെന്നു ബോധ്യമുണ്ട്; പക്ഷേ...
bb) കുലസ്ത്രീകൾ കുടുംബംനോക്കിയിരുന്നാൽമതി
cc) ജീവിതംതകർക്കുന്ന പരീക്ഷണങ്ങൾ
dd) ആർത്തവത്തെയും ഗർഭത്തെയും മുൻനിർത്തിയുള്ള ഭീഷണികൾ
ee) ശാങ്കരസ്മൃതിയുടെ സ്വീകാര്യത
ff) ജന്മംകൊണ്ടു ശൂദ്രരാണ്; പക്ഷേ, ജന്മംകൊണ്ടു ബ്രാഹ്മണരും?
gg) മാമാങ്കത്തിന്റെ മറവിൽ നടന്ന ചാവേറാക്രമണം
hh) ഇതായിരുന്നു യഥാർത്ഥ ശങ്കരൻ

ശങ്കരാചാര്യർ

'ഈ ലോകത്തിലെ പർവ്വതങ്ങളുടെ ചക്രവർത്തി ഹിമവാനാണ് എങ്കിൽ, പണ്ഡിതന്മാരുടെ ചക്രവർത്തി ശങ്കരഭഗവൽപാദരാകുന്നു'. കേരളസാഹിത്യചരിത്രം എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിൽ ഉള്ളൂർ എസ്.പരമേശ്വരയ്യർ പറഞ്ഞ ഈ പ്രസ്താവനയോളം, ശങ്കരാചാര്യരുടെ മഹത്വം അടയാളപ്പെടുത്തുന്ന വാക്കുകൾ വേറെയില്ല. പക്ഷേ, ഭാരതീയരിൽ ഒരു വിഭാഗത്തിനും, മലയാളികളിൽ ബഹുഭൂരിപക്ഷത്തിനും ബ്രാഹ്മണ്യമതത്തിന്റെ പുനഃസ്ഥാപകനായ ചാതുർവർണ്യവക്താവു മാത്രമാണ് ശങ്കരാചാര്യർ. ജാതിഭേദത്തിന്റെ ചങ്ങലയിൽ ജീവൻ ഹോമിക്കേണ്ടിവന്ന സമൂഹങ്ങളുടെ ദൃഷ്ടിയിൽ, അദ്ദേഹം ശത്രുപക്ഷത്തെ സേനാനായകൻ എന്ന പ്രതിച്ഛായയോടെയാണ് എന്നും നിലനിൽക്കുന്നത്. അത്തരത്തിലൊരു വൈരുദ്ധ്യം എങ്ങനെയാണ് സംഭവിച്ചതെന്ന ചോദ്യത്തിന് ഉത്തരംതേടിയുള്ള ഓരോ യാത്രയും, ഒരുപാട് അപനിർമ്മിതികളെ വെളിച്ചത്തുകൊണ്ടുവരുന്നുണ്ട്. ആ നിരീക്ഷണങ്ങളുടെ ആകെത്തുക, അപനിർമ്മിക്കപ്പെട്ട ഒരു ബ്രാഹ്മണബിംബമാണ് ശങ്കരൻ എന്നതാണ്.

ശ്രീശങ്കരൻ പുനഃസ്ഥാപിച്ചത് ബ്രാഹ്മണമതമല്ല

അനേകായിരം സംവത്സരങ്ങളിലൂടെ, അസംഖ്യം വേദാന്തജ്ഞാനികളായ ആചാര്യന്മാർ പാകപ്പെടുത്തിയെടുത്ത സനാതനസംസ്കാരത്തിന്റെ സത്ത അദ്വൈതചിന്തയിൽ അടിയുറച്ചതായിരുന്നു. പ്രപഞ്ചത്തിലെ സർവ്വ ചരാചരങ്ങളിലും കുടികൊള്ളുന്ന ചൈതന്യം ഒന്നാകുന്നു എന്ന ഏകത്വത്തിന്റെ തത്വശാസ്ത്രമായ ആ അദ്വൈതബോധമാണ് ഉപനിഷത്തുകൾ പകർന്നുതരുന്ന പരമജ്ഞാനം. എന്നാൽ, കാലാന്തരത്തിൽ സനാതനധർമ്മത്തിന്റെ മഹത്വങ്ങൾ അധികവും അജ്ഞതയുടെയും അന്ധവിശ്വാസങ്ങളുടെയും അത്യാചാരങ്ങളുടെയും നിഴലിൽ മങ്ങിപ്പോകുകയും മലിനമാക്കപ്പെടുകയും നന്മകൾ കൈവിട്ടുപോകുകയും ഉണ്ടായി. വേദവിരുദ്ധവും മാനവവിരുദ്ധമായ വ്യാഖ്യാനങ്ങളുടെയും ദുരാചാരങ്ങളുടെയും ഫലമായി ഹിന്ദുമതം ക്ഷീണിക്കുകയും ചാർവ്വാകരുടെയും ബൗദ്ധരുടെയും ജൈനരുടെയും അടക്കം ബദൽചിന്താധാരകൾ ശക്തിപ്പെടുകയും ചെയ്തു. പിൽകാലത്ത്, ശിഥിലമായിപ്പോയ സനാതനസംസ്കാരത്തിന്റെ പുനർനിർമ്മിതിയ്ക്ക് നിമിത്തമായത് ശങ്കരാചാര്യനെന്ന ദാർശനികനാണ്. തന്റെ മുപ്പത്തിരണ്ടു വയസ്സുവരെയുള്ള ചുരുങ്ങിയ ജീവിതകാലംകൊണ്ട് ആചാര്യർ ആ മഹാകർമ്മം സാധിതമാക്കിയത്, അദ്വൈതവേദാന്തത്തിലെ ചിന്തകൾ ഉപനിഷത്തുക്കളിൽ കാണപ്പെടുന്നതുപോലെ വ്യാഖ്യാനിച്ചും വേദങ്ങളെ അദ്വൈതചിന്തയുടെ പശ്ചാത്തലത്തിൽ നിർവ്വചിച്ചും വ്യത്യസ്ത വിശ്വാസധാരകളിലുള്ള തത്ത്വചിന്തകരുമായി ചർച്ചകളിലേർപ്പെട്ട് അവരുടെ ധാരണകളെ തിരുത്തിക്കുറിച്ചുമാണ്.

എന്നാൽ, അദ്വൈതസിദ്ധാന്തത്തിന്റെ വക്താവായ ശ്രീശങ്കരന്റെ വചനങ്ങളെ അപനിർമ്മിച്ച്, അദ്ദേഹത്തെ ജാതിബ്രാഹ്മണ്യത്തിന്റെ രക്ഷകർത്താവും പൗരോഹിത്യമതത്തിന്റെ പുനഃസ്ഥാപകനുമാക്കി ആവിഷ്കരിക്കാൻ ആസൂത്രിതമായ ശ്രമമുണ്ടായി. അതിനാലാണ്, ജാതി മനുഷ്യരിൽ കയറി മൂത്തുപോയതിന് ശങ്കരാചാര്യരും തെറ്റുകാരനാണ് എന്നു സഹോദരൻഅയ്യപ്പനുമായുള്ള സംവാദത്തിനിട

യിൽ ശ്രീനാരായണഗുരുവിനും പറയേണ്ടിവന്നത്. ശങ്കരാചാര്യർ പുനഃരുദ്ധരിച്ചത് ജാതിബ്രാഹ്മണ്യത്തിന്റെ അധീശത്വത്തിലധിഷ്ഠിതമായ മതത്തെ ആണെന്നും, അദ്ദേഹത്തിന്റെ കൃതികൾ സമർത്ഥിക്കുന്നത് ചാതുർവർണ്യത്തിന്റെ സാധുത യാണെന്നും തെറ്റിദ്ധരിപ്പിക്കുന്ന വ്യാഖ്യാനങ്ങൾ വ്യാപകമായി ആര്യബ്രാഹ്മണ്യം പടച്ചുവിട്ടു.അത് ശങ്കരാചാര്യരെയും അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഗ്രന്ഥങ്ങളെയും മുൻവിധി യോടുകൂടി മാത്രം സമീപിച്ചു വിമർശിക്കുന്നതിനു വഴിവെച്ചു. ഫലമോ, ശങ്കരാചാ ര്യർ എന്ന മഹാപ്രതിഭയ്ക്ക് മനുഷ്യവിരുദ്ധനും വംശവാദിയുമായ ഒരു ബ്രാഹ്മണ്യ വക്താവെന്ന പ്രതിച്ഛായ ലഭിച്ചു. ശ്രീശങ്കരനെ ശരിയായ രീതിയിൽ വായിക്കാത്ത വരൊക്കെ അദ്ദേഹത്തെ ശത്രുവായി പ്രഖ്യാപിച്ചു. അതിനു വഴിവെച്ചത് ആസൂത്രി തമായ ഒരു അട്ടിമറിയായിരുന്നു. അതു നടപ്പാക്കിയത്, ജീവിച്ചിരുന്നകാലത്ത് ശങ്ക രനെ ശത്രുവായിക്കണ്ടു വേട്ടയാടിയ ബ്രാഹ്മണ്യം എന്ന സ്ഥാപനമായിരുന്നു എന്ന താണ് അക്കാര്യത്തിലെ ഏറ്റവും വൈരുദ്ധ്യമുള്ള വസ്തുത.

ഭാരതത്തിൽ 'അദ്വൈതസിദ്ധാന്തത്തെ അവതരിപ്പിച്ച മഹാത്മാ'വായാണ് പലരും ശ്രീശങ്കരനെ പരിചയപ്പെടുത്തുന്നത്. എന്നാൽ, ആ പ്രയോഗം വസ്തുതാപരമായി ശരിയല്ല. ശങ്കരനും വളരെമുൻപ് ഭാരതം അദ്വൈതത്തെ ജീവിതചര്യയായിസ്വീക രിച്ചിരുന്നു. സനാതനസംസ്കാരത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനശിലതന്നെ അദ്വൈതബോ ധമാണ്. ഹൈന്ദവ ശാസ്ത്രഗ്രന്ഥങ്ങളൊക്കെ ആ ചിന്താപദ്ധതിയുടെ മഹനീയത ഉദ്ഘോഷിക്കുന്നതിൽനിന്ന് അതു വ്യക്തമാണല്ലോ.ശങ്കരാചാര്യരാണ് അദ്വൈത ത്തിന്റെ പരമഗുരു എന്നറിയപ്പെടുന്നതെങ്കിലും, അദ്വൈതം എന്ന ചിന്താപദ്ധതി അദ്ദേഹത്തിന്റെ സൃഷ്ടിയല്ല. ശങ്കരാചാര്യരുടെ ഗുരുവായ ഗോവിന്ദാചാര്യർ, ഭർ തൃഹരി,ആചാര്യ സുന്ദരപാണ്ഡ്യൻ എന്നിവർ ശങ്കരനും മുൻപേ അദ്വൈതസിദ്ധാ ന്തസംബന്ധിയായ കൃതികൾ എഴുതിയവരാണ്. അദ്വൈതത്തെക്കുറിച്ച് ലഭ്യമായ ആദ്യത്തെ ഗ്രന്ഥമായ അദ്വൈതാനുഭൂതി രചിച്ചത് ഗോവിന്ദാചാര്യനാണ്. വാക്യപ ദീയമെന്ന വ്യാകരണഗ്രന്ഥത്തിൽ, ഭർതൃഹരി അദ്വൈതത്തെക്കുറിച്ചും വിശദമാ ക്കിയിട്ടുണ്ട്. ജന്മാധിഷ്ഠിതമായ വർണ്ണവിഭജനം വേരുറയ്ക്കുന്നതുവരെ, അദ്വൈ തചിന്ത ഭാരതീയ സമൂഹത്തിന്റെ പൊതുസ്വഭാവമായിരുന്നു. പൗരോഹിത്യ ബ്രാ ഹ്മണ്യം പടിക്കുപുറത്താക്കിയ അദ്വൈതചിന്തയെ പുനഃസ്ഥാപിക്കുക മാത്രമായി രുന്നു ശങ്കരാചാര്യർ വാസ്തവത്തിൽ ചെയ്തത്. അതുകൊണ്ട്, മഹാപ്രാജ്ഞനായ ആ സന്യാസീന്ദ്രൻ ഏതെങ്കിലുമൊരു പ്രത്യേക വർണ്ണത്തിന്റെയോ വ്യവസ്ഥിതി യുടെയോ ജാതിയുടെയോ പ്രതീകമായാണു ജീവിച്ചതെന്ന് കരുതാൻവയ്യ.

ശ്രീശങ്കരന്റെ ജീവിതകഥ വിവരിക്കുന്ന അസംഖ്യം ജീവചരിത്രങ്ങൾ ലഭ്യമാണ്. അവയിൽ മിക്കതിലും പ്രതിപാദിക്കുന്ന ശങ്കരന്റെ ജനനവുമായി ബന്ധപ്പെട്ട ഒരു ഐതിഹ്യമുണ്ട്: പണ്ടൊരിക്കൽ ദേവന്മാർ പരമശിവനെ സന്ദർശിച്ച്, ബുദ്ധമതപ്ര ചാരംകൊണ്ടു ഭൂമിയിൽ വന്നുചേർന്ന അനർത്ഥപരമ്പരയെപ്പറ്റി ഉണർത്തുകയും, ശ്രൌതപന്ഥാവിനെ പുനഃസ്ഥാപിക്കുവാൻ പ്രാർത്ഥിക്കുകയും ചെയ്തു. കൃപാനി ധിയായ ശിവൻ സ്വയം മനുഷ്യനായി ഭൂമിയിൽ ജനിച്ചു വേദപഥരക്ഷചെയ്യാമെന്ന് സമ്മതിക്കുകയും ശങ്കരാചാര്യരായി അവതരിക്കുകയുമായിരുന്നു. ഒരു അവതാര ത്തിന്റെ ജീവിതത്തെ പൊലിപ്പിക്കുന്നതിനുതകുന്ന ചില അത്ഭുത സംഭവങ്ങളും

അത്തരം ജീവചരിത്രങ്ങളിൽ കാണാം. ശങ്കരാചാര്യർ യഥാർത്ഥത്തിൽ പരമശിവന്റെ അവതാരമായിരുന്നോ, അദ്ദേഹത്തിന്റെ ജീവചരിത്രങ്ങളിൽ പ്രസ്താവിച്ചിരിക്കുന്ന വിസ്മയ പ്രവൃത്തികൾ യഥാർത്ഥത്തിൽ സംഭവിച്ചതാണോ തുടങ്ങിയ കാര്യങ്ങൾ മാറ്റിനിറുത്തിക്കൊണ്ട്, ആ മഹാത്മാവിന്റെ കർമ്മങ്ങളെ സമീപിക്കുതാണ് ഉചിതമെന്നു തോന്നുന്നു. കാരണം, അത്തരം കല്പിതകഥകളിൽ കുരുക്കിയിട്ട് അപ്രസക്തമാക്കാവുന്നതല്ല അദ്ദേഹത്തിന്റെ സംഭാവനകൾ.ബുദ്ധമതപ്രചാരംകൊണ്ടു ഭൂമിയിൽ വന്നുചേർന്ന അനവധിയായ അനർത്ഥങ്ങളിൽനിന്നും ലോകത്തെ രക്ഷിക്കാൻ അവതരിച്ചെന്നു ജീവചരിത്രങ്ങളെല്ലാം പറയുമ്പോഴും, ശ്രീശങ്കരന്റെ ശരിയായ ജീവിതലക്ഷ്യം പൗരോഹിത്യമേധാവിത്വം മലിനമാക്കി അധഃപതിപ്പിച്ച വൈദികമതത്തിന്റെ വീണ്ടെടുക്കലായിരുന്നുഎന്നതാണ് യാഥാർഥ്യം. പൗരോഹിത്യപ്രമാണികൾ നിഷ്കാസനം ചെയ്ത അദ്വൈതചിന്തയെ വീണ്ടെടുക്കുക തന്നെയാണ് ശങ്കരൻ ചെയ്തത്. സനാതനധർമ്മത്തിനു സംഭവിച്ച അപചയമുണ്ടാക്കിയ വിടവിലാണ് ബുദ്ധമതം വളർന്നു വടവൃക്ഷമായത് എന്നതായിരുന്നു സത്യം. ശങ്കരനും ശിഷ്യപരമ്പരയും ഉണർത്തിവിട്ട അദ്വൈതചിന്തയാണ് സനാതനധർമ്മത്തിന്റെ തിരിച്ചുവരവിനു കാരണമായത് എന്നതും സത്യം. അതിനപ്പുറം, കഥകളിൽ പറയുന്നതുപോലെ, 'വേദനിഷിദ്ധമായ ബുദ്ധമതത്തെ തകർക്കലായിരുന്നു ശങ്കരന്റെ അവതാരലക്ഷ്യ'മെന്ന അസത്യപ്രചാരണം പൗരോഹിത്യത്തിന് സംഭവിച്ച പാളംതെറ്റലുകളെ മറയ്ക്കാനുള്ള വ്യഥാശ്രമം മാത്രമാണ്. ശ്രീശങ്കരൻ പൗരോഹിത്യമതത്തെ തിരുത്താൻനടത്തിയ പരിശ്രമങ്ങളെ തമസ്കരിക്കാനുള്ള കൗശലമാണ്. ശ്രീശങ്കരനെ ബ്രാഹ്മണ്യവക്താവാക്കാനുള്ള അപനിർമ്മാണമാണ്. [ശ്രൗതപന്ഥാവ്:ശ്രുതിമാർഗ്ഗം. ബ്രഹ്മർഷികൾ ഈശ്വരനിൽനിന്നു കേട്ടത് ശ്രുതി].

വൈദികമതത്തിന്റെ അധോഗതിക്കു വഴിതെളിച്ച വിഷയങ്ങളൊക്കെ അതിലെ ആന്തരിക അപചയങ്ങൾ തന്നെയായിരുന്നു. ശൈവന്മാർ, ശാക്തേയർ, ഗാണപത്യന്മാർ,വൈഷ്ണവർ എന്നുതുടങ്ങി ഗൃഹഭൂതോപാസകന്മാർ വരെ, അനവധി പിരിവുകളായി കലഹിച്ചും കൊന്നും കഴിയുകയായിരുന്നു ഹൈന്ദവർ, അന്ന്. മൃഗബലിയുംനരബലിയും ഈശ്വരാർച്ചനകളായി വ്യാഖ്യാനിച്ച വൈദികർ അന്ധവിശ്വാസങ്ങളുടെയും ദുരാചാരങ്ങളുടെയും ഉപാസകരായി. പൗരോഹിത്യം സമൂഹത്തെ കൈപ്പിടിയിലൊതുക്കിയപ്പോൾ ആര്യബ്രാഹ്മണർ അവരുടെ സ്വാർത്ഥതാത്പര്യങ്ങൾ അനുഷ്ഠാനങ്ങളും ആചാരങ്ങളും എന്നപേരിൽ വിപണനംചെയ്ത് സ്വത്തുനേടി. അടിമുടി തകർന്ന ആ സംസ്കാരത്തിന്റെ ഭൂമികയിലേക്കാണ് ബുദ്ധമതം കടന്നുവന്നു കാലുറപ്പിച്ചത്. സത്യം,സമത്വം,അഹിംസ,സഹവർത്തിത്വം തുടങ്ങിയ ഗുണങ്ങൾ മാഞ്ഞുപോയ മണ്ണിൽ ബൗദ്ധശാസനങ്ങളായി ആ നന്മകൾ കടന്നുകയറി. ആ മൂല്യങ്ങൾ തകർത്തല്ല,അവ അടിവരയിടുന്ന അദ്വൈതബോധം ഉണർത്തിവിട്ടാണ് ശങ്കരൻ സനാതനമതത്തിന്റെ തിരിച്ചുവരവിനു വഴിയൊരുക്കിയത്.

വ്യാസമഹർഷി ശങ്കരനു ദർശനം നൽകി പരീക്ഷിക്കുന്ന ഒരു സന്ദർഭം ശാങ്കരോപാഖ്യാനം എന്ന കൃതിയിൽ വിവരിക്കുന്നുണ്ട്. ബ്രഹ്മസൂത്രത്തിനും ഉപനിഷത്തുക്കൾക്കും ഭാഷ്യങ്ങളുണ്ടാക്കി ശിഷ്യന്മാരെ പഠിപ്പിച്ചുകഴിഞ്ഞ സ്ഥിതിക്ക്, തന്റെ

ജന്മദൗത്യം പൂർത്തിയായെന്നും മണികർണ്ണികയിലെ വ്യാസസന്നിധിയിൽവെച്ചു പ്രാണൻ പരിത്യജിക്കുകയാണു തന്റെ ആഗ്രഹമെന്നും അറിയിച്ച ശങ്കരന്, കർമ്മ പ്രഭാവത്തിന്റെ കണക്കിൽ ആയുസ്സ് ഇരട്ടിപ്പിച്ചുനൽകി അദ്വൈതസിദ്ധാന്തത്തിൽ ദോഷംകാണുന്നവരെ സംവദിച്ചു തോൽപ്പിക്കാൻ നിർദ്ദേശം കൊടുത്തത് വേദവ്യാസനാണ്. വ്യാസമഹർഷിയാൽ വിരചിതമായ മഹദ്കൃതികളുടെ അന്തസത്തയായ അദ്വൈതബോധം പുനഃസ്ഥാപിക്കാൻ, മഹാകവിതന്നെ കണ്ടെത്തിയ സമുചിതനായ വ്യക്തി ശ്രീശങ്കരനായിരുന്നു എന്നു വ്യക്തമാണല്ലോ.

ശ്രീശങ്കരനെ വ്യാസൻ ഉണർത്തിവിട്ടത് അദ്വൈതബോധത്തെ തകർത്തുകളഞ്ഞ ജാതിബ്രാഹ്മണ്യത്തിനെതിരെ ബൗദ്ധികയുദ്ധം നടത്തി ധർമ്മം പുനഃസ്ഥാപിക്കാനാണ്. വ്യാസനാൽ പ്രചോദിപ്പിക്കപ്പെട്ട് ദിഗ്വിജയത്തിനിറങ്ങിയ ആചാര്യസ്വാമി, സംവാദങ്ങളിലൂടെ തോൽപ്പിച്ചവരിൽ അധികവും കർമ്മമാർഗ്ഗങ്ങളിൽ കുരുങ്ങികിടന്ന ബ്രാഹ്മണരായിരുന്നു എന്നതാണു സത്യം. ശൈവം,വൈഷ്ണവം,കണാദം, പശുപതം,കാപിലം,ആർഹതം,ശാന്തം മുതലായ വേദവിരുദ്ധമായ ജാതിഭേദങ്ങൾക്കെതിരെയായിരുന്നു(ദ്വൈതികൾക്കെതിരെ ആയിരുന്നു)ശങ്കരന്റെ ദിഗ്വിജയം. ബൗദ്ധരും ജൈനരും ആ നിരയിൽ ഉണ്ടായിരുന്നെങ്കിലും അവരാരും എടുത്തുപറയത്തക്ക പ്രസക്തരായിരുന്നില്ല. മറുവശത്തു ശ്രീശങ്കരനെ നേരിട്ട പ്രമുഖരൊക്കെ ദ്വൈതവാദികളായിരുന്ന ദ്വിജരായിരുന്നു: ശ്രുതിനിന്ദകരായ സൗഗതന്മാരെ ഹനിക്കുവാൻ ഭൂമിയിലവതരിച്ച സുബ്രഹ്മണ്യനായിരുന്നു കുമാരിലഭട്ടനെന്ന് പറയപ്പെടുന്നു. തഥാഗതന്മാരുടെ ഉഗ്രബാധയിൽനിന്നും ലോകത്തെ മോചിപ്പിച്ചു വൈദികമാർഗ്ഗത്തെ രക്ഷിക്കുവാൻ ഏറെ പരിശ്രമിച്ചിട്ടും ഫലമില്ലാതെ വന്നപ്പോഴാണ്, ആ സിദ്ധാന്തത്തിന്റെ ഉള്ളറ രഹസ്യങ്ങൾ മനസ്സിലാക്കാൻ താൻ അവരെ ശരണംപ്രാപിച്ചതെന്ന് ഉമിത്തീയിൽ ദഹിക്കുന്നതിനു മുൻപു കുമാരിലഭട്ടൻ ശ്രീശങ്കരാചാര്യരോടു വെളിപ്പെടുത്തുന്നുണ്ട്.(ശാങ്കരോപാഖ്യാനം, അധ്യായം:5). കർമ്മയോഗത്തെ പ്രതിഷ്ഠിച്ച് സുപ്രസിദ്ധനായ മണ്ഡനമിശ്രൻ, മാഹിഷ്മതിയിലെ ഹിമമിത്രനെന്ന ബ്രാഹ്മണന്റെ പുത്രനായ വിശ്വരൂപനാണ്. *കർമ്മമാർഗ്ഗം സ്ഥാപിക്കുന്നതിന്, ദുർജ്ജയന്മാരായ അനേകം ബൗദ്ധന്മാരെ ചെറുപ്രായത്തിൽതന്നെ പരാജിതനാക്കിയ പണ്ഡിതനായിരുന്നു വിശ്വരൂപൻ. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഭാര്യയായ ഭാരതി വിഷ്ണുമിത്രനെന്ന വിപ്രന്റെ മക്കളായാണ് ജനിച്ചത്. ദുർവ്വാസസ്സിന്റെ ശാപത്തിനിരയായി മനുഷ്യസ്ത്രീയായി പിറന്ന സരസ്വതിദേവിയായിരുന്നു ഭാരതി. അവരൊക്കെയും ദ്വൈതവാദികളായിരുന്ന ദ്വിജരായിരുന്നു. അതായത്, ദ്വൈതചിന്ത പടർത്തി മനുഷ്യരെ ഭിന്നിപ്പിച്ച പൗരോഹിത്യമേധാവികളിൽനിന്നും സനാതനസംസ്കൃതിയെ മോചിപ്പിക്കുകയായിരുന്നു വാസ്തവത്തിൽ ശങ്കരൻ ചെയ്തത്. പിന്നെ, എങ്ങനെയാണ് ബുദ്ധമതപ്രചാരംകൊണ്ടു ഭൂമിയിൽ വന്നുചേർന്ന അനർത്ഥങ്ങളിൽനിന്നു ലോകത്തെ രക്ഷിക്കാനാണ് ശ്രീശങ്കരൻ അവതരിച്ചതെന്നു പറയാനാകുക?

പിൻകുറിപ്പ്:*യാഗം,യജ്ഞം മുതലായ കാമ്യകർമ്മങ്ങളാണ് മോക്ഷത്തിനുള്ള മാർഗ്ഗമെന്ന വിശ്വാസധാരയാണ് കർമ്മമാർഗ്ഗം. ആ പൗരോഹിത്യപദ്ധതിയെ വേദാന്തം അംഗീകരിക്കുന്നില്ല. ജ്ഞാനമാർഗ്ഗത്തെയും ഭക്തിമാർഗ്ഗത്തെയുമാണ് വേദാന്തം മോക്ഷത്തിനുള്ള പാതകളായി നിർദ്ദേശിക്കുന്നത്. ജ്ഞാനമാർഗ്ഗം അർത്ഥമാക്കുന്നത്, സർവ്വ ചരാചരങ്ങളിലും പ്ര

കാശിക്കുന്ന ചൈതന്യം പരമാത്മാവിന്റെ അംശമാണെന്ന പരമജ്ഞാനമാണ്; ചതുർവ്വേദങ്ങളിലുള്ള പാണ്ഡിത്യമല്ല. ഭക്തിമാർഗ്ഗം മോക്ഷത്തിനുള്ള പദ്ധതിയായി മുന്നോട്ടുവെക്കുന്നത് അചഞ്ചലവും സോപാധികവുമായ നിഷ്കാമഭക്തിയാണ്. കർമ്മമാർഗ്ഗത്തെ മോക്ഷമാർഗ്ഗമായി ഭഗവത്ഗീത ആവിഷ്കരിക്കുന്നത്, സ്വധർമ്മാനുഷ്ഠാനം എന്ന നിലയിലാണ്. യാഗം,യജ്ഞം മുതലായ കാമ്യകർമ്മങ്ങളായോ വർണ്ണധർമ്മമായോ അല്ല. സ്വധർമ്മാനുഷ്ഠാനം എന്നത് തീർത്തും വ്യക്തിധർമ്മമാണ്. അതിനെ വർണ്ണധർമ്മമായി പലപ്പോഴും വ്യാഖ്യാനിച്ച് അവതരിപ്പിക്കാറുണ്ട്. അത് വാസ്തവത്തിൽ ഒരു ദുർവ്യാഖ്യാനമാണ്. ചില സ്മൃതികളല്ലാതെ മറ്റൊരുഗ്രന്ഥവും മോക്ഷത്തെ ജന്മവുമായി(വർണ്ണം/ജാതി) ബന്ധിപ്പിക്കുന്നില്ല എന്നതാണു പരമാർത്ഥം. അതിനു കാരണം സ്മൃതികളുടെയും ആദ്ധ്യാത്മികഗ്രന്ഥങ്ങളുടെയും നിർമ്മാണലക്ഷ്യം ഒന്നായിരുന്നില്ല എന്നതാണ്.

ചണ്ഡാളകഥയിൽ ശങ്കരൻ പറഞ്ഞതും; നാം കേട്ടതും

ശങ്കരാചാര്യരുടെ ജീവിതത്തിലെ ഏറ്റവുമധികം പരാമർശിക്കപ്പെടുന്നതും വിമർശിക്കപ്പെടുന്നതുമായ ഒന്നാണ് അദ്ദേഹത്തിനു ഭഗവാൻ ശിവൻ ദർശനം നൽകിയ സംഭവം. ഒരുദിവസം ശിഷ്യന്മാരോടൊപ്പം ഗംഗാസ്നാനാർത്ഥം പുറപ്പെട്ട ശങ്കരാചാര്യർ, നാലു നായ്ക്കളോടൊപ്പം തന്റെ നേർക്കു നടന്നുവരുന്ന ഒരു ചണ്ഡാളനെ ദർശിക്കുകയും അവനോട് ദൂരേമാറാൻ ആജ്ഞാപിക്കുകയുംചെയ്തു.അതുകേട്ട ചണ്ഡാളൻ ഉടനെ ഇങ്ങനെ പ്രത്യുത്തരം നൽകി: "ഭഗവാൻ, ആദ്വിതീയവും അസംഗവും സത്യജ്ഞാനസുഖരൂപവും അഖണ്ഡവുമാണ് ബ്രഹ്മതത്വം എന്നു വേദാന്തം* ഉദ്ഘോഷിക്കെ(?)അവിടുത്തെ ഈ ഭേദബുദ്ധി എന്നെ അത്യധികം ആശ്ചര്യപ്പെടുത്തുന്നു. ദൂരെ മാറാൻ അങ്ങ് പറഞ്ഞുവല്ലോ. അത് ഈ ദേഹത്തെ ഉദ്ദ്യേശിച്ചാണോ ദേഹിയെ ഉദ്ദേശിച്ചാണോ അവിടുന്നു പറയുന്നത്? ദേഹമാണെങ്കിൽ, അത് ഏവർക്കും അന്നമയം തന്നെയല്ലേ? സാക്ഷിക്കും സാക്ഷിയായ ദേഹിയാണെങ്കിൽ, അത് ഒന്നല്ലാതെ രണ്ടുണ്ടോ? രണ്ടുവിധത്തിലായാലും അതു കേവലം അയുക്തികം തന്നെയാണ്". ഗംഭീരമായ ആ പ്രതിവചനം കേട്ടപ്പോൾ ആചാര്യൻ ഇങ്ങനെ അരുളിച്ചെയ്തു: "അങ്ങു പറഞ്ഞതെല്ലാം ശരിതന്നെ. ആത്മവിത്തായ അങ്ങയുടെ വാക്കിനാൽ, നീ അന്ത്യജനാണ് എന്ന ഭേദബുദ്ധിയെ ഞാൻ സന്ത്യജിക്കുന്നു". അപ്രകാരം പ്രത്യാഖ്യാനംചെയ്തുകൊണ്ടിരിക്കെ വേദചതുഷ്ടയയുക്തനായ വിശ്വേശ്വരനെ മുന്നിൽ കാണുമാറായി. ശിവനെ കണ്ടപ്പോൾ ശങ്കരൻ വീണുനമിച്ചു സ്തുതിക്കുകയും, കൈലാസനാഥൻ അദ്ദേഹത്തെ അനുഗ്രഹിച്ച് സൂത്രഭാഷ്യം രചിക്കാനായി നിർദ്ദേശിച്ചു മറയുകയും ചെയ്തു.(ശ്രീവിദ്യാരണ്യസ്വാമികൾ രചിച്ച ശ്രീമത്ശങ്കരദിഗ്വിജയം. വിവർത്തകൻ: ഭക്തകവിതിലകം ടി.സുബ്രഹ്മണ്യൻ തിരുമുമ്പ്). (*ആ ചണ്ഡാളന് വേദാന്തജ്ഞാനം ഉണ്ടായിരുന്നു എന്നാണല്ലോ ഇതിനർത്ഥം).

ശങ്കരാചാര്യരെക്കുറിച്ചുള്ള ഐതിഹ്യങ്ങളിൽ പറയുന്നതനുസരിച്ച്, മൂന്നുവയസ്സ് ആകുമ്പോഴേക്കും ശങ്കരൻ സകലപുരാണേതിഹാസങ്ങളിലും നൈപുണ്യംനേടി. അഞ്ചാംവയസ്സിൽ ഉപനയനം ഗ്രഹിച്ചു ഗുരുഗൃഹത്തിൽ താമസിച്ചുകൊണ്ട് വേദങ്ങളും ഉപനിഷത്തുകളും ഹൃദിസ്ഥമാക്കി. അതിനുശേഷമുള്ള കാലഘട്ടത്തിലാണല്ലോ, ബാലനായ ശങ്കരൻ ചണ്ഡാലരൂപനായ പരമശിവനെ ദർശിക്കുന്നത്. ജാതിവിവേചനത്തിന്റെ പരകോടിയിൽ ഭാരതം നിലകൊണ്ട അക്കാലത്ത്, അതിന്റെ

കടിഞ്ഞാൺ കൈവശം വെച്ചിരുന്ന ബ്രാഹ്മണകുലത്തിൽ പിറന്ന ഒരു ബാലന്റെ ചിന്തകളിലും പ്രവൃത്തികളിലും ആ മാലിന്യത്തിന്റെ അംശങ്ങൾ കാണുക സ്വാഭാവികമാണ്. കഥകളിൽ പറയുന്നതുപോലെ, ശങ്കരൻ ഭഗവാൻശിവന്റെ അവതാരമാണെന്നതുകൊണ്ടോ, വേദങ്ങളും ഉപനിഷത്തുകളും പഠിച്ചതുകൊണ്ടോ അത് മാറും എന്നു കരുതുകവയ്യ. വിശേഷിച്ചും, പഠനം ജാതിചിന്തയുടെ മനുഷ്യരൂപങ്ങളായ ബ്രാഹ്മണഗുരുക്കന്മാരിൽനിന്നും ആകുമ്പോൾ. അതിനാൽത്തന്നെ, ചണ്ഡാളനെ കണ്ടത് കേവലമൊരു ബ്രാഹ്മണബാലനായ ശങ്കരനാണ്. മഹാദേവൻ പകർന്നുനൽകിയ അറിവു സ്വീകരിച്ചു സത്യം കണ്ടെത്തിയ ആ സംഭവത്തോടെയാണ് അദ്വൈതിയായ ശങ്കരന്റെ ജനനം എന്നതാണ് ആ സംഭവത്തിന്റെ പൊരുൾ.

വേദേതിഹാസങ്ങൾ മുഴുവൻ സ്വായത്തമാക്കിയിട്ടും, ജാത്യാഭിമാനം അവശേഷിച്ചതുമൂലം ആത്മബോധം തെളിയാതെ അജ്ഞനായി നിന്ന ശങ്കരനെ പരമജ്ഞാനതത്വം പഠിപ്പിച്ചു സൂത്രഭാഷ്യരചനക്ക് അർഹനാകുകയാണ് ആ സംഭവത്തിലൂടെ ഭഗവാൻ ചെയ്തത് എന്നുവേണം മനസ്സിലാക്കാൻ. വേദേതിഹാസങ്ങളും ഉപനിഷത്തുകളും ഗ്രഹിച്ചതുകൊണ്ടുമാത്രം ഒരാളും ബ്രഹ്മജ്ഞാനംനേടുന്നില്ലെന്ന് ആചാര്യൻ അടിവരയിട്ടു പറയുകയാണ്, ഇവിടെ. ഈ കഥയുടെ പ്രചാരണത്തിലൂടെ ശ്രീശങ്കരനുദ്ദേശിച്ചത് സ്വസമുദായത്തിൽ ശക്തമായിരുന്ന ജാതിഗർവ്വിനെ തകർത്ത്, ബ്രഹ്മവിദ്യനൽകി യഥാർത്ഥ ബ്രാഹ്മണരാക്കുക എന്നതായിരിന്നു. അതുകൊണ്ടാണല്ലോ ശങ്കരൻ, ശിവഭഗവാൻ തനിക്കു പകർന്നുനൽകിയ പരമസത്യത്തെ–ബ്രഹ്മജ്ഞാനത്തെ-മനീഷാപഞ്ചകം എന്ന കൃതിയായി ലോകത്തിനു സമർപ്പിച്ചത്. ശങ്കരാചാര്യർക്കു മുന്നിൽ ശിവഭഗവാൻ ചണ്ഡാലരൂപിയായി പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ട അവസരത്തിൽ, അദ്ദേഹത്തിന്റെ മനസ്സിലുണ്ടായ പ്രബോധനമാണ് മനീഷാപഞ്ചകമെന്ന വിഖ്യാതകൃതിയുടെ രചനയ്ക്കു കാരണമായി അറിയപ്പെടുന്നത്. അത്തരത്തിൽ, അദ്ദേഹം ആ ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ രചന നിർവ്വഹിച്ചിരുന്നില്ലെങ്കിൽ, ഒരുപക്ഷെ ജാതിഭ്രാന്തിന്റെ നട്ടെല്ലൊടിക്കുന്ന ആ സംഭവം ചരിത്രത്തിൽനിന്നും വേരോടെ പിഴുതുമാറ്റപ്പെടുമായിരുന്നു എന്ന് വിശ്വസിക്കേണ്ടിവരുന്നു. എങ്കിൽ, ശങ്കരനെ ശങ്കരാചാര്യരാക്കിയ ആ സംഭവം ലോകം അറിയാതെപോകുമായിരുന്നു.

സർവ്വസൃഷ്ടികളിലും കുടികൊള്ളുന്ന പരമാത്മചൈതന്യം ഒന്നാണെന്നും അത് തിരിച്ചറിയുന്നതാണ് പരമജ്ഞാനം എന്നുമുള്ള വേദോപനിഷത്തുകളുടെ പരമപ്രമാണമാണ് ശ്രീശങ്കരൻ സ്വാനുഭവത്തിലൂടെ പ്രകാശിപ്പിക്കുന്നത്. അതിന് ഉപയോഗിച്ച ബിംബം ഒരു ചണ്ഡാലന്റേതാണ് എന്നതാകാം ആ സംഭവകഥയിൽ ഏറ്റവും ശ്രദ്ധേയം. അത്യധികം ശാസ്ത്രവിരുദ്ധവും അമാനവികവും ആയ ചാതുർവർണ്ണ്യവിഭജനത്തിന്റെ പരിധിയിൽപ്പോലും ഉൾപ്പെടുത്താതെ ആര്യബ്രാഹ്മണ്യം തങ്ങളുടെ കാഴ്ച്ചവട്ടത്തിനപ്പുറത്തേക്ക് ആട്ടിപ്പായിച്ച ചണ്ഡാലസമൂഹത്തിന്റെ പ്രതിനിധിയിലൂടെ ശങ്കരൻ നൽകിയ ആ സന്ദേശത്തിനുമേൽ ഉയർന്ന ഒരു അദ്വൈതചിന്തയുണ്ടോ? അതു മനസ്സിലാക്കാതെ, ചണ്ഡാലനോടു വഴിമാറാൻ പറഞ്ഞ ശ്രീശങ്കരൻ മനുഷ്യവിരുദ്ധനാണെന്നു പറയുന്നത് അവിവേകമാണ്.അത്തരമൊരു വാദമുയർത്തുന്നവർ അറിഞ്ഞോ അറിയാതെയോ ചെയ്യുന്നത്, ജാതിവാദത്തിനും അയിത്തത്തിനും ശ്രീശങ്കരന്റെ ചെലവിൽ ആധികാരികത ചാർത്തുന്നവർക്കു കുട

പിടിക്കുകയാണ്. ആഢ്യത്വവാദികളുടെ വ്യാഖ്യാനത്തിന് നാവായി മാറുകയാണ് ചണ്ഡാലർ അടക്കമുള്ള 'അനാഢ്യസമൂഹങ്ങൾ' വസ്തുതാപരമായി അവിവേകികളായിരുന്നില്ല; അവരെ ആഢ്യന്മാർ അജ്ഞാനികളാക്കിത്തീർക്കുകയായിരുന്നു എന്നുചുരുക്കം. ആദ്യകാലത്ത് ആര്യന്മാർ അനാര്യസമൂഹങ്ങൾക്കുമേൽ ഏർപ്പെടുത്തിയ വേദനിഷേധം, പിൽക്കാലത്ത് അക്ഷരനിഷേധമാക്കി മാറ്റിതോടെയാണ് അവർ നിരക്ഷരരും അജ്ഞാനികളുമായിത്തീർന്നത്.

പ്രിൻകുറിപ്പ്: ശങ്കരൻ വഴിയിൽ കണ്ടതു ചണ്ഡാളരൂപിയായ ശിവനെയാണെന്നും, സംവാദത്തിനൊടുവിൽ ഭഗവാൻ പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടുവെന്നും മേൽകഥയിൽ പറയുന്നു. എന്നാൽ,ശിവനെക്കുറിച്ചുള്ള കഥകളിലെ വിവരണങ്ങൾ നോക്കുമ്പോൾ, ഈ കഥയിലെ 'പ്രത്യക്ഷപ്പെടൽ സംഭവം' വെറും കാൽപനികമായ കഥാവതരണം മാത്രമാണെന്നു തോന്നിയാൽ തെറ്റാകില്ല. തനിക്കുമുന്നിൽ വന്നത് പരമശിവനാണെന്നു തിരിച്ചറിയാൻ ശങ്കരൻ അല്പം സമയമെടുത്തു എന്നതാണു വാസ്തവത്തിൽ സംഭവിച്ചത്. നാലുനായ്ക്കളുടെ അകമ്പടിയോടെ വന്ന ചണ്ഡാളന്റെയും നമുക്കു കേട്ടുപരിചയമുള്ള ശിവന്റെയും രൂപങ്ങൾ തമ്മിൽ വലിയ വ്യത്യാസമില്ലല്ലോ.മൃഗത്തോലുടുത്ത്,കയ്യിൽ ശൂലമേന്തി,കഴുത്തിൽ നാഗങ്ങളണിഞ്ഞ് ജടാധാരിയും ചുടലഭസ്മധാരിയുമായി ചുടുകാട്ടിൽ വസിച്ചിരുന്ന പുരാണങ്ങളിലെ ശിവന്റെ ആകാരം, കഥകളിലെ ചണ്ഡാളരെ ഓർമ്മിപ്പിക്കുന്നതാണല്ലോ. പല ഐതിഹ്യങ്ങളിലും ശിവൻ പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നത് നായകളോടൊപ്പമാണ്. പരമശിവന്റെ വിചിത്രമായ ജീവിതശൈലിയ്ക്കു നൽകുന്ന വിശദീകരണങ്ങളൊക്കെ, ചില ഭൂതകാലസത്യങ്ങൾ മറയ്ക്കാനായി പിൽക്കാലത്ത് ആഢ്യഭക്തർ കണ്ടെത്തിയ വ്യാഖ്യാനങ്ങളാകാം.

പാശുപതാസ്ത്രം നേടാനായി തപസ്സനുഷ്ഠിച്ച അർജ്ജുനനു മുന്നിലും പരമശിവനും പാർവ്വതിയും പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടത് കിരാതമൂർത്തിയും കാട്ടാളത്തിയും ആയാണല്ലോ. കൂർമ്മപുരാണത്തിലും ശിവപുരാണത്തിലും മത്സ്യപുരാണത്തിലും സ്കന്ദപുരാണത്തിലുംപ്രതിപാദിച്ചിട്ടുള്ള ഭിക്ഷാടനമൂർത്തിയെന്ന പരമശിവന്, ഒരു കപാലിഭിക്ഷക്കാരന്റെ വേഷത്തിൽ പ്രപഞ്ചത്തിൽ മുഴുവൻ അലഞ്ഞുനടക്കുന്ന രൂപമാണ്. ബ്രഹ്മാവിന്റെ അഞ്ചാമത്തെ തല വിച്ഛേദിച്ച പാപത്തിനു പ്രായശ്ചിത്തം ചെയ്യാനാണ് ശിവൻ ഭിക്ഷാടകനായതെന്നു വിശദീകരിക്കുക്കുന്ന മേൽപുരാണങ്ങളിൽ, ഇടതു കൈയിൽ തലയോട്ടി ഭിക്ഷാപാത്രമാക്കിയ നഗ്നനായ ഭിക്ഷക്കാരനായി(ഭിക്ഷതാന) ശിവൻ അലഞ്ഞു നടക്കുന്നു. കുർമ്മ-വാമനപുരാണങ്ങളിൽ, ശിവന്റെ പാപം ശാരീരികരൂപമെടുത്ത് ബ്രഹ്മഹത്യയെന്ന ചണ്ഡാലസ്ത്രീയായിത്തീരുകയും ഭിക്ഷാടകൻ പോകുന്നിടത്തൊക്കെ പിന്തുടരുകയും ചെയ്യുന്നു.ശിവന്റെ ചണ്ഡാളരൂപമാണ് ശ്മശാനവാസിയും ദിഗംബരനുമായ കാലഭൈരവൻ. ഭൈരവന്റെയും വാഹനം നായയാണ്.പുരാതനകാലത്തെ പല വെങ്കലപ്രതിമകളിലും,പരമശിവനെ കാണുന്നത് ഒരു നായയ്ക്കൊപ്പമാണ്. ചിലശില്പങ്ങളിൽ, വലതുകാൽമുട്ടിന് തൊട്ടുതാഴെയായി നൂലിൽകോർത്തുകെട്ടിയിരിക്കുന്ന ഒരുചെറിയമണിയുടെ സാന്നിധ്യവുമുണ്ട്. ഉദാ:തഞ്ചാവൂരിലെ നായക് പാലസ് ആർട്ട്മ്യൂസിയത്തിലെ പന്ത്രണ്ടാംനൂറ്റാണ്ടിലെ വെങ്കലത്തിലുള്ള ഭിക്ഷതാന. തൊട്ടുകൂടാത്തവർക്ക് പരമ്പരാഗതമായി ഏർപ്പെടുത്തിയിരുന്ന ഒരു തിരിച്ചറിയൽ ചിഹ്നമായാണ് മഹാദേവ ചക്രവർത്തിയെപ്പോലെയുള്ള ചരിത്രപണ്ഡിതർ അതിനെ വിലയിരുത്തുന്നത്. വേട്ടക്കാരൻ, കിരാതൻ, വേടൻ,ചണ്ഡാലശിവൻ, കാട്ടുമൂർത്തി, കരുവൻ മുതലായ പേരുകളുള്ള ശിവബിംബങ്ങൾ കേരളത്തിലെ പല ഭാഗങ്ങളിലും ഉപാസിക്കപ്പെടുന്നുണ്ട്. ശിവനും പാർവ്വതിയും ചണ്ഡാലരൂപത്തിൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്ന അനേകം കഥകൾ പുരാണേതിഹാസങ്ങളിലും, ഭാരതത്തിൽ എമ്പാടുമുള്ള പ്രാദേശിക ഐതിഹ്യങ്ങളിലും കാണുന്നുണ്ട്. ശിവന്റെ രൂപം നൽകുന്ന സൂചനകളുടെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ, ദേവന്മാ

രുടെ ദേവനായ മഹാദേവൻ ആരായിരുന്നിരിക്കാമെന്നും, അദ്ദേഹം ആരുടെ ദൈവമായിരുന്നിരിക്കാം എന്നും വായനക്കാർ ആലോചിക്കുക. ആദിമഗോത്രങ്ങളിലെ ജനങ്ങൾ,അവരുടെ സ്വരൂപത്തിൽ ആരാധിച്ചിരുന്ന ശിവനെ മറ്റു പല ദൈവങ്ങളെയുംപോലെ, പിൽക്കാലത്തു പൗരോഹിത്യമതത്തിൽ കൂട്ടിച്ചേർത്തതാകാനാണ് സാധ്യത.]

ശ്രീശങ്കരനെ തിരുത്തിയത് ശിവനോ ചണ്ഡാളനോ?

ശങ്കരാചാര്യരുടെ മനോഭാവം തിരുത്തിയ ചണ്ഡാലൻ ഒരു യഥാർത്ഥ ചണ്ഡാലൻ തന്നെയായിരുന്നെന്നും, ശിവന്റെ പ്രച്ഛന്നരൂപമായി ചണ്ഡാളനെ വ്യാഖ്യാനിച്ചത് കവിഭാവനയാവാം എന്നും കരുതേണ്ടിവരുന്ന സാഹചര്യമുണ്ട്.ശാസ്ത്രജ്ഞാനമില്ലാത്ത, അപരിഷ്കൃതജീവിതം നയിക്കുന്ന സമൂഹങ്ങളെയാണ് ചണ്ഡാലർ എന്നു വിളിച്ചിരുന്നത് എന്ന ആധുനികവ്യാഖ്യാതാക്കളുടെ ന്യായീകരണങ്ങളിലെ സത്യസന്ധതയില്ലായ്മ അനാവൃതമാക്കുന്ന അവസരങ്ങൾ ഇതിഹാസങ്ങളിൽ തന്നെയുണ്ട്. അത്തരം ഒരു ഉദാഹരണം കാണുക:

മഹാഭാരതം ശാന്തിപർവ്വത്തിലെ ആപദ്ധർമ്മ പർവ്വത്തിൽ, അത്യാപത്തുകാലത്ത് ആളുകൾ അനുഷ്ഠിക്കേണ്ട ധർമ്മങ്ങളാണ് വിവരിച്ചിട്ടുള്ളത്. അതിൽ,മഹാക്ഷാമകാലം പശ്ചാത്തലമായ ഒരാഖ്യാനമുണ്ട്: പണ്ട്, ദ്വാപരയുഗം തുടങ്ങുന്ന കാലത്ത്, ഒരിക്കൽ, പന്ത്രണ്ടു വർഷം ഭൂമിയിൽ മഴപെയ്യാതെയിരുന്നു. ഭൂമിയാകെ കൊടിയ വേനലിൽ ഉണങ്ങിക്കരിഞ്ഞു. ജലാശയങ്ങൾ മുഴുവൻ വറ്റിവരണ്ടു. ഫലവൃക്ഷങ്ങളുടെ വേരുകൾപോലും ഉണങ്ങി. ആ ഭയജനകകാലത്ത്, മനുഷ്യരൊക്കെ തമ്മിൽ തമ്മിൽ കൊന്നുതിന്നുവാൻ തുടങ്ങി. തിന്നാനൊന്നുമില്ലാതെ ആശ്രമം വിട്ടലഞ്ഞ വിശ്വാമിത്രമഹർഷി, ഭാര്യയെയും പുത്രനെയും ഒരു ആൾക്കൂട്ടത്തിൽ ഉപേക്ഷിച്ച് അലക്ഷ്യമായി യാത്രതുടങ്ങി. ക്ഷീണവും തളർച്ചയും താങ്ങാനാവാതെ അലഞ്ഞ മഹർഷി ഒരു ചണ്ഡാലത്തെരുവിലെത്തി. വിശ്വാമിത്രമുനി അവിടെയെല്ലാം ചുറ്റിത്തിരിഞ്ഞ് അല്പം ഭക്ഷണത്തിനു യാചിച്ചു. ആരിൽനിന്നും ഒന്നും കിട്ടാതെവന്നപ്പോൾ, ആ പറയച്ചാളയിലെ ഒരു കുടിലിനരികെ ഋഷി തളർന്നുവീണു. അങ്ങനെ കിടക്കുമ്പോൾ, പറയച്ചാളയുടെ വാതിലിലൂടെ അകത്ത് ഒരു നായയുടെ അറുത്ത മാംസം -ഒരു നീണ്ട തുട- തൂങ്ങിക്കിടക്കുന്നതു കണ്ടു. ആരും കാണാതെ ആ നായയുടെ കാൽ തിന്നാമെന്ന വിചാരത്തോടെ അദ്ദേഹം ആ കുടിലിനരികിൽ ഒളിച്ചിരുന്നു. ആത്മഗതംപോലെ മഹർഷി നടത്തിയ നീണ്ട തത്വവിചാരത്തിനൊടുവിൽ 'ആപത്തുകാലത്തു മോഷണം പാപമല്ല' എന്ന സിദ്ധാന്തം വിശ്വാമിത്രനു പിൻബലമായി. രാത്രി ചണ്ഡാളൻ ഉറങ്ങിയെന്നുറപ്പായപ്പോൾ മഹർഷി ആ കുടിലിനകത്തു കടന്നു മാംസം മോഷ്ടിക്കാൻ ശ്രമിച്ചു. അകത്തു കിടന്നിരുന്ന ചണ്ഡാളൻ ഉറങ്ങിയിട്ടുണ്ടായിരുന്നില്ല. മഹർഷിയുടെ ഓരോചലനവും ശ്രദ്ധിച്ചുകൊണ്ട് അയാൾ ഉറങ്ങുന്നതുപോലെ കിടക്കുകയായിരുന്നു. ഒടുവിൽ, വിശ്വാമിത്രമഹർഷി ആ നായക്കാലെടുത്ത് ആർത്തിയോടെ തിന്നാൻ തുടങ്ങിയപ്പോൾ, അതുകണ്ടു നടുങ്ങിയ ചണ്ഡാളൻ, മഹർഷിയുടെ നേർക്കുനോക്കി "എന്തു ഹീനമായ കർമ്മമാണ് ചെയ്യുന്നത്?" എന്നു ചോദിച്ച് തടഞ്ഞു. അപ്പോൾ, വിശന്നിരിക്കുമ്പോൾ ജീവരക്ഷക്കായി എന്തും തിന്നാൻ മനുഷ്യൻ അനുവദിക്കപ്പെട്ടവനാണെന്നു പറഞ്ഞ് വിശ്വാമിത്രമഹർഷി സ്വപ്രവൃത്തിയെ ശാസ്ത്രോക്തി മുൻനിർത്തി ന്യായീകരിച്ചു.

അനന്തരം, ചണ്ഡാളനുമായുണ്ടായ നീണ്ട സംവാദത്തിനൊടുവിൽ, മുനി അഗ്നിയുണ്ടാക്കി പട്ടിയുടെ മാംസം വേവിച്ച് ഹോമാന്നമാക്കി, ഐന്ദ്രാഗ്നേയ വിധിപ്രകാരം ഹോമിച്ചതിനുശേഷം(?) ആഹരിച്ചു. അത്യാപത്തുകാലത്ത് വർണ്ണാശ്രമകുലാചാരങ്ങളേക്കാൾ മുഖ്യം വിശപ്പുതന്നെയാണെന്നും, അത്തരം ഒരവസ്ഥ വരുന്നതുവരെ മാത്രമേ ആചാരാനുഷ്ഠാനങ്ങൾ ആരെയും നയിക്കൂ എന്നും ബ്രഹ്മജ്ഞാനിയായ വിശ്വാമിത്രൻ സ്വപ്രവൃത്തിയിലൂടെ തെളിയിച്ചു.

മഹാഭാരതയുദ്ധശേഷം മരണാസന്നനായി ശരശയ്യയിൽ ശയിക്കുമ്പോൾ ഭീഷ്മർ, രാജാവായി നിയമിക്കപ്പെട്ട ധർമ്മപുത്രർക്കു നൽകുന്ന സുദീർഘമായ ഉപദേശങ്ങളാണല്ലോ ശാന്തിപർവ്വത്തിന്റെ ഉള്ളടക്കം. അതിന്റെ ഭാഗമായി വരുന്ന ആപദ്ധർമ്മപർവ്വത്തിൽ, ആപത്തുകാലത്ത് ഓരോ വർണ്ണിയും അനുഷ്ഠിക്കേണ്ട ശാസ്ത്രാനുസരണം സമ്മതിച്ചിട്ടുള്ള ചര്യകളാണ് വിശദീകരിച്ചിട്ടുള്ളത്.അത്യാപത്തുകാലത്ത് വർണ്ണാശ്രമകുലാചാരങ്ങളെക്കാൾ വലുത് വിശപ്പുതന്നെയാണെന്നു വ്യക്തമാക്കുന്നതിനാണ് 'ബ്രാഹ്മണനായ വിശ്വാമിത്രൻ' നായയുടെ കാൽ തിന്നാൻ ഇടയായ സംഭവം ഭീഷ്മർ ആവിഷ്കരിക്കുന്നത്. അധികം പ്രചാരമില്ലാത്ത(എന്തുകൊണ്ടാകാമെന്ന് ആലോചിക്കുക)വിശ്വാമിത്ര-ചണ്ഡാലസംവാദം എന്ന മേൽ ഉപാഖ്യാനം ഉടച്ചുകളയുന്നത്, സമൂഹത്തിൽ ആഴത്തിൽ വേരുറപ്പിച്ച ഒട്ടനേകം മുൻധാരണകളെയാണ്. മുഖ്യമായ ധർമ്മം ക്ഷയിച്ചകാലത്ത്, ലോകത്തിൽ ശാന്തിനശിച്ച സമയത്ത്, ധർമ്മം അധർമ്മമായും അധർമ്മം ധർമ്മരൂപങ്ങളിലും നിൽക്കുന്നസമയത്ത്, മര്യാദയൊക്കെ പോയ സമയത്ത്, ധർമ്മാനുസരണ നീതിന്യായങ്ങളൊക്കെ തകർന്ന നേരത്ത്, രാജാക്കന്മാരും മറ്റുള്ളവരും മാലോകരെ പീഡിപ്പിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കെ, ആശ്രയങ്ങളൊക്കെ നശിച്ച സമയത്ത്, ആരുമാരെയും വിശ്വസിക്കാതെ ഭയപ്പെട്ടുഴലുമ്പോൾ, ചതിച്ചു കൊല്ലപ്പെട്ട് വഞ്ചിതരാകുമ്പോൾ, മേഘം വർഷിക്കാതെ നിൽക്കുമ്പോൾ, തമ്മിൽ അന്തഃഛിദ്രം മൂത്ത കാലത്ത്, ലോകത്തിലെ എല്ലാ ഉപജീവനവും കള്ളന്മാർക്കും കൊള്ളക്കാർക്കും അധീനമായിനിലനിൽക്കുമ്പോൾ,ലോകം അധഃപതിച്ച സമയത്ത്, വിപ്രൻ എങ്ങനെയാണു ജീവിക്കേണ്ടത് എന്ന യുധിഷ്ഠിരന്റെ ചോദ്യത്തിനുള്ള മറുപടിയായാണ് ഭീഷ്മപിതാമഹൻ ഈ കഥ പറയുന്നത്.

മേൽപ്പറഞ്ഞ ഉപാഖ്യാനത്തിൽ ആവിഷ്കരിക്കപ്പെടുന്ന സുദീർഘമായ സംവാദത്തിൽ, വിശ്വാമിത്രനെപ്പോലും കുഴക്കുന്ന ഒരുപാട് ധാർമ്മികപ്രശ്നങ്ങൾ ചണ്ഡാളൻ ഉന്നയിക്കുന്നുണ്ട്: "കുറുക്കനെക്കാൾ മോശമാണ് നായ എന്നാണല്ലോ പണ്ഡിതന്മാർ പറയുന്നത്. അതിന്റെ ദേഹത്തെക്കാൾ നീചമാണ് കാൽ. അതു ബ്രാഹ്മണൻ ആഹരിക്കുന്നത് അധർമ്മമാണ്. ബ്രാഹ്മണർ മോഷ്ടിക്കുന്നത് തെറ്റാണ്. അതിനേക്കാളുപരി, അന്യന്റെ ഭക്ഷണം മോഷ്ടിക്കുന്നത് അത്യാചാരമാണ്". എന്നൊക്കെ ധർമ്മബോധനം നടത്തുന്ന ചണ്ഡാലൻ, ത്രൈവർണ്ണികർക്കു വിധിച്ചിട്ടുള്ള മാംസഭക്ഷണം അഞ്ചുതരമാണെന്നും, അത് അഞ്ചുനഖമുള്ള ജാതി ജന്തുക്കളാണെന്നും പറയുന്നു. അതുകൊണ്ട് പട്ടിമാംസം നിഷിദ്ധമാണെന്നു സമർത്ഥിക്കുന്നു. സമദർശിയായ തനിക്ക് മാനും നായും ഒരുപോലെയാണന്നും, മാംസവും മറ്റാഹാരങ്ങളും ഒരുപോലെയാണെന്നും വാദിക്കുന്ന വിശ്വാമിത്രനോട്, ബ്രാഹ്മണർ മറ്റുള്ളമൂന്ന് ജാതിക്കാർക്കും മാതൃക കാണിച്ചുകൊടുക്കേണ്ടവരാണെന്നും തെറ്റുചെയ്തിട്ട് അത്

അങ്ങനെയല്ലെന്നു വ്യാജംപറഞ്ഞ് മഹാപാപത്തിനു പാത്രമാകരുതെന്നും ചണ്ഡാളൻ ആ സംഭാഷണത്തിനിടയിൽ വിലക്കുന്നുണ്ട്.

ബ്രാഹ്മണന് പട്ടിമാംസം നൽകുന്നതിന്റെ പാപം തന്നിൽ പതിക്കുമോ എന്ന ഭീതിയാണ് വിശ്വാമിത്രനെ വിലക്കുന്നതിനു ചണ്ഡാലനെ പ്രേരിപ്പിക്കുന്നതെന്ന് അയാളുടെ വാക്കുകളിൽനിന്നും സ്പഷ്ടമാണെങ്കിലും, മഹർഷി കൂടുതൽ ന്യായങ്ങൾ കണ്ടെത്തി അവതരിപ്പിക്കുകയാണ്. അപ്പോൾ ചണ്ഡാളൻ പറയുന്നു:"ഇതാണ് അഭഷ്യഭഷ്യം കഴിക്കുന്നതിൽ അങ്ങയ്ക്കു പ്രമാണമെങ്കിൽ, ഒന്നുതീർച്ചയാണ്. അങ്ങ് വേദത്തെയും ആര്യന്മാരുടെ സത്സ്വഭാവങ്ങളെയും മാനിക്കുന്നില്ല". വിശ്വാമിത്രനോളം തന്നെ വേദജ്ഞാനമുള്ളവനായിരുന്നു ചണ്ഡാളനുമെന്ന് കാണിക്കുന്ന ഈ വാക്കുകൾ വ്യാസനു പറ്റിയ പിശകാണോ എന്നു വംശവിശുദ്ധിവാദികൾ തെളിയിക്കട്ടെ. അതോടൊപ്പം ചണ്ഡാളൻ പറയുന്ന ഒരുകാര്യം വളരെ പ്രസക്തമാണ്:"കുലധർമ്മത്തിന്റെ ക്രിയയ്ക്കു സാക്ഷി ആത്മാവാണ്. അതിൽ, ഭവാൻ പാതകമില്ലെന്നു വിശ്വസിക്കുന്നു. നായയുടെ മാംസം തിന്നുവാൻ തയ്യാറാകുന്നവന് പിന്നെ വർജ്ജിക്കേണ്ടതായി ഒന്നും ഈ പ്രപഞ്ചത്തിൽ ഉണ്ടായിരിക്കുകയില്ല". പൗരോഹിത്യവിലക്കുകളുടെ നട്ടെല്ലൊടിക്കുന്ന ആ വചനങ്ങൾ പ്രഖ്യാപിച്ച ചണ്ഡാലനെക്കാൾ മുന്തിയ ജ്ഞാനിയും സമദർശിയും അദ്വൈതവാദിയുമായി ആരുണ്ട് മഹാഭാരതകാവ്യത്തിൽ? ചണ്ഡാളനെക്കൊണ്ട് ആ വാക്കുകൾ പറയിച്ച വേദവ്യാസമഹർഷിയെക്കാൾ വലിയ സത്യവാദിയും വിഗ്രഹഭഞ്ജകനും ആരുണ്ട് ഭാരതത്തിൽ?

ഒരു ചണ്ഡാളന് അത്ര ഉയർന്ന ധാർമ്മികബോധം സാധ്യമാണോയെന്നു സംശയമുണ്ടാകുന്നത് സ്വാഭാവികമാണ്. അത്തരം ഒരു ചാഞ്ചല്യം ഊട്ടിയുറപ്പിക്കുന്ന കാര്യങ്ങൾ മാത്രമാണ് നാം കേട്ടിട്ടുള്ളത്. വേദവ്യാസന് അങ്ങനെ ഒരു സംശയമുണ്ടാകാനിടയില്ലാ എന്ന സംഗതി ഉറപ്പാണ്. അദ്ദേഹവും ഒട്ടനവധി മഹാത്മാക്കളും ആവർത്തിച്ചു പറഞ്ഞിട്ടും നമുക്കു സ്വീകാര്യമാകാത്ത ഒരു സത്യമുണ്ട്: അറിവെന്നാൽ, ചതുർവ്വേദജ്ഞാനമേ അല്ല. അത് ഓരോമനുഷ്യനിലും സഹജമാണ്. സൃഷ്ടിയിൽ തന്നെ സിദ്ധമായ ആ ജ്ഞാനം ലബ്ധമാക്കുക എന്നതുമാത്രമാണ് ഓരോ ശാസ്ത്രഗ്രന്ഥവും ഗുരുക്കളും ചെയ്യുന്നത്. ചാരംമുടിക്കിടക്കുന്ന കനലുകൾ ഊതിത്തെളിച്ചെടുക്കുക എന്ന ദൗത്യംമാത്രമേ അവയ്ക്കുള്ളൂ. ജ്ഞാനം എന്നാൽ വേദപാണ്ഡിത്യമാണെന്നും, അതിനുള്ള അധികാരം ബ്രാഹ്മണർക്കു മാത്രമാണെന്നും സ്ഥാപിച്ചെടുക്കാൻ വ്യഗ്രതകാണിക്കുന്നവർക്കുള്ള മറുപടികൂടിയാണ് ശങ്കരാചാര്യരുടെയും വ്യാസന്റെയും സമ്മതിയുള്ള ഈ ആഖ്യാനങ്ങൾ. കഥയിൽ പറഞ്ഞതെല്ലാം കവിയുടെ വാക്കുകളാണെന്ന് സമാധാനം കണ്ടെത്തുന്ന ന്യായീകരണവിദഗ്ദന്മാരോട്, എല്ലാ കഥാപാത്രങ്ങളുടെ കാര്യത്തിലും അതുതന്നെയാണ് വസ്തുത എന്നു മാത്രം ഓർമ്മിപ്പിക്കട്ടെ. ഒപ്പം, ഒറ്റക്കണ്ണുകൊണ്ടു വായിച്ച് സ്വയം ഒറ്റരുതെന്നും...

നായയിറച്ചി കഴിക്കുന്നതിനുമുൻപ് വിശ്വാമിത്രമുനി ഐന്ദ്രാഗ്നേയ വിധിപ്രകാരം ഹോമിച്ചതും, ശേഷം ദൈവം, പൃത്യം തുടങ്ങിയ കർമ്മങ്ങൾ ചെയ്തു പിതൃദേവതകളെ തൃപ്തിപ്പെടുത്തിയതും, അതുകൊണ്ട് ചരു(യാഗകർമ്മത്തിനുള്ള അന്നം) ഉണ്ടാക്കി ദേവാദികൾക്കു വിധിപോലെ തർപ്പിച്ചതുമെല്ലാം ശാസ്ത്രസമ്മതിയുള്ള

കാര്യങ്ങളാണോ എന്നതിൽ പലർക്കും സന്ദേഹമുണ്ടാകാം. 'വർജ്ജിക്കേണ്ടതായി ഈ ലോകത്തിൽ ഒന്നുമില്ലെ'ന്ന സത്യം ചണ്ഡാളനെക്കൊണ്ടു പറയിച്ച വ്യാസമഹർഷിയുടെ തിരുത്തൽ, വിശ്വാമിത്രനും സ്വീകരിച്ചെന്നുവേണം കരുതാൻ. പൗരോഹിത്യം പടച്ചുവിട്ട നിയമങ്ങളനുസരിച്ചുള്ള വരേണ്യതയും നിരാസവും വ്യാസനു സ്വീകാര്യമായിരുന്നില്ല എന്നാണല്ലോ ഇതൊക്കെ കാണിക്കുന്നത്. അതുകൊണ്ടാകണം, തുടർന്ന് ഇന്ദ്രൻ ആകാശത്തുനിന്നു വർഷം പൊഴിച്ചു എന്ന ശുഭാന്ത്യം കഥയ്ക്കുണ്ടായത്. സർവ്വം വിഷ്ണുമയം എന്നു സമർത്ഥിക്കുന്ന വിഷ്ണുസഹസ്രനാമത്തിന്റെ പശ്ചാത്തലവും ശാന്തിപർവ്വമാണെന്നുകൂടി ഈ അവസരത്തിൽ ഓർക്കുക. ഇത്തരത്തിലുള്ള അസംഖ്യം 'അപ്രിയസത്യങ്ങൾ' ഓരോ പൗരാണികഗ്രന്ഥത്തിലും കാണാം. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ, ഋഷീശ്വരന്മാർ അവയുടെ രചന നിർവ്വഹിച്ചത് ലോകനന്മയ്ക്കുവേണ്ടിയാണ്. ഏതെങ്കിലും ഒരു വിഭാഗത്തിന്റെ അപ്രമാദിത്വം സ്ഥാപിച്ചെടുക്കാനല്ല; ആരെയും അയോഗ്യരാക്കാനുമല്ല.

[പിൻകുറിപ്പ്: മനുസ്മൃതി പത്താം അധ്യായത്തിൽ ബ്രാഹ്മണരുടെ ആപദ്ധർമ്മം(ആപത്തുകാലത്ത് അനുഷ്ഠിക്കേണ്ട ധർമ്മം)വിവരിക്കുന്നഭാഗത്ത് ഈ സംഭവം സൂചിപ്പിക്കുന്നുണ്ട്: ധർമ്മാധർമ്മവിശാരദനായ വിശ്വാമിത്രമഹർഷി ക്ഷുത്ത്പീഡിതനായപ്പോൾ ഒരു ചണ്ഡാലന്റെ കൈയിൽനിന്നും നായയുടെ തുടയിലെമാംസം വാങ്ങി തിന്നിട്ടും പാപമുണ്ടായില്ല. അനുവദനീയമല്ലാത്ത കർമ്മങ്ങളും ആപത്തുകാലത്ത് ജീവൻ നിലനിർത്താൻ അനുഷ്ഠിക്കാം എന്നു സമർത്ഥിക്കുകയാണ് മനു. അധിനിവേശകാലത്തു ദാരിദ്ര്യംമൂലം ആര്യന്മാർ പട്ടിമാംസം കഴിച്ചിരുന്നതായി ഋഗ്വേദത്തിലും പരാമർശമുണ്ട്: ഞങ്ങൾ ദാരിദ്ര്യംമൂലം ശ്വാവിന്റെ കുടൽമാല വേവിക്കുകയുണ്ടായി. അപ്പോൾ, ഞങ്ങൾക്കായി സുഖം നൽകുവാൻ ഇന്ദ്രനല്ലാതെ മറ്റൊരു ദേവതയും ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. (അവർത്യാ ശുന അന്ത്രാണി പേചേന ദേവേഷു വിവിദേ മർഢിതാരം) അഷ്ടകം:3, അധ്യായം:13, മണ്ഡലം:4, അനുവാകം:2, സൂക്തം: 18, ശ്ലോകം:13. കാലത്തിന്റെ കണക്കുതീർക്കലാകാം ഈ ചരിത്രാവശേഷിപ്പുകൾ.]

വ്യാസന്റെ തിരുത്ത്: വഴിമാറ്റലല്ല; വഴിയൊരുക്കലാണ് ശരി

അത്രി മഹർഷി ഹിമാലയത്തിൽവെച്ചു നിർവ്വഹിച്ച ഒരു സത്രത്തിനിടെ, വ്യാസമഹർഷിയുടെ ആഗ്രഹപ്രകാരം, ഗുരുവായ ഗോവിന്ദഭഗവത്പാദരുടെ നിർദ്ദേശാനുസരണമാണ് ശ്രീശങ്കരൻ വ്യാസവിരചിതമായ ബ്രഹ്മസൂത്രത്തിനു ഭാഷ്യം ചമച്ചത്. അതിനു നിർബന്ധിതമായ അവസ്ഥ അദ്ദേഹം ശങ്കരനോടു വെളിപ്പെടുത്തുന്നത് ഇപ്രകാരമാണ്: "ബ്രഹ്മസൂത്രത്തെ ഇക്കാലം മിക്കവരും തെറ്റിദ്ധരിച്ചുകൊണ്ടാണിരിക്കുന്നത്. അവരവരുടെ മനസ്സുപോലെ പലരും ഭിന്നഭിന്നമായി അർത്ഥം കൽപ്പിക്കുന്നു." അതായത്, സ്വന്തം താത്പര്യസംരക്ഷിക്കുന്നതിനുവേണ്ടി പലരും പലരീതിയിൽ വ്യാഖ്യാനിച്ചതിനെത്തുടർന്നാണ് ബ്രഹ്മസൂത്രം അടക്കമുള്ള ഗ്രന്ഥങ്ങളെ വേദത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ വ്യാഖ്യാനിക്കാൻ ശങ്കരൻ നിയോഗിക്കപ്പെട്ടത്. അത്തരത്തിൽ, ബ്രഹ്മസൂത്രഭാഷ്യരചനക്കുവേണ്ടി കാശിയിലെത്തി, ഒരുക്കങ്ങൾ നടത്തിയ കാലത്താണ് പരമശിവൻ ചണ്ഡാലരൂപത്തിലെത്തി ശങ്കരനിലെ ജാത്യാഭിമാനവും ദ്വൈതബുദ്ധിയും ഉടച്ചെറിഞ്ഞത്. അതുതന്നെയാകാം ആ സംഭവത്തിന്റെ മാഹാത്മ്യം. ആ സംഭവം ഉണ്ടായിരുന്നില്ലെങ്കിൽ, മറ്റു പലരും നടത്തിയതിനു സമാനമായ കേവലമൊരു 'ജാതിബ്രാഹ്മണസൃഷ്ടി'യായി ശങ്കരന്റെ ബ്രഹ്മസൂത്ര

ഭാഷ്യവും മാറുമായിരുന്നു എന്നു വ്യക്തം. അതു മനസ്സിലാക്കിയാണ് മഹാദേവൻ ശങ്കരന് വേദസാരസർവ്വസ്വമായ അദ്വൈതജ്ഞാനം പകർന്നുനല്കിയത്. പിന്നീട് സൂത്രഭാഷ്യരചനാ ശേഷം വേദവ്യാസമുനി നേരിട്ട് എത്തി ശ്രീശങ്കരന്റെ ഭാഷ്യം പരിശോധിക്കുന്ന സംഭവവും അദ്ദേഹത്തിന്റെ ജീവചരിത്രങ്ങളിൽ പ്രസ്താവിക്കുന്നുണ്ട്.(ശങ്കരോപാഖ്യാനം,അധ്യായം:5)ബ്രഹ്മസൂത്രഭാഷ്യരചനയിലെ കൃത്യതയും പൂർണ്ണതയും ബോധ്യപ്പെട്ടതിനെത്തുടർന്നാണ് വ്യാസമഹർഷി ശങ്കരനോട് ഉപനിഷത്തുകൾക്കു ഭാഷ്യമെഴുതുവാൻ ആവശ്യപ്പെട്ടത്. ആ കർമ്മത്തിനും, ഭാഷ്യങ്ങളുടെ പ്രചാരണത്തിനും വേണ്ടിയാകാം അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആയുസ്സു പതിനാറുവർഷം നീട്ടിക്കൊടുത്തത്. വഴിമാറ്റലല്ല, വഴിയൊരുക്കലാണ് ശരിയെന്ന് ശ്രീശങ്കരനെ തിരുത്തുകയായിരുന്നു വ്യാസൻ ആ സംഭവത്തിലൂടെ ചെയ്തത്. ശങ്കരൻ ചരിത്രത്തിൽആ പാഠം പകർത്തിവെച്ചത് ജാതിബ്രാഹ്മണരെ തിരുത്താനായിരിക്കാം.

ഹൈന്ദവഗ്രന്ഥങ്ങളെ ദുർവ്യാഖ്യാനം ചെയ്ത് ബ്രാഹ്മണപൗരോഹിത്യം സനാതന സംസ്കൃതിക്ക് ഉണ്ടാക്കിവെച്ച പരുക്കുകൾ തിരിച്ചറിഞ്ഞതിനാലാകാം ബ്രഹ്മസൂത്രത്തെത്തുടർന്ന്, ഏറ്റവും പ്രാമാണികമായ പത്തുപനിഷത്തുകൾക്കും ഭഗവദ്ഗീതയടക്കമുള്ള കൃതികൾക്കും ശങ്കരൻ ഭാഷ്യമെഴുതിയതും ശിഷ്യന്മാരേയും സമൂഹത്തെയും അഭ്യസിപ്പിച്ചതും.അതാണ് സനാതനധർമ്മത്തിന്റെ മടങ്ങിവരവിനു നിമിത്തമായത്. ആ പരിവർത്തനം പണ്ഡിതന്മാരിൽ സാധ്യമാക്കുന്നതിനും സമൂഹത്തിൽ നിലനിന്നിരുന്ന ധാരണകൾ തിരുത്തുന്നതിനുമാണ് ശങ്കരൻ ദിഗ്വിജയയാത്ര നടത്തിയതും, വിപരീതചിന്താഗതിക്കാരായ വിദ്വാന്മാരെ മൊത്തം സംവാദങ്ങളിൽ പരാജപ്പെടുത്തി തിരുത്തിയതും. അല്ലാതെ,ആര്യമതമേധാവികൾ പ്രചരിപ്പിക്കുന്നതുപോലെ, ബുദ്ധമതത്തെ ഇല്ലായ്മചെയ്യുകയായിരുന്നില്ല ശങ്കരാചാര്യരുടെ അവതാരലക്ഷ്യം. ബുദ്ധമതത്തെ ശത്രുപക്ഷത്തു നിറുത്തുന്ന അവരുടെ പ്രചാരവേലകളെല്ലാം സ്വന്തം തെറ്റുകൾ മറച്ചുവെയ്ക്കാനുള്ള നാടകങ്ങൾ മാത്രമാണ്. അതിന്റെ തെളിവുകൾ വരുന്ന അധ്യായങ്ങൾ കാണാം.

ശങ്കരന്റെ സംശയാതീതമായ തീരുമാനം

ശങ്കരാചാര്യരുടെപേരിൽ ജാതിബ്രാഹ്മണ്യം പ്രചരിപ്പിച്ച നിരവധി വ്യാഖ്യാനങ്ങൾ അദ്ദേഹത്തിന്റെ സൃഷ്ടിയാണെന്ന് വിശ്വസിക്കാൻ വിഷമമുണ്ട്. അല്ലെങ്കിൽ,ശിവഭഗവാന് പോലും പഠിപ്പിക്കാനും തിരുത്താനും സാധിക്കാത്ത ഒരുജാതിഭ്രാന്തനായിരുന്നു അദ്ദേഹം എന്നു കരുതേണ്ടിവരും. ഭഗവാൻ അന്ന് ശങ്കരന്റെ ചേതസ്സിൽ വിതച്ച അദ്വൈതബോധത്തിന്റെ സത്ഫലങ്ങൾ സ്വീകരിക്കാത്ത ജാതിപ്പിശാചുകളാണ് സനാതനസംസ്കൃതിയുടെ ശരിയായശത്രുക്കൾ. അവരാണ് ശ്രീശങ്കരനെ ജാതിബ്രാഹ്മണ്യത്തിന്റെ പ്രചാരകനായും സംരക്ഷകനായും ജനസമക്ഷമവതരിപ്പിച്ച് അവഹേളിക്കാൻ ശ്രമിച്ചത്. അവരുടെ വാക്കുകളെ അന്ധമായി വിശ്വസിച്ച്, 'അദ്വൈതസിദ്ധാന്തത്തിന്റെ പുനഃസ്ഥാപകനെ' ജാതിവിവേചനത്തിന്റെ ആധികാരിക ശബ്ദമായിക്കണ്ട് എതിർക്കുന്നവരെക്കാൾ പാപബുദ്ധികൾ, സ്വാർത്ഥതാത്പര്യങ്ങൾക്കുവേണ്ടി അദ്ദേഹത്തെ അപമാനിക്കാൻ സാഹചര്യമൊരുക്കിയവർ തന്നെയാണ്. ആചാര്യർ അപമാനിതനായാലും വേണ്ടില്ല, ജാതിയുടെ പേരിൽ ലഭി

ക്കുന്ന സൗകര്യങ്ങൾ സംരക്ഷിക്കപ്പെടണം എന്ന ചിന്തമാത്രമാണ് ആ കടുംകൈ പ്രവർത്തിക്കാൻ അവരെ പ്രേരിപ്പിച്ചത് എന്നുവേണം കരുതാൻ. അവരുടെ ബുദ്ധിയിൽ അല്പമെങ്കിലും വെളിച്ചംവീഴ്ത്താൻ വേണ്ടിയാണ് ആചാര്യർ തന്റെ പുസ്തകങ്ങളിലൂടെ ശ്രമിച്ചത്. അതിനുള്ള ഏറ്റവും നല്ല ഉദാഹരങ്ങളാണ് മനീഷാപഞ്ചകത്തിലെ താഴെ കൊടുത്തിട്ടുള്ള ശ്ലോകങ്ങൾ.(അവലംബം:മനീഷാപഞ്ചകം,വ്യാഖ്യാതാവ്: പ്രൊഫ.ജി.ബാലകൃഷ്ണൻനായർ):

- ✓ ഗംഗാജലത്തിലും ചണ്ഡാലനു മുൻപിലുള്ള ഓടയിലെ വെള്ളത്തിലും പ്രതിഫലിക്കുന്ന സൂര്യനും, സ്വർണ്ണക്കുടത്തിലെ ആകാശത്തിനും മൺകുടത്തിലെ ആകാശത്തിനും തമ്മിലും എന്താണു ഭേദം? തരംഗരഹിതമായ സമുദ്രസമാനമായി, ശാന്തമായി, അനന്തസച്ചിദാനന്ദ ലക്ഷണമായി, സഹജമായിരിക്കുന്ന പ്രത്യുഗാത്മവസ്തുവിൽ 'ഇവൻ വിപ്രൻ, ഇവൻ ചണ്ഡാലൻ'എന്നിങ്ങനെയുള്ള ഭേദബുദ്ധിക്ക് സ്ഥാനമെവിടെ? (കിം ഗംഗാബുനി ബിംബിതേമ്ബരമണൌ ചണ്ഡാലവീഥീപയ/പൂരേവാന്തരമസ്തി കാഞ്ചനഘടീ,മൃത് കുംഭയോർവാംബരേ!/ പ്രത്യഗ്വസ്തുനി നിസ്തരംഗാഃ സഹജാനന്ദാ ബോധാം ബുധൗ/വിപ്രോയം ശ്വപചോ യമിത്യപി മഹാൻ കോയം വിഭേദഭ്രമം-പ്രാരംഭഃ).
- ✓ ഏതൊരു ബോധമാണോ, ഉണർവ്വിലും സ്വപ്നത്തിലും ഉറക്കത്തിലും മറ്റെന്തിനെക്കാളും വ്യക്തമായി സദാ പ്രകാശിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നത്, ഏതൊരു ബോധമാണോ ജഗത്തിനെ മുഴുവൻ പ്രകാശിപ്പിച്ചുകൊണ്ട് ബ്രഹ്മാവുതൊട്ട് ഉറുമ്പുവരെയുള്ള സകല ശരീരങ്ങളിലും കോർത്തിണക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നത്, അതേ ബോധംതന്നെയാണ് ഞാൻ; ഉണ്ടായി മറയുന്ന ജഢദൃശ്യങ്ങളൊന്നും ഞാനല്ലതന്നെ; എന്നിങ്ങനെയുള്ള ഉറപ്പായ അറിവെങ്കിലും ഒരാൾക്ക് ഉണ്ടെങ്കിൽ, അയാൾ ജനനംകൊണ്ടു ചണ്ഡാലനോ ബ്രാഹ്മണനോ ആയിരിക്കട്ടെ; ഗുരുവാണ്. ഇക്കാര്യം എന്റെ സംശയാതീതമായ തീരുമാനമത്രെ.(ജാഗ്രത്ത് സ്വപ്ന സുഷുപ്തിഷു സ്ഫുടതരാ യാ സംവിദുജ്ജൃംഭതേ യാബ്രഹ്മാദിപിപീലി കാന്ത തനുഷു പ്രോതാ ജഗത് സാക്ഷിണി/ സൈവാഹം നഃ ച ദൃശ്യ വസ്ത്വി തി ദൃഢ പ്രജ്ഞാപി യസ്യാസ്തി ചേത്/ചണ്ഡാലോസ്തുസതു ദ്വിജോസ്തു ഗുരുരി ത്യേഷാ മനീഷാ മമഃ- ശ്ലോകം:01).
- ✓ ഞാൻ ബ്രഹ്മം തന്നെയാണ്. ഈ ജഗത്തു മുഴുവൻ ആ ജ്ഞാനമൂർത്തിയുടെ പ്രകടനവുമാണ്. പലതായിക്കാണപ്പെടുന്ന ഈ പ്രപഞ്ചം മുഴുവൻ, ത്രിഗുണാത്മികയായ അവിദ്യ വഴിയായി എന്നാൽ സങ്കൽപ്പിച്ചു കാണപ്പെടുന്നതാണ്. അതിരറ്റ സുഖസ്വരൂപവും, അഴിവില്ലാത്തതും, പ്രപഞ്ചത്തിന്റെ പരമകാരണവും, കളങ്കമറ്റതുമായ ബ്രഹ്മത്തിൽ ഏതൊരാൾക്ക് ഇപ്രകാരം ഉറപ്പായ ബുദ്ധി വന്നുചേരുന്നുവോ അയാൾ ജനനംകൊണ്ടു ചണ്ഡാലനോ ബ്രാഹ്മണനോ ആയിരിക്കട്ടെ; ഗുരുവാണ്. ഇക്കാര്യം എന്റെ സംശയാതീതമായ തീരുമാനമത്രെ.(ബ്രഹ്മൈവാഹമിദം ജഗ സകലം ചിന്മാത്ര വിസ്താരിതം/സർവം ചൈതദഃ വിദ്യയാ ത്രിഗുണയാശേഷം മയാകല്പിതം/ ഇത്ഥം യസ്യ ദൃഢാമതിഃ സുഖതരേ നിത്യേ പരേ നിർമ്മലേ/ ചണ്ഡാലോസ്തു സതു ദ്വിജോസ്തു ഗുരുരിത്യേഷാ മനീഷാ മമഃ- ശ്ലോകം:02).

ഇത്രകൃത്യമായി ബ്രഹ്മത്തിന്റെ അദ്വൈതഭാവം ആവിഷ്കരിച്ച ശങ്കരാചാര്യരെ, ദ്വൈതചിന്തയുടെ ആത്യന്തികവക്താവായി അവതരിപ്പിക്കുന്ന ജാതിബ്രാഹ്മണ്യ ത്തിന്റെ കുബുദ്ധിയോളം വരുന്ന മറ്റൊരു അപനിർമ്മിതി ഉണ്ടായിട്ടുണ്ടോ?

ഏഴുവയസ്സാകുമ്പോഴേയ്ക്കും പഠിക്കാൻ ഇനിയൊന്നുമില്ലാ എന്ന നിലയിൽ, വേദ ശാസ്ത്രങ്ങളിലും കലകളിലും അസാമാന്യജ്ഞാനം നേടിയെങ്കിലും, പതഞ്ജലി യെയും കണാദനെയും കപിലനെയുംപോലെയുള്ള ദാർശനികന്മാരെ കടത്തിവെ യ്ക്കുന്ന വാക്‌വൈഭവം സ്വായത്തമാക്കിയെങ്കിലും, അനിതരമായ സ്വഭാവവൈ ശിഷ്ട്യം സ്വന്തമാക്കിയെങ്കിലും യതീന്ദ്രന്മാർക്കു സമാനമായ വൈരാഗ്യാദിഗുണ ങ്ങൾക്കുടമയായെങ്കിലും അദ്ദേഹത്തിൽനിന്നു ദ്വൈതബോധം ഒഴിവായിരുന്നില്ല എന്നതു മനസ്സിലാക്കിയതുകൊണ്ടാകാം സാക്ഷാൽപരമശിവൻ നേരിട്ടുപ്രത്യക്ഷ പ്പെട്ട് അദ്വൈതബോധം പകർന്നുനൽകി, അദ്വൈതതത്വത്തിന്റെ പുനഃസ്ഥാപന ത്തിനു വിത്തുപാകിയത്. താൻ ബ്രാഹ്മണനാണെന്നോ, ഉന്നതനായ മനുഷ്യനാണെ ന്നോ, പുരുഷനാണെന്നോ, പണ്ഡിതനാണെന്നോ ഉള്ള ഏതെങ്കിലും ദ്വൈതഭാവന നിലനിൽക്കുന്ന ഒരാളിനും അദ്വൈതബോധമുണ്ടാകുകയില്ലല്ലോ. അതുകൊണ്ടു തന്നെ അദ്വൈതസിദ്ധാന്തത്തിന്റെ പുനഃരുജ്ജീവനത്തിനു കാരണഭൂതനാകാൻ കഴിയില്ലല്ലോ. താൻ, ശരീരമോ മനസ്സോ ബുദ്ധിയോ അഹങ്കാരമോ ഒന്നുമല്ലെന്നും, ചിതാനന്ദരൂപമായ ശിവാംശമാണെന്ന ജ്ഞാനമുണ്ടായിട്ടും; ശുകബ്രഹ്മർഷിയുടെ ഉത്തമശിഷ്യപരമ്പരയിൽപ്പെടുന്ന മഹാവിജ്ഞനും,ആദിശേഷന്റെ അവതാരവു മായ ഗൗഡപാദരാൽ ബ്രഹ്മോപദേശം നേടിയിട്ടും മായാതെ അവശേഷിച്ച ജാത്യാ ഭിമാനത്തെ, ചതുർവ്വേദസാക്ഷിയാക്കി(ചണ്ഡാലനെ അനുഗമിച്ച നാലു നായ്ക്കൾ, നാലുവേദങ്ങളെയാണ് പ്രതിനിധീകരിച്ചതെന്നാണല്ലോ വ്യാഖ്യാനം) തച്ചുടയ്ക്കു കയാണ് മഹാദേവൻ ചെയ്തത് എന്നാണ് സത്യത്തിൽ ചണ്ഡാളകഥയിൽ ശ്രീശങ്ക രൻ പറഞ്ഞതും; നാം കേൾക്കാതെ പോയതും. ആ സത്യം പുറത്തറിയാതിരിക്കാ നുള്ള വിക്രിയകൾമാത്രമാണ് ആ സംഭവത്തിനു നൽകുന്ന വ്യാഖ്യാനങ്ങളെല്ലാം.

ജഗദ്ഗുരുവിന്റെ ഗുരു

ഗോവിന്ദഭഗവത്പാദരായിരുന്നു ശങ്കരന്റെ ഗുരുനാഥൻ എന്ന് ശങ്കരവിരചിതമായ വിവേകചൂഢാമണിയിലും, ശ്രീശങ്കരന്റെ ജീവചരിത്രമായ ശാങ്കരവിജയത്തിലും കാണുന്ന പരാമർശങ്ങളിൽനിന്നും വ്യക്തമാണ്. ഗോവിന്ദഭഗവത്പാദരെ ശങ്കരാ ചാര്യരുടെ ഗുരുവായി നിയോഗിച്ചത് അദ്ദേഹത്തിന്റെ മാതാപിതാക്കളല്ല. സന്യാ സത്തിലേക്ക് ആകൃഷ്ടനായി ഉത്തമഗുരുവിനെ തേടി കേരളം വിട്ട ബാലകനായ ശങ്കരൻ ഉത്തരഭാരതത്തിലെ യാത്രയ്ക്കിടെ നർമദാനദീതീരത്തുവെച്ചു ഗോവിന്ദ പത്മപാദരെ കണ്ടെത്തുകയായിരുന്നു. വേദവ്യാസന്റെ ശിഷ്യപരമ്പരയിൽപ്പെട്ട ഗൗഢപാദരുടെ ശിഷ്യനായ ഗോവിന്ദപാദർ, തനിക്കു മുന്നിൽ എത്തിയ ശങ്കരനെ പരിശോധിച്ച് യോഗ്യനെന്ന് ഉറപ്പുവരുത്തിയശേഷമാണ് അനുചരനാക്കിയത്. ശങ്ക രന്റെ വിശദാംശങ്ങൾ അന്വേഷിച്ച ഭഗവത്പാദർക്ക്,അദ്വൈതവേദാന്തത്തിന്റെ സത്തമുഴുവൻ ഉൾക്കൊള്ളുന്ന പത്തു ശ്ലോകങ്ങൾ നിമിഷാർദ്ധത്തിൽ സൃഷ്ടിച്ച് ശങ്കരൻ ഉത്തരമേകി. 'നീ ആരാണെന്ന' ഗുരുവിന്റെ ചോദ്യത്തിനുള്ള ശങ്കരന്റെ

ആ മറുപടിയോളം കൃത്യമായ ഒരു ഉത്തരം, ശങ്കരൻ എന്ന മഹായോഗിയെ ബ്രാഹ്മണവാദിയെന്നു വിമർശിക്കുന്നവർക്കും, ആ പേരിനെ ബ്രാഹ്മണബിംബമായി ദുരുപയോഗം ചെയ്യുന്നവർക്കും വേറെ കിട്ടാനില്ല. താനാരാണ് എന്ന, ലോകത്തോടുള്ള പ്രഖ്യാപനമായിത്തന്നെ ശങ്കരന്റെ ആ വാക്കുകളെ കാണണം:

'നീ ആരാണെന്ന' പത്മപാദരുടെ ചോദ്യത്തിന് എട്ടുവയസ്സുകാരനായ ശങ്കരൻ നൽകിയ മറുപടിയിലെ, "ന ഭൂവിർ ന തോയം ന തേജോ ന വായു......" എന്നു തുടങ്ങുന്ന ശ്ലോകം, അദ്ദേഹത്തിന്റെ അപാരമായ ആദ്ധ്യാത്മികജ്ഞാനം വ്യക്തമാക്കുന്നതിനുവേണ്ടി പലപ്പോഴും ഉദ്ധരിച്ചുകാണാറുണ്ട്. 'ഞാൻ ഈ പഞ്ചഭൂതാത്മകമായ ശരീരമല്ല; ശരീരമോ മനസ്സോ ഇല്ലാത്ത സുഷുപ്ത്യാവസ്ഥയിലും ഏതൊരു സത്തയുണ്ടോ അതാണ് ഞാൻ; സച്ചിതാനന്ദമാണ് ഞാൻ; ശിവമാണ് ഞാൻ' എന്ന അദ്വൈതചിന്തയുടെ പരകോടിയിലുള്ള പ്രഖ്യാപനത്തിലൂടെ, പത്മപാദരുടെ ഹൃദയം കീഴടക്കിയ ആ ഉത്തരം 'ദശശ്ലോകി സ്തുതി' എന്നപേരിലുള്ള സുപ്രസിദ്ധകൃതിയായി ശങ്കരാചാര്യർ മാറ്റിയിട്ടുണ്ട്. അതിലെ രണ്ടാമത്തെ ശ്ലോകം ഇപ്രകാരമാണ്: 'ന വർണാ ന വർണാശ്രമാചാര ധർമഃ/ ന മേ ധാരണാ ധ്യാനഃ യോഗാദ യോപി/ അനാത്മാശ്രയാഹം മമാധ്യാസഹാനാത്/ തദേകോƒവശിഷ്ട ശിവഃ കേവലോƒഹം. വർണ്ണാശ്രമാചാരങ്ങളേയും വർണ്ണത്തെയും പാടേ നിരാകരിച്ചിരുന്ന ശങ്കരനെ ജാതിബോധത്തിന്റെയും വർണ്ണവ്യവസ്ഥയുടെയും വക്താവാക്കുന്നവരുടെ കടുംകൈ, ശ്രീശങ്കരൻ പൊറുത്താലും കാലം പൊറുക്കുമോ?

എല്ലാവർക്കും ബ്രഹ്മത്തേക്കുറിച്ചു പഠിക്കുന്നതിനുള്ള അവകാശമുണ്ട്; പരമമായ ജ്ഞാനം ബ്രഹ്മത്തെകുറിച്ച് അറിയുന്നതിലൂടെ മാത്രമേ സിദ്ധിക്കൂ എന്ന് (സർവേഷാം ചാധികാരോ വിദ്യായാം ച ശ്രേയഃ കേവലയാ ച വിദ്യായാ വേത്തിഃ സിദ്ധം.) തൈത്തരീയോപനിഷത്തിന്റെ വ്യാഖ്യാനത്തിൽ കൃത്യമായി പ്രഖ്യാപിച്ച ശങ്കരാചാര്യനാണ് അബ്രാഹ്മണർക്കു വേദപഠനം നിരാകരിച്ച ജാതിബ്രാഹ്മണ്യത്തിന്റെ കുടിലതയുടെപേരിൽ ഏറ്റവും പേരുദോഷം കേട്ടത് എന്നത് ഒരു വൈരുദ്ധ്യമാണ്. ശങ്കരനെ അദ്വൈതവേദാന്തത്തിന്റെ പുനഃസ്ഥാപകനായി പരിവർത്തനം ചെയ്യുന്നതിൽ നിർണ്ണായകമായ പങ്കുവഹിച്ച അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഗുരുനാഥനെ അടുത്തറിയുന്നത് ഈ പര്യടനത്തിൽ ഒഴിച്ചുകൂടാനാവാത്ത ഒന്നാണെന്നു തോന്നുന്നു. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ, അദ്വൈതവേദാന്തത്തെക്കുറിച്ചു ലഭ്യമായ കൃതികളിൽ ഏറ്റവും ആദ്യത്തേതെന്നു കരുതുന്ന ഗ്രന്ഥങ്ങൾ ഗോവിന്ദാചാര്യരുടേതാണ്. ശ്രീശുകന്റെ ശിഷ്യപരമ്പരയിൽപ്പെട്ട ഗോവിന്ദാചാര്യരും ശങ്കരനും അദ്ദേഹത്തിന്റെ ശിഷ്യഗണങ്ങളും ഉൾപ്പെടുന്ന ഒരു പരിഷ്കരണപ്രസ്ഥാനം, സനാതനധർമ്മത്തെ വീണ്ടെടുക്കാൻ പ്രയത്നിച്ചിരുന്നു എന്നാണല്ലോ അതിൽനിന്നും വ്യക്തമാകുന്നത്.

ഗോവിന്ദഭഗവത്പാദർ ആരായിരുന്നു?

ശങ്കരാചാര്യരുടെ ഗുരുവായ ഗോവിന്ദഭഗവത്പാദരും ജന്മംകൊണ്ട് ഒരു ബ്രാഹ്മണനായിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന് ഒരു ശൂദ്രസ്ത്രീയടക്കം നാലു ഭാര്യമാരാണ് ഉണ്ടായിരുന്നത്. സത്യത്തിൽ,ശൂദ്രകന്യകയെ വിവാഹം കഴിക്കുന്നതിനുവേണ്ടിയാണ് ബ്രഹ്മജ്ഞാനിയും ബ്രാഹ്മണകുലജാതനുമായ ഗോവിന്ദ ഭഗവത്പാദർ ബ്രാഹ്മണ-ക്ഷത്രി

യ-വൈശ്യകുലങ്ങളിൽപ്പെടുന്ന മറ്റു മൂന്നുപേരെയും വിവാഹം ചെയ്തത്. ബ്രാഹ്മണന് ബ്രഹ്മ-ക്ഷത്ര-വൈശ്യകുലങ്ങളിൽനിന്നും യഥാക്രമം വിവാഹം ചെയ്താൽ മാത്രമേ ഒരു ശൂദ്രസ്ത്രീയെ ഭാര്യയാക്കാനാകൂ എന്ന ശാസ്ത്രവിഹിതമായ നിയമം പ്രാവർത്തികമാക്കുന്നതിനുവേണ്ടിയാണ് അദ്ദേഹം ശൂദ്രയുവതിയുടെ അനുവാദത്തോടെ മറ്റു മൂന്നുപേരെയും വിവാഹംകഴിച്ചതെന്ന്, കൊട്ടാരത്തിൽ ശങ്കുണ്ണിയെഴുതിയ ഐതിഹ്യമാലയിലെ മഹാഭാഷ്യം എന്ന ആഖ്യാനത്തിൽ കാണുന്നു. ചിരപ്രചരിതമായ ഒരുപാട് മുൻവിധികൾ തകർത്തുകളയുന്ന ആ കഥ ഇപ്രകാരമാണ്:

പതഞ്ജലിമഹർഷി സംസ്കൃതവ്യാകരണഗ്രന്ഥമായ മഹാഭാഷ്യമെഴുതി തന്റെ ആയിരം ശിഷ്യന്മാരെയും അടുത്തിരുത്തി പറഞ്ഞുകൊടുത്ത് പഠിപ്പിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുമ്പോൾ, ശിഷ്യന്മാരിൽ ഒരാൾ അനുവാദം കൂടാതെ എഴുന്നേറ്റ് പാഠശാലയിൽനിന്നു പുറത്തേക്കുപോയി. ശിഷ്യന്റെ ദുഃസ്വാതന്ത്ര്യ പ്രവൃത്തി മഹർഷിയ്ക്കു തീരെ സുഖിച്ചില്ല. അതിനാൽ, അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഹൃദയത്തിൽ പെട്ടെന്നു കോപാഗ്നി ജ്വലിച്ചു. അദ്ദേഹം കോപത്തോടുകൂടി ശിഷ്യന്മാരെ നോക്കി. സമീപത്തിരുന്ന ശിഷ്യരൊക്കെ ഗുരുവിന്റെ കോപാഗ്നിയിൽ ഭസ്മാവശേഷരായി ഭവിച്ചു. സ്വന്തം പ്രിയശിഷ്യന്മാരെല്ലാം ചാമ്പലായിപ്പോയതിനെക്കുറിച്ചു ശുദ്ധാത്മാവായ തപോധനന്റെ മനതാരിൽ അപാരമായ പശ്ചാത്താപമുണ്ടായി. ജനോപകാരാർത്ഥം താനുണ്ടാക്കിയ മഹാഭാഷ്യം അഭ്യസിച്ച ശിഷ്യന്മാരെല്ലാവരും നശിച്ചുപോയല്ലോ എന്നു വിചാരിച്ച് മഹർഷി വിഷാദിച്ചിരിക്കുമ്പോൾ, പുറത്തേയ്ക്കിറങ്ങിപ്പോയ ശിഷ്യൻ വിവരമറിഞ്ഞ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ അടുക്കൽവന്നു. ''അല്ലയോ സ്വാമിൻ! അവിടുന്ന് ഒട്ടും വിഷാദിക്കേണ്ട. അവിടുത്തേക്കു ശിഷ്യനായിട്ട് ഞാനുണ്ടല്ലോ. മഹാഭാഷ്യം മുഴുവനും എനിക്കു ഹൃദിസ്ഥമായിട്ടുണ്ട്. ഞാൻ അതിനെ ശിഷ്യപരമ്പരവഴി പ്രചരിപ്പിച്ചുകൊള്ളാം'' എന്നു പറഞ്ഞു. അന്നേരം, പതഞ്ജലിയുടെ മനസ്സിൽ വീണ്ടും കോപാഗ്നി ജ്വലിക്കയാൽ "എടാ ദ്രോഹീ, നീ കാരണമല്ലേ എന്റെ പ്രിയശിഷ്യന്മാരെല്ലാം നശിച്ചുപോയത്. അതിനാൽ നീയും ഭസ്മമായിപ്പോകട്ടെ"എന്ന് ആ ശിഷ്യനെയും ശപിച്ചു ഭസ്മമാക്കി.മഹർഷി പിന്നെയും അങ്ങനെ വിഷാദിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുമ്പോൾ ഒരു ഗന്ധർവൻ അദ്ദേഹത്തിന്റെ അടുക്കൽ എത്തി."അല്ലയോ ഭഗവാനേ! അവിടുന്നു വിഷാദിക്കരുത്. അവിടേയ്ക്കു പ്രിയശിഷ്യനായിട്ട് ഈ ഞാനുണ്ട്. ഞാനൊരു ഗന്ധർവനാണ്. ഞാൻ വളരെക്കാലമായി ഈ ആശ്രമസമീപത്തിങ്കൽ നിൽക്കുന്ന അശ്വത്ഥവൃക്ഷത്തിന്മേലിരിക്കുന്നു. അവിടുന്നു മഹാഭാഷ്യം ശിഷ്യന്മാർക്കു ചൊല്ലിക്കൊടുക്കുന്നതു കേട്ടുകേട്ട് അതെല്ലാം ഞാൻ ഗ്രഹിച്ചിരിക്കുന്നു. അതുകൊണ്ട് എന്നെ അവിടുന്ന് ശിഷ്യനായി അംഗീകരിച്ചാലും"എന്ന് അറിയിച്ചു. അതു കേട്ടപ്പോഴും മഹർഷിക്കു കോപമാണുണ്ടായത്. "എന്റെ സമ്മതം കൂടാതെയും, ഞാൻ ഉപദേശിക്കാതെയും എന്റെ ഭാഷ്യം ഒളിച്ചിരുന്നു ഗ്രഹിച്ചതിനാൽ നീ ബ്രഹ്മരാക്ഷസനായിപ്പോകട്ടെ" എന്നു മഹർഷി ആ ഗന്ധർവ്വനെ ശപിച്ചു. അതുകേട്ടപ്പോൾ വളരെ പരവശനായിത്തീർന്ന ഗന്ധർവൻ, വിനയസമേതം മഹർഷിയുടെ കാൽക്കൽവീണുനമസ്കരിച്ച് ശാപമോക്ഷത്തിനായി അപേക്ഷിച്ചു. ശുദ്ധഹൃദയനായ മഹർഷി ഉടനെ പ്രസാദിച്ച്, "നീ എന്റെ ഭാഷ്യം, അതു ഗ്രഹിക്കാൻ യോഗ്യതയുള്ള ഒരാൾക്ക് ഉപദേശിച്ചുകൊടുക്കണം. ഭാഷ്യം മുഴുവനും ഉപദേശിച്ചു കഴിയു

മ്പോൾ നീ ശാപമുക്തനായി നിജസ്ഥിതി പ്രാപിക്കും" എന്നു പറഞ്ഞു ഗന്ധർവനെ അനുഗ്രഹിച്ചു. ബ്രഹ്മരാക്ഷസനായ ഗന്ധർവൻ മഹർഷിയെ വന്ദിച്ചിട്ട് അവിടെനിന്നും പോയി ശാപമോക്ഷത്തിനുള്ള അവസരംനോക്കി അടുത്തുള്ള കാട്ടിലെ ഒരു ആൽമരത്തിന്റെ മുകളിൽച്ചെന്ന് ഇരിപ്പായി.

ഭാഷ്യം ഗ്രഹിക്കുന്നതിനു തക്ക യോഗ്യതയുള്ളവർക്കുവേണമല്ലോ അത് ഉപദേശിച്ചുകൊടുക്കാൻ എന്നുവിചാരിച്ച് ആ ബ്രഹ്മരാക്ഷസൻ, അതിലെ കടന്നുപോകുന്ന ബ്രാഹ്മണന്മാരെയൊക്കെ വിളിച്ച്, അവരുടെ യോഗ്യത പരീക്ഷിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. ബ്രഹ്മരാക്ഷസന്റെ പരീക്ഷ എങ്ങനെയെന്നാൽ, തന്റെ അടുത്തു വരുന്നവരോട് "പ ചേർന്നിഷ്ഠായാം കിം രൂപം" എന്നൊരു ചോദ്യം ചോദിക്കും. ശരിയായ ഉത്തരം പറയാത്തവരെ,അവൻ പിടിച്ചുഭക്ഷിക്കുകയും ചെയ്യും. ശരിയായി ഉത്തരം ആരും പറയാത്തതിനാൽ ബ്രഹ്മരാക്ഷസൻ അസംഖ്യം ബ്രാഹ്മണരെ പിടികൂടി ഭക്ഷിച്ചു. അങ്ങനെ വളരെക്കാലം കഴിഞ്ഞുപോയി.[ബ്രാഹ്മണരായി പിറന്ന എല്ലാവരും മഹാഭാഷ്യം പഠിക്കാൻ യോഗ്യരല്ലെന്നും, യോഗ്യനല്ലാത്ത (നാമമാത്ര)ബ്രാഹ്മണനെ കൊന്നുതിന്നിട്ടു പോലും ബ്രഹ്മരാക്ഷസനു ബ്രഹ്മഹത്യാപാപമുണ്ടാകില്ല എന്നും ചുരുക്കം.]

അങ്ങനെയിരിക്കെ ഒരു ദിവസം, സർവശാസ്ത്രപാരംഗതനും വേദജ്ഞനും വേദാന്തിയും വിരക്തനുമായ ഒരു ബ്രാഹ്മണശ്രേഷ്ഠൻ അതുവഴി വന്നു. അദ്ദേഹം സന്യസിക്കണമെന്നു നിശ്ചയിച്ച്, തനിക്ക് ക്രമസന്യാസം തരുന്നതിനും തന്റെ ഗുരുവായി സ്വീകരിക്കുന്നതിനും പറ്റിയ യോഗ്യതകളുള്ള ഒരാളെ കണ്ടുകിട്ടുന്നതിനായി അന്വേഷിച്ചു നടക്കുകയായിരുന്നു. ആ ബ്രാഹ്മണനെ കണ്ട നിമിഷം, ബ്രഹ്മരാക്ഷസൻ അടുക്കൽ വിളിച്ച് മേൽപ്പറഞ്ഞ ചോദ്യം ചോദിച്ചു. ബ്രാഹ്മണൻ 'പക്വം' എന്ന് ഉത്തരം പറഞ്ഞു. അതുകേട്ടപ്പോൾ, അദ്ദേഹത്തിന് മഹാഭാഷ്യം ഗ്രഹിക്കാൻ തക്ക യോഗ്യതയുണ്ടെന്നു മനസ്സിലാക്കി ബ്രഹ്മരാക്ഷസൻ അദ്ദേഹത്തിനു ഭാഷ്യം ഉപദേശിച്ചുകൊടുക്കാനാരംഭിച്ചു. ബ്രഹ്മരാക്ഷസൻ ആലിന്മേലും ബ്രാഹ്മണൻ ആൽത്തറയിലും ഇരുന്നു. ആദ്യംതന്നെ, ബ്രാഹ്മണന് വിശപ്പും ദാഹവും ഉറക്കവും വരാതെയിരിക്കാനായി, ഒരു ദിവ്യൗഷധം കൊടുത്തു സേവിപ്പിച്ചിട്ടാണു ബ്രഹ്മരാക്ഷസൻ ഭാഷ്യമുപദേശിക്കാൻ തുടങ്ങിയത്. രാക്ഷസൻ ആലില ഇറുത്തു ഭാഷ്യം കുറേശ്ശെ എഴുതിക്കൊടുക്കുകയും ബ്രാഹ്മണൻ അത് നോക്കി പഠിക്കുകയുമാണ് ചെയ്തത്. അങ്ങനെ, ആറുമാസക്കാലം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ മഹാഭാഷ്യം മുഴുവനും ഉപദേശിക്കുകയും ബ്രാഹ്മണൻ ധരിക്കുകയുമുണ്ടായി.അതോടെ ബ്രഹ്മരാക്ഷസൻ ശാപമുക്തനായി പൂർവസ്ഥിതിയിൽ ഗന്ധർവത്വത്തെ പ്രാപിക്കുകയുംചെയ്തു. ഉടൻ ബ്രാഹ്മണൻ തന്റെ ഗുരുവായ ഗന്ധർവനെ വണങ്ങി യാത്രയും പറഞ്ഞ് അവിടന്നു യാത്രയായി. അപ്പോൾ, ആ ഗന്ധർവൻ തന്റെ ശിഷ്യനെ വേണ്ടുംവണ്ണം അനുഗ്രഹിച്ചിട്ട്, ''അല്ലയോ ബ്രാഹ്മണോത്തമ! അങ്ങക്കു ക്ഷുൽപിപാസകളുടെയും നിദ്രയുടെയും ബാധയുണ്ടാകാതിരിക്കാനായി ഞാൻ തന്ന ദിവ്യൗഷധത്തിന്റെ പ്രഭാവം അങ്ങേക്കു ജലസ്പർശം ഉണ്ടായാൽ നശിച്ചുപോകും. ഉടനെ ഭവാൻ നിദ്രപ്രാപിക്കുകയും ചെയ്യും. പിന്നെ, ആറുമാസക്കാലം പിന്നിടാതെ ഉണരുകയില്ല. അതുകൊണ്ട്, ഇനി വെള്ളത്തിലിറങ്ങുന്ന കാര്യം വളരെ സൂക്ഷിച്ചുവേണം" എന്നുപറഞ്ഞ് അന്തർദ്ധാനംചെയ്തു. ശേഷം ബ്രാഹ്മണൻ മഹാഭാഷ്യം എഴുതിയ ആലിലകളും കെട്ടിയെടു

ത്ത് അവിടെനിന്നു തന്റെ വീട്ടിലേക്ക് യാത്രതിരിക്കുകയും ചെയ്തു. ഗ്രാമങ്ങളും നഗരങ്ങളും പിന്നിട്ടുള്ള നീണ്ട ഒരു യാത്രയായിരുന്നു അത്.

ആ ബ്രാഹ്മണൻ വിവിധ സ്ഥലങ്ങളിൽ സഞ്ചരിച്ച് ഒരുദിവസം ഒരു ദിക്കിൽ ചെന്നപ്പോൾ മാർഗ്ഗമധ്യേയുള്ള ഒരു നദി ഇറങ്ങിക്കടക്കേണ്ടതായിവന്നു. നദിയിൽനിന്നു കുറച്ചു വെള്ളമെടുത്ത് മുഖം കഴുകിയ ഉടനെ ആ ബ്രാഹ്മണൻ ഗാഢനിദ്രപ്രാപിച്ച് അവിടെ വീണുപോയി. അപ്പോൾ, ആ കടവിൽ കുളിച്ചുകൊണ്ടു നിന്ന യൗവനയുക്തയായ ഒരു കന്യക അതുകണ്ട് അടുത്തുചെന്നു നോക്കി. അദ്ദേഹം ഉറങ്ങുകയാണെന്നും, അല്ലാതെ മോഹാലസ്യവും മറ്റുമല്ലെന്നും മനസ്സിലാക്കി. അവൾ ദാസിമാരിൽ ഒരുത്തിയെ വീട്ടിലേക്കു പറഞ്ഞയച്ച് കുറെ ഭൃത്യൻമാരെ വരുത്തി, അവരെക്കൊണ്ട് ബ്രാഹ്മണനെ എടുപ്പിച്ച് സ്വഗൃഹത്തിലേക്കു കൊണ്ടുപോയി. ആ കന്യക നാടുവാഴിയായ ശൂദ്രപ്രഭുവിന്റെ സന്താനവും, ആഭിജാത്യം സൗന്ദര്യം സൗശീല്യം വൈദുഷ്യം വൈദഗ്ദ്ധ്യം മുതലായ മുഴുവൻ സദ്ഗുണങ്ങളും തികഞ്ഞവളുമായിരുന്നു. ബ്രാഹ്മണൻ കുറച്ചുനേരം കഴിയുമ്പോൾ ഉണരുമെന്നായിരുന്നു ആ കന്യകയുടെ പ്രതീക്ഷ. നേരത്തോടുനേരമായിട്ടും സ്വാമി ഉണരായ്കയാൽ, യുവതി ആ വിശേഷം അച്ഛന്റെ അടുക്കൽച്ചെന്ന് പറഞ്ഞു.ശൂദ്രപ്രഭു വൈദ്യനെ വരുത്തിക്കാണിച്ചപ്പോൾ, "അദ്ദേഹത്തെ ബാധിച്ചിരിക്കുന്നത് ഉറക്കമാണ്; അല്ലാതെ വ്യാധിയും ബാധയുമൊന്നുമല്ലാ. അതുകൊണ്ട്, ദിവസംതോറും മൂന്നു പ്രാവശ്യം വീതം അന്നലേപനം(ചോറരച്ചു ദേഹമാസകലം തേയ്ക്കുക) ചെയ്യുക" എന്ന് പറഞ്ഞ് വൈദ്യൻ പോയി. വൈദ്യവിധിപ്രകാരം ശുശ്രൂഷിച്ചു പ്രാണൻ രക്ഷിക്കുന്നതിന്, താൻതന്നെയല്ലാതെ ശരിയാവുകയില്ലെന്നു വിചാരിച്ച് യുവതി പിതാവിന്റെ അനുവാദംകൂടി നേടി സന്തോഷമായി ആ ബ്രാഹ്മണനെ പരിചരിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു.

അങ്ങനെ, ആറുമാസം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ ആ ബ്രാഹ്മണൻ എഴുന്നേറ്റു. പിന്നെ, അവർ തമ്മിലുണ്ടായ സംഭാഷണംകൊണ്ടു ബ്രാഹ്മണന്റെ എല്ലാ സ്ഥിതികളും അദ്ദേഹം ഇത്രക്കാലം ഉറങ്ങിപ്പോകുവാനുള്ള കാരണവും മറ്റും ശൂദ്രയുവതിയ്ക്കും, ശൂദ്രകന്യകയുടെ സ്ഥിതിയും അവളുടെ ഗുണങ്ങളും, തന്നെ രക്ഷിച്ചത് അവളാണെന്നും ബ്രാഹ്മണനും മനസ്സിലായി. വിവരങ്ങളെല്ലാം അറിഞ്ഞപ്പോൾ, അവർക്കു തമ്മിൽ വളരെ ബഹുമാനവുമുണ്ടായി. ബ്രാഹ്മണന്റെ അഭ്യംഗത്തിനും അത്താഴത്തിനും വേണ്ടതൊക്കെ കന്യകതന്നെ തയ്യാറാക്കിക്കൊടുത്തതിനാൽ അന്ന് രാത്രിയിലും അദ്ദേഹം സുഖമായിട്ടുറങ്ങി.[താൻ താമസിച്ചിരുന്നത് ഒരു ശൂദ്രന്റെ വീട്ടിലാണെന്നും, തന്നെ അക്കാലമത്രയും ശുശ്രൂഷിച്ചതു ശൂദ്രകന്യകയാണെന്നും അറിഞ്ഞിട്ടും, ആ ബ്രാഹ്മണപണ്ഡിതന് ദോഷഭയമൊന്നും ഉണ്ടായില്ലെന്നു ചുരുക്കം. ഗോവിന്ദഭഗവത്പാദർ ആർഷബ്രാഹ്മണനായിരുന്നെന്നും അദ്വൈതിയായിരുന്നെന്നും നിശ്ചയമാണല്ലോ.]

പിറ്റേദിവസം ബ്രാഹ്മണൻ യാത്രചോദിക്കാൻ ശൂദ്രകന്യകയെ അടുക്കൽ വിളിച്ചു. "ഇപ്പോൾ അഞ്ചാറു മാസമായല്ലോ ഞാൻ ഇവിടെ വന്നിട്ട്. ഇനി ഞാൻ പോകുവാൻ ഭാവിക്കുകയാണ്. ഇത്രയും ദിവസം നീ എന്റെ പ്രാണരക്ഷ ചെയ്തു. ആ ഉപകാരത്തിനു തക്കതായ പ്രതിഫലമൊന്നും ഞാൻ കാണുന്നില്ല. അതുകൊണ്ട് ചോദിക്കുന്നതാണ്; നിന്റെ ആഗ്രഹമെന്താണെന്നു പറഞ്ഞാൽ അത് സാധിക്കുന്നതിനായി

ഞാൻ നിന്നെ അനുഗ്രഹിക്കാം"എന്നുപറഞ്ഞു. അതുകേട്ട കന്യക വിനയസമേതം തൊഴുതുകൊണ്ട്, "അല്ലയോ സ്വാമിൻ! ഞാൻ ജനിച്ചതിൽപ്പിന്നെ ഈയൊരു പുരുഷന്റെ പാദശുശ്രൂഷ ചെയ്യുന്നതിനാണ് പുണ്യം സിദ്ധിച്ചത്. അതുകൊണ്ട് ഈ ജന്മത്തിൽ മറ്റൊരു പുരുഷനെ പരിചരിക്കാൻ സംഗതിയാകാതെയിരുന്നാൽ കൊള്ളാമെന്നല്ലാതെ വേറെ ഒരാഗ്രഹവും എനിക്കില്ല. അതിനാൽ, അവിടുന്നു കൃപയുണ്ടായി ഞാൻ അവിടുത്തെ ഭാര്യയായിത്തീരാൻ അനുഗ്രഹിക്കണം എന്ന് അറിയിച്ചു. [സർവ്വശാസ്ത്രവിശാരദനായ ഒരു ബ്രാഹ്മണനോടു വിവാഹാഭ്യർത്ഥന നടത്താൻ, ശൂദ്രകന്യകയ്ക്കു തടസ്സമാകുന്ന സാമൂഹികസാഹചര്യങ്ങൾ അന്നുണ്ടായിരുന്നില്ല എന്നുവേണം മനസ്സിലാക്കാൻ. ഗോവിന്ദഭഗവത്പാദരും ശങ്കരാചാര്യരും ജീവിച്ച കാലഘട്ടത്തിലെ സാമൂഹികാവസ്ഥ വ്യക്തമാക്കുന്നതാണല്ലോ ഈ വസ്തുത. ജാതിഭ്രാന്തിന്റെ ആധിക്യം അന്ന് സമൂഹത്തെ വിഭജിച്ചു മലിനമാക്കിയിരുന്നില്ല എന്നതുകൊണ്ടാകാം അത്. സ്മൃതിനിയമങ്ങൾ അന്നു നിലവിൽവന്നിരുന്നില്ല എന്നതാകാം ആ നന്മയുടെ കാരണം.]

ശൂദ്രകന്യകയുടെ വാക്കുകൾ കേട്ടപ്പോൾ ഗോവിന്ദസ്വാമിക്ക് ഏറെ ആശങ്കയായി. 'ബ്രാഹ്മണകുലജാതനായ താൻ ശൂദ്രകുലജാതയായ ഇവളെ ആദ്യമായി വിവാഹം ചെയ്യുന്നത് വിഹിതമല്ലല്ലോ. ഒരു ബ്രാഹ്മണന് ബ്രഹ്മക്ഷത്രവൈശ്യകുലങ്ങളിൽ നിന്നും യഥാക്രമം ഓരോ വിവാഹം ചെയ്തല്ലാതെ, ഒരു ശൂദ്രകന്യകയെ വിവാഹം കഴിക്കാൻ പാടില്ല എന്നായിരുന്നു ശാസ്ത്രം. അതിനാൽ, അവളെ വിവാഹം ചെയ്യണമെങ്കിൽ അതിനുമുൻപായി മൂന്നുജാതിയിലുള്ള കന്യകമാരെ വിവാഹംചെയ്യേണ്ടിയിരിക്കുന്നു'. എന്നിങ്ങനെ ആലോചിച്ചിട്ട് ആ ബ്രാഹ്മണൻ ശൂദ്രകന്യകയോട്, "അല്ലയോ ഭദ്രേ! നിന്റെ ഹിതത്തെ അനുവർത്തിക്കുന്നതിനു ഞാൻ സദാ സന്നദ്ധനാണ്. എങ്കിലും, ഒരു ബ്രാഹ്മണനായ എനിക്ക് ശൂദ്രയുവതിയായ നിന്നെ വിവാഹം ചെയ്യുന്നതിന് ബ്രാഹ്മണകുലത്തിൽനിന്നും ക്ഷത്രിയകുലത്തിൽനിന്നും വൈശ്യകുലത്തിൽനിന്നും ഓരോ കന്യകമാരെ വിവാഹം ചെയ്തിട്ടല്ലാതെ പാടില്ല. അങ്ങനെയാണ് ശാസ്ത്രവിധി. അതിനാൽ, പോയി മൂന്നു വിവാഹം ചെയ്തതിനു ശേഷം ഞാൻ നിന്നെയും വിവാഹം കഴിച്ചുകൊള്ളാം. അതുവരെ നീ ക്ഷമിക്കണം" എന്നു പറഞ്ഞു. അതുകേട്ട് സന്തോഷസമേതം ശൂദ്രകന്യക ബ്രാഹ്മണനെ യാത്രയാക്കി.

അനന്തരം, ആ ബ്രാഹ്മണൻ സ്വഗൃഹത്തിൽചെന്നു താമസിച്ചുകൊണ്ട്, ബ്രാഹ്മണ-ക്ഷത്രിയ-വൈശ്യ-കുലങ്ങളിൽനിന്നും ഓരോ കന്യകമാരെ യഥാക്രമം വിവാഹം ചെയ്തതിനുശേഷം ആ ശൂദ്രയുവതിയേയും യഥാവിധി പത്നിയായി സ്വീകരിച്ചു. അങ്ങനെ ആ ബ്രാഹ്മണൻ നാലു ഭാര്യമാരോടുകൂടി സ്വഗൃഹത്തിൽ താമസിച്ചകാലത്ത് നാലുഭാര്യമാരിൽനിന്നും അദ്ദേഹത്തിന് ഓരോരോ പുത്രന്മാരുണ്ടായി.പുത്രന്മാരെ യഥാവിധി അദ്ദേഹംതന്നെ വിദ്യയഭ്യസിപ്പിച്ചു. മക്കൾ നാലുപേരും അതീവ യോഗ്യരും സകലശാസ്ത്രപാരംഗതരും പിതൃതുല്യഗുണവാന്മാരും ആയി മാറുകയും ചെയ്തു. നാലുപുത്രന്മാരിൽ, ബ്രാഹ്മണസ്ത്രീയിൽനിന്നുണ്ടായ പുത്രൻ വരരുചിയും, ക്ഷത്രിയകന്യകയിൽനിന്നു പിറന്ന പുത്രൻ വിശ്വവിശ്രുതനായ വിക്രമാദിത്യമഹാരാജാവും, വൈശ്യസ്ത്രീയിൽനിന്നു ജനിച്ച മകൻ വിഖ്യാതനായ ഭട്ടിയും, ശൂദ്രസ്ത്രീയിൽനിന്ന് ജനിച്ച പുത്രൻ മഹാവിദ്വാനായ ഭർത്തൃഹരിയുമാണ്. നാലു പുത്രന്മാരെയും ആ ബ്രാഹ്മണൻ മഹാഭാഷ്യം പഠിപ്പിച്ചു. പുത്രന്മാർ അത്യന്തം യോ

ഗ്യരും യൗവനയുക്തരുമായിമാറിയപ്പോൾ ബ്രാഹ്മണൻ വീട്ടിൽനിന്ന് പടിയിറങ്ങി ഗൗഡപാദാചാര്യനിൽനിന്നും ക്രമസന്യാസം കൈക്കൊണ്ട് ബ്രഹ്മധ്യാനം ചെയ്തുകൊണ്ട് ബദരിആശ്രമത്തിൽ താമസിച്ചു.യോഗീശ്വരശിരോമണിയായ ആ ബ്രാഹ്മണോത്തമനാണ് ശങ്കരാചാര്യരുടെ ഗുരുവായ ഗോവിന്ദസ്വാമികൾ.ഇതാണ് ഗോവിന്ദഭഗവത്പാദരെക്കുറിച്ച് കൊട്ടാരത്തിൽശങ്കുണ്ണി എഴുതിയ ഐതിഹ്യമാലയിലെ മഹാഭാഷ്യം എന്ന ഉപാഖ്യാനത്തിൽ പറയുന്നത്. ശങ്കരാചാര്യനിലെ അദ്വൈതചിന്തയുടെ വേരുകൾ പുഷ്ടിപ്പെടുത്തിയതും, അദ്വൈതവേദാന്തത്തിന്റെ പ്രചരണത്തിനു ബ്രഹ്മസൂത്രഭാഷ്യം രചിക്കാൻ ശങ്കരനെ ചുമതലപ്പെടുത്തിയതും ഗോവിന്ദഭഗവത്പാദരാണ്. ആ ബ്രഹ്മസൂത്രത്തിലെ ശ്ലോകങ്ങൾ ഉദ്ധരിച്ചും ദുർവ്യാഖ്യാനം ചെയ്തുമാണ് ആര്യബ്രാഹ്മണ്യം ഇതര വർണ്ണികൾക്കുമേൽ പതിതത്വം എർപ്പെടുത്തിയത് എന്നതാണ് ഏറെ വൈരുദ്ധ്യം. ആ അട്ടിമറികൾ കണ്ടെത്താതിരിക്കാനുള്ള തന്ത്രമായിരുന്നു അന്യവർണ്ണികൾക്കുമേൽ നടപ്പാക്കിയ അക്ഷരനിഷേധം.

വിവിധ വർണ്ണങ്ങളിൽപ്പെട്ട നാലുഭാര്യമാരെയും അവരിലുണ്ടായ മക്കളെയും ഭേദചിന്തയേതുമില്ലാതെ സ്വഗൃഹത്തിൽത്തന്നെ താമസിപ്പിക്കുകയും, പുത്രന്മാരുടെ ജാതകർമ്മം മുതലുള്ള സകല ക്രിയകളും വിദ്യാഭ്യാസവും യഥാകാലം നിർവ്വഹിക്കുകയും, അവരെ അത്യന്തം യോഗ്യരും സകലശാസ്ത്രപാരംഗതരും പിതൃതുല്യഗുണവാന്മാരുമാക്കിയ യോഗീശ്വരശിരോമണിയായ ഗോവിന്ദഭഗവത്പാദർ, ജാതിഭ്രാന്തന്മാരുടെ സ്വപ്നങ്ങൾക്കുമേൽ ഏൽപ്പിച്ച ക്ഷതം അതിജീവിക്കാനുള്ള പൊടിക്കൈ, ഐതിഹ്യമാലയിലെ ആ കഥയുടെ അവസാനഭാഗത്തു കാണാം: "ആദ്യപുത്രനായ ബ്രാഹ്മണകുമാരനെ അദ്ദേഹം വിശേഷിച്ചു വേദാധ്യയനവും ചെയ്യിച്ചു. ഒടുവിൽ നാലുമക്കളെയും മഹാഭാഷ്യം പഠിപ്പിച്ചു. എന്നാൽ,ഒടുവിലത്തെ പുത്രൻ ശൂദ്രകുലജാതനും, മഹാഭാഷ്യം വേദാംഗവുമാകയാൽ ആ പുത്രനെ അഭിമുഖമായിരുന്നു ഭാഷ്യം ഗ്രഹിപ്പിക്കുന്നത് വിഹിതമല്ലല്ലോയെന്നു വിചാരിച്ച് അദ്ദേഹം ആ പുത്രനെ പ്രത്യേകിച്ചു മറവുള്ള സ്ഥലത്തിരുത്തിയാണ് മഹാഭാഷ്യം ഉപദേശിച്ചുകൊടുത്തത്. എന്നുമാത്രവുമല്ല, മഹാഭാഷ്യം ശൂദ്രവംശജർക്ക് ഉപദേശിച്ച്, പരമ്പരയാ വേദാർഹരല്ലാത്ത അവരുടെയിടയിൽ അതിനു പ്രചാരം വരുത്തുകയില്ലെന്നു പുത്രനെക്കൊണ്ടു പ്രതിജ്ഞ ചെയ്യിക്കുകകൂടി ചെയ്തിട്ടാണ് സ്വാമി മഹാഭാഷ്യം ഉപദേശിച്ചുകൊടുത്തതെന്നു ചിലർ പറയുന്നുണ്ട്". ചിലർ പറയുന്നതായി കൊട്ടാരത്തിൽശങ്കുണ്ണി എഴുതിയ കാര്യങ്ങളാണ് പിൽക്കാലത്തു നാട്ടുനടപ്പുകളും, കാലാന്തരത്തിൽ നിയമങ്ങളുമാക്കിമാറ്റി മഹത്തായ ഒരു സംസ്കാരത്തെ മരണത്തിലേക്കെത്തിച്ചത്. ഉത്തരവാദികൾ ഇല്ലാക്കഥകൾ പറഞ്ഞുണ്ടാക്കിയവർ തന്നെയാണ്.

ബ്രാഹ്മണർക്കു സമൂഹത്തിൽ യാതൊരു വിശേഷാധികാരങ്ങളും ഉണ്ടായിരുന്നില്ലാ എന്നതുകൊണ്ടാകാം ഗോവിന്ദഭഗവത്പാദർ ശൂദ്രയുവതിയുടെ അഭ്യർത്ഥന നിരാകരിക്കാതെ, പൂർണ്ണമനസ്സോടെ അംഗീകരിച്ചത്. അന്ന് ആഢ്യത്വത്തിന്റെ അളവുകോൽ മനുഷ്യത്വമായിരുന്നു എന്നതാണല്ലോ അതിൽനിന്നു വ്യക്തമാകുന്നത്. ശൂദ്രയുവതിയെ ഭാര്യയാക്കാൻ വേണ്ടി ഗോവിന്ദസ്വാമികൾ മറ്റു മൂന്നു വർണ്ണങ്ങളിൽനിന്നുമുള്ള യുവതികളെ വിവാഹം ചെയ്ത അവസ്ഥ, ഇതിഹാസങ്ങളിലെ ഒരു കഥാപാത്രത്തിന്റെ കാര്യത്തിലും കാണാനാകില്ല. പൗരാണികകാലത്തു സ്മൃതിനിയമങ്ങൾ നിലവിലുണ്ടായിരുന്നില്ല എന്നാണല്ലോ അ

തിന്റെ അർത്ഥം).മനുസ്മൃതി അനുശാസിക്കുന്നതുപോലെ, അക്കാലത്തു ബ്രാഹ്മണർക്ക് ശൂദ്രവിവാഹം നിഷിദ്ധമായിരുന്നില്ലെന്നും, ശൂദ്രയെ വിവാഹംകഴിച്ചതുകൊണ്ടോ അവളുമായുള്ള ശാരീരികബന്ധംമൂലമോ ബ്രാഹ്മണൻ ഭ്രഷ്ടരായിരുന്നില്ലെന്നും നിശ്ചയം. അതായത്, ശ്രീശങ്കരന്റെ സമയത്തുപോലും ബ്രാഹ്മണരുടെ ശൂദ്രവിവാഹവും സഹവർത്തിത്വവും സംഭവിച്ചിരുന്നു. അതിന് രാജാവും മന്ത്രിയും മുഖ്യപുരോഹിതനും സഹായംചെയ്തു എന്നതും ശ്രദ്ധിക്കുക. അന്ന് മനുസ്മൃതി പ്രചാരത്തിലില്ലെന്നും, അഥവാ നിലവിലുണ്ടായിരുന്നെങ്കിൽ സർവ്വശാസ്ത്രവിശാരദനായ ഗോവിന്ദസ്വാമി സ്മൃതിനിയമങ്ങളെ നിരാകരിക്കുകയായിരുന്നു എന്നുംവേണമല്ലോ മനസ്സിലാക്കാൻ. ഒരുപക്ഷേ,അദ്വൈതപദ്ധതിയുടെ ബാലപാഠങ്ങൾ ശങ്കരനിൽ വിതച്ചതു ഗോവിന്ദസ്വാമിയായിരുന്നു. അങ്ങനെയാണെങ്കിൽ, ശങ്കരനെ അദ്വൈതിയാക്കിയതിൽ അദ്വൈതിയായ ആ ഗുരുവിനുള്ള പങ്ക് സ്പഷ്ടമാണ്. അദ്വൈതചിന്തയോട് ബ്രാഹ്മണ്യം പുലർത്തിയ എതിർപ്പിന്റെ കാരണവും അതുതന്നെ.]

ആചാര്യശിഷ്യന്മാരെല്ലാം ബ്രാഹ്മണരായിരുന്നു. പക്ഷേ...

ഗോവിന്ദഭഗവത്പാദർ ശങ്കരാചാര്യരെ ശിഷ്യനായി സ്വീകരിക്കുന്നതിൽ പാലിച്ച കൃത്യത, ആചാര്യസ്വാമികൾ മുഖ്യശിഷ്യന്മാരെ തെരഞ്ഞെടുക്കുന്ന വിഷയത്തിലും പുലർത്തിയിരുന്നു എന്നു കാണാം. സർവ്വജ്ഞപീഠം കയറിയ ശങ്കരൻ, തന്റെ സന്ദേശങ്ങൾ രാജ്യത്ത് എമ്പാടും പ്രചരിപ്പിക്കുന്നതിനായി ഭാരതത്തിന്റെ നാല് ദിക്കുകളിലും ആശ്രമങ്ങൾ സ്ഥാപിക്കുകയുണ്ടായി. വടക്ക് ഉത്തരാഞ്ചലിലെ ബദരിനാഥിൽ സ്ഥാപിച്ച ജ്യോതിർമഠം, തെക്ക് കർണാടകത്തിലെ ശൃംഗേരിയിൽ പ്രതിഷ്ഠിച്ച ശാരദാപീഠം, പടിഞ്ഞാറു ഗുജറാത്തിലെ ദ്വാരകയിൽ സ്ഥാപിച്ച ദ്വാരകാപീഠം, കിഴക്ക് ഒറീസ്സയിലെ പുരിയിൽ സ്ഥാപിച്ച ഗോവർദ്ധനമഠം എന്നിവയാണ് ആ ആശ്രമങ്ങൾ. പദ്മപാദർ,ഹസ്താമലകൻ,തോടകൻ,സുരേശ്വരാചാര്യർ എന്നീ മുഖ്യശിഷ്യന്മാരെയാണ് ആ നാലു മഠങ്ങളുടെ അധിപതികളായി ആചാര്യസ്വാമികൾ അവരോധിച്ചത്. അദ്വൈതചിന്തയുടെ വക്താവായ ശങ്കരൻ ശിഷ്യന്മാരായി കണ്ടെത്തി, താൻ സ്ഥാപിച്ച ആശ്രമങ്ങളുടെ ചുമതല ഏൽപ്പിച്ചത് ബ്രാഹ്മണരെ മാത്രമാണെന്നത് അദ്ദേഹത്തിനെതിരെ പരക്കെ ഉയർന്നുകേൾക്കുന്ന ഒരു വിമർശനമാണല്ലോ. ആ ആക്ഷേപം ശരിയാണ്. എന്നാൽ, ആചാര്യർ ആ തെരഞ്ഞെടുപ്പിനു സ്വീകരിച്ച മാനദണ്ഡം ബ്രാഹ്മണ്യമായിരുന്നില്ല; അദ്വൈതബോധമായിരുന്നു.

ശങ്കരാചാര്യർ ജീവിച്ചിരുന്ന കാലഘട്ടത്തെക്കുറിച്ചുള്ള അനുമാനങ്ങൾ ഇപ്പോഴും തർക്കവിഷയമായി തുടരുകയാണ്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ജീവിതകാലം A.D എട്ടാം ശതകത്തിലാകാം എന്നനിഗമനത്തിനാണ് പൊതുവെ സ്വീകാര്യതയുള്ളത്. ജാതീയതയും വിവേചനങ്ങളും പാരമ്യത്തിൽ നിന്നിരുന്ന സമയത്തു ജീവിച്ചിരുന്ന ശങ്കരാചാരുടെ ശിഷ്യന്മാരൊക്കെ ബ്രാഹ്മണരായിരുന്നു എന്നത് തികച്ചും സ്വാഭാവികമാണ്. വേദപഠനത്തിന് ബ്രാഹ്മണർമാത്രം അധികാരികളായിരുന്ന കാലത്ത്, അദ്ദേഹത്തെപ്പോലെ ഉന്നതനായ ഒരു ആദ്ധ്യാത്മിക ആചാര്യൻ കണ്ടെത്തിയ ശിഷ്യന്മാർ വൈദികപശ്ചാത്തലത്തിൽ നിന്നുള്ളവരാകാനേ വഴിയുള്ളൂ. പക്ഷേ, മുഖ്യശിഷ്യന്മാരെ തെരഞ്ഞെടുക്കുന്നതിൽ ശങ്കരൻ നിഷ്കർഷിച്ച അളവുകോൽ അദ്വൈതബോധമായിരുന്നു.ആ വസ്തുത വെളിവാക്കുന്ന കുറെ അധ്യായങ്ങൾ ചരിത്രത്താളുകളിൽ(അദ്ദേഹത്തിന്റെ ജീവചരിത്രങ്ങളിൽ) കാണാനാകും:

ശങ്കരാചാര്യർ ഭാരതം മുഴുവൻ സഞ്ചരിച്ച് ദിഗ്വിജയം നടത്തിയപ്പോൾ, കർണ്ണാടകയിലെ ശ്രീവേലിയെന്ന ഗ്രാമത്തിൽവെച്ചുണ്ടായ ഒരു സംഭവം കാണാം. പ്രഭാകരൻ എന്ന ഒരു ബ്രാഹ്മണൻ അദ്ദേഹത്തിന്റെ പുത്രനെയും കൂട്ടി ആചാര്യന്റെ അനുഗ്രഹം വാങ്ങാനെത്തി. ആ ബാലൻ ചെറുപ്പകാലം മുതൽ സദാ നിർവികാരനായേ ഇരിക്കൂ; സ്വയമേവ ഒന്നും ചെയ്യില്ല. പല വൈദ്യന്മാരെയും കണ്ടെങ്കിലും മാറ്റമൊന്നുമുണ്ടായില്ല. ആ ബാലനു കുഴപ്പമൊന്നും ഇല്ല എന്നതായിരുന്നു വൈദ്യന്മാരുടെ കണ്ടെത്തൽ. അങ്ങനെയിരിക്കെയാണ് ബ്രാഹ്മണൻ, ആചാര്യസ്വാമികളുടെ ഗ്രാമത്തിലേക്കുള്ള വരവറിഞ്ഞത്. ആചാര്യന്റെ മുന്നിൽ ശൂന്യമായ ദൃഷ്ടിയോടെ, ജഡനെപ്പോലെയിരുന്ന ബാലനിൽ സ്വാമികൾ എന്തോ പ്രത്യേകത ദർശിച്ചു. അവനോട്, "കുഞ്ഞേ, നിന്നെ കാണുമ്പോൾ എനിക്ക് അത്യന്തം സന്തോഷം തോന്നുന്നു. നീയാരാണ്? എവിടന്നു വരുന്നു? നിന്റെ ലക്ഷ്യമെന്താണ്?" എന്നു ചോദിച്ചു. അത്രയും നേരം മിണ്ടാതെ മിഴികുമ്പിട്ടിരുന്ന ആ പന്ത്രണ്ടുവയസ്സുകാരൻ ബാലൻ, ശങ്കരാചാര്യരെ ഒന്ന് തീക്ഷ്ണമായി നോക്കിയശേഷം ഇപ്രകാരം മനോഹരമായിപ്രതിവചിച്ചു."നാƒഹം മനുഷ്യോ നച ദേവയക്ഷോ നഃ ബ്രാഹ്മണക്ഷത്രിയവൈശ്യശൂദ്ര/ ന ബ്രഹ്മചാരി ന ഗൃഹീവനസ്ഥ ഭിക്ഷുർനജാഹം നിജബോധരൂപഃ/ സ്വരൂപോƒഹം ആത്മാ". 'ഞാൻ മനുഷ്യനല്ല, ദേവനല്ല, യക്ഷനല്ല, ബ്രഹ്മചാരിയോ ഗൃഹസ്ഥനോ വാനപ്രസ്ഥനോ സന്യാസിയോ ബ്രാഹ്മണനോ ക്ഷത്രിയനോ വൈശ്യനോശൂദ്രനോ ഒന്നുമല്ല. ഞാൻ നിജബോധസ്വരൂപനാണ്. നിത്യമുക്തനായ വസ്തുവാണ്'. ആ ബാലന്റെ ഗംഭീരമായ വചനങ്ങൾ ശ്രവിച്ച സ്വാമികൾ, ചുറ്റും ഇരുന്നവരോട് പറഞ്ഞു: ''ഇവൻ ചൊല്ലുന്നതു മുഴുവൻ പഠിച്ചുവെച്ചുകൊള്ളുക; അത് ഇന്നോ ഇന്നലെയോ ഉണ്ടാക്കിയ ശ്ലോകമല്ല; അനേകമനേകം ജന്മങ്ങൾകൊണ്ട് ആത്മദർശികളറിഞ്ഞ സത്യമാണ്. ഇവൻ ഇനി ഹസ്താമലകനെന്ന് അറിയപ്പെടും. കാരണം,ഇത് ഹസ്താമലകസ്തോത്രമാണ്. കയ്യിലിരിക്കുന്ന നെല്ലിക്കപോലെ ഇവൻ ആത്മതത്വം അറിയുന്നു''. ഹസ്താമലകൻ എന്ന ശങ്കരശിഷ്യന്റെ ജനനമായിരുന്നു ആ സംഭവം.

ശ്രീശങ്കരൻ തന്റെ മറ്റു ശിഷ്യന്മാരായ പത്മപാദർ, സുരേശ്വരൻ, തോടകാചാര്യൻ എന്നിവരുടെ തെരഞ്ഞെടുപ്പിലും ആ കൃത്യത പുലർത്തിയിട്ടുണ്ടെന്നു കരുതാം. കർമ്മമാർഗ്ഗത്തിന്റെ പ്രചാരകനായിരുന്ന മണ്ഡനമിശ്രൻ, ശങ്കരനുമായുള്ള ദിവസങ്ങളോളം നീണ്ടുനിന്ന സംവാദത്തിനൊടുവിലാണല്ലോ അദ്വൈതചിന്ത ആശ്ലേഷിച്ച് ശങ്കരശിഷ്യനായി അദ്വൈതം സ്വീകരിച്ചതും ശങ്കരന്റെ മുഖ്യശിഷ്യന്മാരിൽ ഒരാളായ സുരേശ്വരാചാര്യനായതും.(അക്കാര്യം അടുത്ത അധ്യായത്തിലുണ്ട്).

'ശരീരസംബന്ധിയായ ഒന്നുംതന്നെ ഞാനല്ല; ഞാൻ നിത്യമുക്തനായ ബോധമാണ്; ആത്മാവാണ്' എന്ന സത്യം പ്രചരിപ്പിക്കാൻ ജന്മമെടുത്ത ശങ്കരാചാര്യരെയും, ആ ദൗത്യത്തിന് അനുയോജ്യർ എന്ന ബോധ്യത്തോടെ അദ്ദേഹം കണ്ടെത്തിയ ശിഷ്യന്മാരെയും ജാതിഭേദത്തിന്റെ വക്താക്കളാക്കുന്നതിനോളം കൊടിയ അപരാധമുണ്ടോ? അതാണ് അദ്ദേഹത്തെ ചാതുർവർണ്യത്തിന്റെ സംസ്ഥാപകനായി അവതരിപ്പിക്കുന്നതുവഴി ആര്യബ്രാഹ്മണ്യവും, അവരുടെ പ്രചാരണങ്ങളെ വെള്ളം തൊടാതെ വിഴുങ്ങിയ ചാതുർവർണ്യവിരുദ്ധരും ചെയ്തത്. പ്രജ്ഞാനം ബ്രഹ്മ (ഗോവർദ്ധനപീഠം), തത്ത്വമസി(ദ്വാരകമഠം), അഹം ബ്രഹ്മാസ്മി(ശാരദപീഠം), അയമാത്മാ

ബ്രഹ്മ(ജ്യോതിർമഠം) തുടങ്ങിയ, അദ്വൈതഭാവന പ്രഖ്യാപിക്കുന്ന മഹാവാക്യങ്ങളാണ് ശ്രീശങ്കരൻ താൻ സ്ഥാപിച്ച നാലു മഠങ്ങളുടെയും മുഖമുദ്രയായി സ്വീകരിച്ചതെന്നുകൂടി ഓർക്കണം. ആദിശങ്കരനും ഗുരുവും ശിഷ്യന്മാരും ബ്രാഹ്മണരായിരുന്നു. എന്നാൽ, അവർ പിന്തുടർന്നത് ആർഷബ്രാഹ്മണർ തെളിച്ച അദ്വൈതപാതയാണ്; ആര്യബ്രാഹ്മണരുടെ സ്മൃതിമാർഗ്ഗമല്ല എന്നാണല്ലോ വ്യക്തമാകുന്നത്.

(പിൻകുറിപ്പ്: തത്ത്വമസി: അതു നീയാകുന്നു(സർവ്വവ്യാപിയായ പരമാത്മചൈതന്യം നീതന്നെയാകുന്നു), പ്രജ്ഞാനം ബ്രഹ്മഃ ശുദ്ധബോധമാണ് ബ്രഹ്മം,അഹം ബ്രഹ്മാസ്മി:ഞാൻ ബ്രഹ്മമാകുന്നു, അയമാത്മാ ബ്രഹ്മഃഈ ആത്മാവ് ബ്രഹ്മംതന്നെ എന്നീ മഹാവാക്യങ്ങളിലൂടെയും, നേഹ നാനാസ്തി കിഞ്ചന: ദ്വൈതം ലവലേശംപോലും ഇവിടെയില്ല എന്ന വാക്യത്തിലൂടെയും ആദിശങ്കരൻ ലോകത്തോടു മുഴുവൻ പറയുന്നത്, ശരീരസംബന്ധിയായ സകല വേർതിരിവുകളും വെറും തോന്നലുകളിൽനിന്നുളവാകുന്ന മൗഢ്യമാണെന്നും, അവ സർവ്വർക്കും അസ്വീകാര്യമാണെന്നുംതന്നെയാണ്. ആ വിജ്ഞാനത്തെയാണ് ബ്രഹ്മജ്ഞാനമെന്നും, ആത്മവിദ്യയെന്നും വേദാന്തം(ഉപനിഷത്ത്) നിർവ്വചിക്കുന്നത്. വിദ്യകളിൽവെച്ച് ഏറ്റവും ശ്രേഷ്ഠമായ ആ വിദ്യ സ്വയം(അവനവനെതന്നെ) അറിയലാണ്. മറ്റേതു വിദ്യയ്ക്കും അതിനെ അറിയാൻ ഒരു ജ്ഞാതാവ് ആവശ്യമാണല്ലോ. എന്നാൽ, ആത്മവിദ്യയിൽ ജ്ഞാതാവും ജ്ഞേയവും ഒരാൾതന്നെയാകുന്നു(ആത്മാവ്).താൻ പരമാത്മാവിന്റെ അംശമാണ് എന്ന ആ അറിവ്, ഭാഷയും പുസ്തകവും(ഗുരുപോലും) ആവശ്യമില്ലാത്ത അറിവാണ്. ആ തിരിച്ചറിവാണ് അദ്വൈതബോധത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനം. അതിനാൽ, അദ്വൈതത്തിന്റെ ബാലപാഠം അറിയാത്തവർക്കുമാത്രമേ ശങ്കരനെ ബ്രാഹ്മണ്യവാദിയാക്കാൻ സാധിക്കൂ)

ആചാര്യരുടെ അമ്മയെ വേട്ടയാടിയ ജാതിബ്രാഹ്മണ്യം

ശങ്കരാചാര്യരെ പൗരോഹിത്യമതത്തിന്റെയും ജാതിവിവേചനത്തിന്റെയും സംരക്ഷകനാക്കി മുന്നിൽനിർത്തി, അസംഖ്യം മനുഷ്യവിരുദ്ധ നിയമങ്ങളും ആചാരങ്ങളും പ്രയോഗത്തിൽ വരുത്തിയവർ, ജീവിച്ചിരുന്നസമയത്ത് അദ്ദേഹത്തെ ശത്രുതയോടെയാണ് നേരിട്ടത് എന്നു തെളിയിക്കുന്ന അനവധി തെളിവുകൾ ലഭ്യമാണ്. അവയിലെ ഏറ്റവും നിന്ദ്യമായ സംഭവമാണ് ശങ്കരാചാര്യരുടെ അമ്മയുടെ അന്ത്യകർമ്മങ്ങളോട് അനുബന്ധിച്ചുണ്ടായ വിഷയങ്ങൾ. ശങ്കരോപാഖ്യാനം എന്ന ജീവചരിത്രഗ്രന്ഥത്തിലെ(1935) പതിനൊന്നാം അധ്യായത്തിൽ, കുന്നത്തു ജനാർദ്ദനമേനോൻ ആ സംഭവം രേഖപ്പെടുത്തുന്നത് ഇപ്രകാരമാണ്:

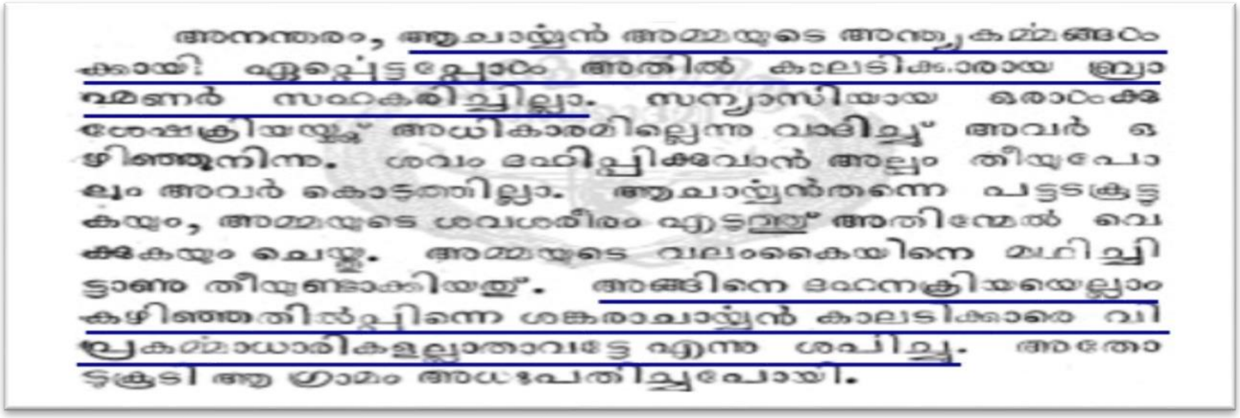
അനന്തരം, ആചാര്യൻ അമ്മയുടെ അന്ത്യകർമ്മങ്ങൾക്കായി ഏർപ്പെട്ടപ്പോൾ അതിൽ കാലടിക്കാരായ ബ്രാഹ്മണർ സഹകരിച്ചില്ല. സന്യാസിയായ ഒരാൾക്കു ശേഷക്രിയയ്ക്കു അധികാരമില്ലെന്നു വാദിച്ചു അവർ ഒഴിഞ്ഞുനിന്നു. ശവം ദഹിപ്പിക്കുവാൻ അല്പം തീയുപോലും അവർ കൊടുത്തില്ല. ആചാര്യൻതന്നെ പട്ടടകൂട്ടുകയും, അമ്മയുടെ ശവശരീരം എടുത്തു അതിന്മേൽ വെക്കുകയും ചെയ്തു. അമ്മയുടെ വലംകൈയിനെ മഥിച്ചിട്ടാണു തീയുണ്ടാക്കിയതു. അങ്ങിനെ ദഹനക്രിയയെല്ലാം കഴിഞ്ഞതിൽപ്പിന്നെ ശങ്കരാചാര്യൻ കാലടിക്കാരെ വിപ്രകർമ്മാധാരികളല്ലാതാവട്ടെ എന്നു ശപിച്ചു. അതോടുകൂടി ആ ഗ്രാമം അധഃപതിച്ചുപോയി.

'ആചാര്യർ അമ്മയുടെ അന്ത്യകർമ്മങ്ങൾക്കായി ഏർപ്പെട്ടപ്പോൾ അതിൽ കാലടി

ക്കാരായ ബ്രാഹ്മണർ സഹകരിച്ചില്ല. സന്യാസിയായ ഒരാൾക്ക് അമ്മയുടെ ശേഷ ക്രിയയ്ക്ക് അധികാരമില്ലെന്നു വാദിച്ച് അവർ ഒഴിഞ്ഞുനിന്നു. ശവംദഹിപ്പിക്കാൻ അല്പം തീപോലും അവർ കൊടുത്തില്ല. ആചാര്യൻതന്നെ പട്ടടകൂട്ടുകയും അമ്മ യുടെ ശവശരീരമെടുത്ത് അതിന്മേൽ വെയ്ക്കുകയും ചെയ്തു. അമ്മയുടെ വലം കൈയ്യിനെ മഥിച്ചിട്ടാണു തീയുണ്ടാക്കിയത്. അങ്ങനെ ദഹനപ്രക്രിയയെല്ലാം കഴി ഞ്ഞതിൽപ്പിന്നെ, ശങ്കരാചാര്യൻ കാലടിക്കാരെ വിപ്രകർമ്മാധാരികളല്ലാതാവട്ടേ എന്നു ശപിച്ചു' എന്നാണ് ശങ്കരോപാഖ്യാനം ആ സംഭവത്തെ വിവരിക്കുന്നത്.

വിദ്യാരണ്യൻ(മാധവാചാര്യൻ) എഴുതിയ ശ്രീശങ്കര ദിഗ്‌വിജയത്തിന്റെ കഥാസം ക്ഷേപത്തിൽ, ആ സംഭവത്തെക്കുറിച്ചു പരാമർശിക്കുന്നത് ഇങ്ങനെയാണ്: 'മാതാ വിന്റെ ഔർദ്ധ്വദൈഹികം(ശേഷക്രിയകൾ) നടത്തുന്നതിനായി ശങ്കരൻ തന്റെ ബന്ധുവർഗ്ഗത്തെ വിളിച്ചപ്പോൾ, സന്യാസിക്ക് മാതാവിന്റെ സംസ്കാരകർമ്മംനി ർവ്വഹിക്കാൻ അർഹതയില്ലെന്നു പറഞ്ഞ് അവർ ഭവാനെ സഹായിക്കാൻ വിസമ്മ തിച്ചു. അപ്പോൾ, ഭഗവാൻ അവരെ ഇങ്ങനെ ശപിച്ചുപോലും: "ഇന്നുമുതൽ നിങ്ങൾ വേദാനർഹരും വഹ്നിസംസ്കാരശൂന്യന്മാരായ ശൂദ്രാചാരന്മാരുമായി ഭവിച്ചാലും." ശാപഫലമായി, ഇന്നും കാലടിയിലെ ബ്രാഹ്മണർ വേദാനർഹരാണെന്നു പറയപ്പെ ടുന്നു'. ഭാരതത്തിലെങ്ങും പ്രശസ്തനായിരുന്ന, വൈദികസംസ്കൃതിയുടെ പുനഃ സ്ഥാപനത്തിനുവേണ്ടി അവതാരമെടുത്ത ശങ്കരചാര്യരുടെ മാതാവിന്റെ മരണം കാലടിക്കുപുറത്തുള്ള ബ്രാഹ്മണരാരും അറിഞ്ഞതായി കാണുന്നില്ലാ എന്നതാണ് ഏറെ ആശ്ചര്യം. കാലടിയിലെ ബ്രാഹ്മണർക്ക് തെറ്റുപറ്റിയെങ്കിൽ, അത് തിരുത്താ ൻ മറ്റുള്ളവരാരും എന്തുകൊണ്ടു തയ്യാറായില്ലെന്നും ആലോചിക്കുക. ഇതൊക്കെ കാണുമ്പോൾ, അക്കാലത്തെ സകല ജാതിബ്രാഹ്മണരും ശങ്കരാചാര്യരെ ആജന്മശ ത്രുവായാണു കണ്ടതെന്ന് വിശ്വസിക്കേണ്ടിവരുന്നു.

കേരളോത്പത്തി എന്ന പ്രാചീനചരിത്രഗ്രന്ഥത്തിലെ ശങ്കരാചാര്യർ കല്പിച്ച കുല ക്രമവിവരമെന്ന അധ്യായത്തിൽ, ശങ്കരാചാര്യരുടെ ജനനവും ജീവിതവും വിവരി ക്കുന്ന ഭാഗത്തും ആ വസ്തുതകളെ സാധൂകരിക്കുന്ന പരാമർശങ്ങളുണ്ട്: 'ശങ്കരാ ചാര്യരുടെ അമ്മ മരിച്ച അവസരത്തിൽ, ക്രിയകൾക്കു ബ്രാഹ്മണർ എത്താത്തതു കൊണ്ട്, ശങ്കരാചാര്യർ സ്വന്തം ഗൃഹത്തിങ്കൽ ഹോമകുണ്ഡം ചമച്ച് മേലേരികൂട്ടി അഗ്നിജ്വലിപ്പിച്ച് ശവംഛേദിച്ചു ദഹിപ്പിച്ചുവെന്നും, അനന്തരവന്മാർ ചെയ്യേണ്ടും കർമ്മങ്ങൾ ശൂദ്രരെക്കൊണ്ടും ബ്രാഹ്മണർക്ക് അടുത്തവരെക്കൊണ്ടും ചെയ്യിച്ചു വെന്നും, അങ്ങിനെ താൻ ദഹിപ്പിക്കകൊണ്ടു ബ്രാഹ്മണനെ കൂടാതെ ശൂദ്രന്ന് ഒരു ക്രിയയില്ല; ശൂദ്രനെകൂടാതെ ബ്രാഹ്മണനും ഒരു ക്രിയയില്ല എന്നുകല്പിച്ചു' എന്നും കേരളോത്പത്തിയിൽ ഉണ്ട്. (പിൻകുറിപ്പ്: അന്യകുടുംബങ്ങളിലുള്ള ബ്രാഹ്മണർ മാത്ര മല്ല, അനന്തരവന്മാർപോലും കർമ്മങ്ങൾ ചെയ്യാൻ കൂടിയില്ലാ എന്നാണല്ലോ തെളിയുന്നത്. അത് ആചാര്യന്റെ കുടുംബത്തിനുനേരെയുള്ള ഒരു പ്രഖ്യാപിത ഭ്രഷ്ടിന്റെ ഭാഗമായിരു ന്നിരിക്കാം.ഈ സംഭവത്തെയും ബ്രാഹ്മണ്യം വളച്ചൊടിച്ചിട്ടുണ്ട് എന്നതാണ് കൗതുകകരം. വൈദികകർമ്മങ്ങളിൽ ബ്രാഹ്മണർക്കൊപ്പം ശൂദ്രർക്കു(നായന്മാർക്കു) കിട്ടിയ ആ പരിഗ ണനയെ, 'പരശുരാമൻ നടപ്പാക്കിയ ഒരു നടപടി'യായാണ് പിൽക്കാലത്തിറങ്ങിയ പല ബ്രാ ഹ്മണമാഹാത്മ്യവർണ്ണനകളിലും തന്മയത്വത്തോടെ അവർ അവതരിപ്പിച്ചിട്ടുള്ളത്. ശൂദ്രസ്

പർശംമൂലം അശുദ്ധമായ ശവദാഹം, പ്രേതാത്മാവിനു സ്വർഗ്ഗപ്രാപ്തി തടയുന്നതായി മനുസ്മൃതി അധ്യായം:5ലെ ശ്ലോകം:104ൽ പറയുന്നുണ്ട്. എന്നാൽ, ആ ശാസനം ശങ്കരാചാര്യർക്ക് അറിയാതിരിക്കുമോ? ശങ്കരാചാര്യർ സ്വന്തം മാതാവിന്റെ ശവദാഹം ശൂദ്രരുടെ(നായന്മാരുടെ) സഹായത്തോടെ നിർവ്വഹിച്ചതുവഴി അമ്മയുടെ സ്വർഗ്ഗപ്രാപ്തി തടയാൻ ആഗ്രഹിച്ചിട്ടുണ്ടാകുകയില്ലല്ലോ. സർവ്വജ്ഞപീഠം കയറിയ ശ്രീശങ്കരൻ, മനുസ്മൃതിയിലെ നിയമങ്ങളെപ്പറ്റി അജ്ഞനായിരുന്നു എന്നു കരുതാനാകുമോ? അപ്പോൾ, അദ്വൈതിയായ ശങ്കരാചാര്യർ മനുഷ്യവിരുദ്ധമായ സ്മൃതിശാസനങ്ങൾ നിഷേധിക്കുകയായിരുന്നു സ്വപ്രവൃത്തിയിലൂടെ ചെയ്തത് എന്നു മനസ്സിലാക്കേണ്ടിവരും).

അമ്മയുടെ സംസ്കാരകർമ്മമനുഷ്ഠിക്കാൻ സന്യാസിക്ക് അർഹതയില്ല എന്ന നിയമപ്രശ്നമല്ല, ബ്രാഹ്മണരുടെ ഭ്രഷ്ടിനു പിന്നിലെ യഥാർത്ഥ കാരണമെന്നു ധ്വനിപ്പിക്കുന്ന ചില പരാമർശങ്ങളും പ്രചാരത്തിലുണ്ട്. നിസ്സഹകരണത്തിനപ്പുറം നീളുന്ന അപഖ്യാതിയുടേതായ ഒരാഖ്യാനവും ആ സംഭവത്തിൽ ഉണ്ടെന്നും, ആചാര്യന്റെ അമ്മയെ അവഹേളിക്കുന്ന അപവാദങ്ങൾ അക്കാലത്ത് പ്രബലമായിരുന്നെന്നും, പല ഗ്രന്ഥങ്ങളിലെയും പ്രതിപാദനങ്ങൾ സാക്ഷ്യപ്പെടുത്തുന്നുണ്ട്. ആചാര്യന്റെ അമ്മയുടെ ചാരിത്ര്യശുദ്ധിയിൽ സംശയാലുക്കളായ നമ്പൂതിരിമാർ, പിണ്ഡകർമ്മങ്ങൾ ചെയ്യാൻ ശാസ്ത്രവിധിയില്ലെന്നു ശഠിച്ച് അതിൽ നിസ്സഹകരിച്ചെന്നും ശൂദ്രസഹായത്തോടെയാണ് ശവസംസ്കാരകർമ്മം ശങ്കരൻ നിർവ്വഹിച്ചതെന്നും, ജീവചരിത്രങ്ങളുദ്ധരിച്ചുകൊണ്ടു പി.കെ.ബാലകൃഷ്ണൻ ജാതിവ്യവസ്ഥിതിയും കേരളചരിത്രവുമെന്ന പുസ്തകത്തിൽ പറയുന്നുണ്ട്.(അധ്യായം:23, ആരാണ് നമ്പൂതിരിമാർ). ആർ.നാരായണപണിക്കർ രചിച്ച കേരളഭാഷാസാഹിത്യ ചരിത്രം എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിലെ 'ശങ്കരാചാര്യരും അനാചാരങ്ങളും' എന്ന അധ്യായത്തിൽ, അഭിനവ ശങ്കരനെക്കുറിച്ചു പറയുന്ന ഭാഗത്ത്, വിധവാപുത്രൻ എന്ന ആദിശങ്കരാചാര്യരെപ്പറ്റിയുള്ള മാധവാചാര്യരുടെ പരാമർശത്തെ പ്രമാണമാക്കി മാദ്ധ്വാന്മാർ അപവാദം പറയാറുള്ളതായി പ്രസ്താവിക്കുന്നുണ്ട്. ജീവിച്ചിരുന്നപ്പോൾ ഏതുവിധത്തിലാണ് ബ്രാഹ്മണ്യം ശ്രീശങ്കരനെ സ്വീകരിച്ചത് എന്നാണ് അതൊക്കെ കാണിക്കുന്നത്.

ആചാര്യന്റെ അമ്മയെക്കുറിച്ചുള്ള ആ അപവാദപ്രചാരണം കേവലം പ്രാദേശികമായ ഒരു പരദൂഷണം മാത്രമായിരുന്നില്ലാ എന്നതാണു വസ്തുത. അതു വ്യക്തമാക്കുന്ന ഒരു ഭാഷണം ശങ്കരോപാഖ്യാനത്തിൽ കാണാം. അദ്വൈതസിദ്ധാന്തം ഭൂമിയിലെങ്ങും പ്രകാശിപ്പിക്കാനുദ്ദേശിക്കുന്ന ശങ്കരൻ, ആദ്യം ജയിക്കേണ്ടതു മണ്ഡനമിശ്രാചാര്യനെയാണ് എന്ന കുമാരിലഭട്ടന്റെ നിർദ്ദേശത്തെത്തുടർന്നാണ് സ്വാമി മഹിഷ്മതിയിലെത്തിയത്. ശങ്കരൻ മണ്ഡനമിശ്രന്റെ ഭവനത്തിലെത്തിയപ്പോൾ, ജൈമിനിയും ബാദരായണനും അവിടെ സന്നിഹിതരായിരുന്നു.അവരുടെ സാന്നിധ്യത്തിൽ, മണ്ഡനൻ ശങ്കരനെ നിന്ദ്യമായ രീതിയിൽ അവഹേളിക്കുന്നത് ശങ്കരോപാഖ്യാനത്തിൽ വിവരിക്കുന്നുണ്ട്. ബ്രാഹ്മണസന്യാസിയായ അദ്ദേഹം കുടുമയും പൂണൂലും ധരിക്കാത്തതായിരുന്നു മണ്ഡനമിശ്രന്റെ കോപത്തിനു കാരണമായത്. 'നിന്റെ അമ്മ കുലടയാണ്'(ത്വന്മാതാരണ്ഡേത്യാഹ) എന്നു പറഞ്ഞ് സ്വാമികളുടെ അമ്മയെ നിന്ദ്യമായ ഭാഷയിൽ മണ്ഡനൻ ക്രോധോന്മത്തനായി അപഹസിക്കുന്നുണ്ട്. തുടർന്ന്, വ്യാസമഹർഷിയാണ്, "പൂജ്യനായ ആ മഹാത്മാവിനോടു ദുർവ്വാക്കു

കൾ പറയുന്നത് ശരിയല്ല" എന്നു തടുത്ത് രംഗം തണുപ്പിച്ചത് എന്നാണ് ശങ്കരോപാഖ്യാനം എന്ന ജീവചരിത്രഗ്രന്ഥം രേഖപ്പെടുത്തുന്നത്.(അധ്യായം:7):

മണ്ഡനൻ—"മയാ പന്ഥാസ്സ്വേ പൃച്ഛ്യതേ."(നീ ഏതുവഴിക്കാണ വന്നതു് എന്നാണ ഞാൻ ചോദിച്ചതു്.)
ശങ്കരൻ—("ഞാൻ വഴിയോടാണ ചോദിച്ചതു്" എന്നു് അൎത്ഥം കല്പിച്ചു്) "പന്ഥാസ്ത്വയാ കിമബ്രവീൽ?" (വഴി നിന്നോടു് എന്തുപറഞ്ഞു?)
മണ്ഡനൻ—(ക്രോധോന്മത്തനായി) "ത്വന്മാതാ രണ്ഡേത്യാഹ" (നിന്റെ അമ്മ കലടയാണെന്നുപറഞ്ഞു.)

ഭാരതത്തിന്റെ തെക്കെഅറ്റത്തെ ഒരു ഗ്രാമത്തിൽ താമസിച്ചിരുന്ന ശ്രീശങ്കരന്റെ വൃദ്ധമാതാവിനെക്കുറിച്ചു പ്രചരിപ്പിക്കപ്പെട്ട ഒരു അവിശുദ്ധ ആരോപണം, ഉത്തര ഭാരതത്തിൽ ഒരു സന്യാസി അക്കാലത്ത് അറിഞ്ഞിരുന്നെങ്കിൽ, എത്ര വ്യാപകമായിരുന്നിരിക്കണം ആ പ്രചാരണമെന്ന് ആലോചിക്കുക. എത്രമേൽ ശത്രുതയോടെയാണ് ശങ്കരാചാര്യരോട് അന്നത്തെ ബ്രാഹ്മണ്യമേധാവികൾ ഇടപഴകിയിരുന്നതെന്നു വ്യക്തമാക്കുന്നതാണല്ലോ ആ സംഭവങ്ങൾ. ശ്രീശങ്കരനും അദ്വൈതചിന്തയും പൗരോഹിത്യസമൂഹങ്ങൾക്കിടയിൽ എത്രമേൽ അസഹിഷ്ണുതയും അസ്വസ്ഥതയും സൃഷ്ടിച്ചിരുന്നു എന്ന വസ്തുത ശങ്കരാചാര്യർക്കുനേരെയുണ്ടായ മണ്ഡനമിശ്രന്റെ ആ അധിക്ഷേപവാക്കുകൾ തെളിയിക്കുന്നുണ്ടല്ലോ.

ശങ്കരാചാര്യരോടു മണ്ഡനമിശ്രൻ അത്രമേൽ അസഹനീയതയോടെ പ്രതികരിച്ചതിനു പിന്നിലെ ശരിയായ മനോവികാരം എന്തായിരുന്നെന്നു തിരിച്ചറിയുന്നതിന്, അദ്ദേഹം ആരായിരുന്നെന്നും ആചാര്യർ എന്തുകൊണ്ടാണ് മിശ്രനെ സംവാദത്തിനു തിരഞ്ഞെടുത്തതെന്നും മനസ്സിലാക്കുന്നത് സഹായിക്കും. ദിഗ്‌വിജയത്തിന്റെ ഭാഗമായി ആചാര്യൻ പ്രയാഗിൽ എത്തിയത് മീമാംസകമതത്തിലെ കർമ്മകാണ്ഡത്തിന്റെ വക്താവായിരുന്ന കുമാരിലഭട്ടനെ വാദത്തിൽ നേരിടാനാണ്. അക്കാലം ഭട്ടൻ പല സ്ഥലങ്ങളും സന്ദർശിച്ചു ബൗദ്ധരുമായി സംവാദങ്ങൾ നടത്തി, വേദങ്ങളുടെ അധീശത്വം തെളിയിക്കുന്ന പ്രവൃത്തിയിൽ വ്യാപൃതനായിരുന്നു. കർമ്മകാണ്ഡത്തിന് പ്രാരംഭത്തിലുണ്ടായിരുന്ന നില വീണ്ടെടുത്തുകൊടുക്കാൻ ശ്രമിച്ചയാളെന്ന നിലയിലാണ്(പുനഃരുദ്ധാരകൻ) കുമാരിലഭട്ടനെ വിവേകാനന്ദസാഹിത്യസർവ്വസ്വത്തിലെ, 'ഈശ്വരനെ മനുഷ്യനിൽ കാണുക' എന്ന അധ്യായത്തിൽ സ്വാമി വിവേകാനന്ദൻ അടയാളപ്പെടുത്തുന്നത്. യാഗവും യജ്ഞവും ബലിയും ഹോമവുമടക്കമുള്ള ആചാരബദ്ധമായ മാർഗ്ഗമാണ് മോക്ഷത്തിന് സഹായകം എന്നു വിശ്വസിച്ചിരുന്ന കർമ്മകാണ്ഡത്തിന്റെ ഉപാസകർ, പൗരോഹിത്യപാതയുടെ പരിപാലകരായിരുന്നു. ഭക്തിമാർഗ്ഗത്തെയും ജ്ഞാനമാർഗ്ഗത്തെയും നിരാകരിച്ച്, ആചാരാനുഷ്ഠാനങ്ങളിൽ അഭിരമിച്ചിരുന്ന അവരുടെ പദ്ധതി വേദഹിതമല്ല എന്നതിനാൽ ആയിരിക്കണമല്ലോ ശങ്കരൻ ഭട്ടനെ തർക്കിച്ചുതോൽപ്പിക്കാൻ തീരുമാനിച്ചത്.ശങ്കരൻ പൗരോഹിത്യത്തിന്റെ സംരക്ഷകനായിരുന്നെങ്കിൽ കുമാരിലഭട്ടന്റെ മാർഗ്ഗങ്ങളെ ഒരിക്കലും വിരുദ്ധചിന്താധാരയായി കാണുകയോ വാദപ്രതിവാദത്തിലൂടെ

വിനാശത്തിലെത്തിക്കേണ്ട ഗണത്തിൽപ്പെടുത്തുകയോ ചെയ്യില്ല. കുമാരിലഭട്ടൻ സനാതനസമൂഹത്തെ നയിക്കാൻ ശ്രമിച്ച പാത ശങ്കരന്റെ ദൃഷ്ടിയിൽ വേദവിരുദ്ധമായിരുന്നു എന്നതാണല്ലോ അതിലൂടെ വെളിവാകുന്നത്.

എന്നാൽ, പ്രയാഗിൽ എത്തിയ ശ്രീശങ്കരൻ കണ്ടത് മെല്ലെഎരിയുന്ന ഉമിത്തീയിൽ പ്രവേശിച്ച് പ്രാണത്യാഗം ചെയ്യുന്ന അവസ്ഥയിലുള്ള കുമാരിലഭട്ടനെയാണ്.ബുദ്ധമതത്തിന്റെ വേരറുക്കുകയെന്നത് ജീവിതവ്രതമായി സ്വീകരിച്ച ഭട്ടൻ, ബൌദ്ധഭിക്ഷുക്കളെ തർക്കത്തിൽ തോൽപിച്ചു കീഴടക്കുക എന്ന ലക്ഷ്യത്തോടെ,ബുദ്ധമതതത്വങ്ങളിൽ അവഗാഹമാർജ്ജിക്കുന്നതിന് വേഷപ്രച്ഛന്നനായി ഒരുബുദ്ധഗുരുവിൽനിന്ന് ജ്ഞാനം നേടിയിരുന്നു. ആ ചതിപ്രവൃത്തി പാപമായിരുന്നെന്നു തിരിച്ചറിഞ്ഞപ്പോൾ പ്രായശ്ചിത്തമായാണ് അദ്ദേഹം ജീവത്യാഗത്തിനു തയ്യാറായത്. ശങ്കരാചാര്യർ ഭട്ടന്റെ പ്രായശ്ചിത്തം തടഞ്ഞില്ല എന്നതും ശ്രദ്ധിക്കപ്പെടേണ്ട സംഗതിയാണല്ലോ. ബ്രാഹ്മണ്യപൗരോഹിത്യത്തിന്റെ ശക്തനായ ആ പ്രചാരകനെ മരണത്തിനു വിട്ടുകൊടുക്കാൻ ആചാര്യൻ തയ്യാറായി എന്നതിൽനിന്ന്, അദ്വൈതചിന്ത അടിസ്ഥാനമാക്കിയിരുന്ന സനാതനസരണിയെ കളങ്കപ്പെടുത്തുന്ന ആ ആശയത്തിന്റെ വ്യാപനം ശങ്കരാചാര്യർ ആഗ്രഹിക്കുന്നില്ല എന്നുതന്നെയാണ് മനസ്സിലാക്കേണ്ടത്. മരണത്തിനു മുന്നിൽ നിൽക്കുമ്പോഴും കുമാരിലഭട്ടൻ ചെയ്തത്, മാഹിഷ്മതിയിലെത്തി തന്റെ ശിഷ്യൻ മണ്ഡനമിശ്രനുമായി സംവാദത്തിൽ ഏർപ്പെടാൻ ശങ്കരനോട് ആവശ്യപ്പെടുകയായിരുന്നു എന്നതിൽനിന്നു കുമാരിലഭട്ടന് അയാൾ സഞ്ചരിച്ച മാർഗ്ഗത്തോടുണ്ടായിരുന്ന അന്തമില്ലാത്ത പ്രതിബദ്ധത പ്രകടമാണല്ലോ.

ശങ്കരൻ കുമാരിലഭട്ടനെ കാണാൻപോയത് ഒരു ആകസ്മിക സംഭവമായി കാണാനാകില്ല. യഥാർത്ഥ വൈദികസംസ്കാരത്തിൽനിന്നു ഹൈന്ദവസമൂഹത്തെയും, വിശേഷിച്ചു ബ്രാഹ്മണരെയും വഴിതെറ്റിച്ചു കർമ്മകാണ്ഡത്തിന്റെ മാർഗ്ഗത്തിലെത്തിക്കുന്നതിൽ കുമാരിലഭട്ടനും അദ്ദേഹം ഉരുവപ്പെടുത്തിയെടുത്ത ഭട്ടശാഖയും വഹിച്ച പങ്കിനെക്കുറിച്ച് ശ്രീശങ്കരനു നല്ല ബോധ്യമുണ്ടായിരുന്നെന്നുവേണം കരുതാൻ. ആദ്യകാലത്ത് കേരളത്തിലെ ബ്രാഹ്മണർ യാഗങ്ങളും മറ്റ് കാമ്യകർമങ്ങളും അനുഷ്ഠിച്ചിരുന്നില്ല. യാഗങ്ങളിലുൾപ്പെടുന്ന പശുഹിംസാദോഷത്തെ നിവർത്തിക്കാൻ പ്രയാസമായതിനാൽ, ഹിംസകൂടാതെയുള്ള സത്കർമ്മം മതിയെന്ന് വിശ്വസിച്ചിരുന്നതുകൊണ്ടായിരുന്നു അത്. എന്നാൽ,ഹരിശ്ചന്ദ്രപെരുമാൾ മലയാളക്കര ഭരിച്ചിരുന്ന കാലത്ത്, അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഗുരുവായിരുന്ന കുമാരിലഭട്ടൻ ഇന്നാട്ടിൽ വരികയും നമ്പൂതിരിമാരോടിടപഴകി തിരുവഞ്ചിക്കുളത്ത് താമസിക്കുകയും ചെയ്തിരുന്നു. അതോടുകൂടി ഭാട്ടമതവും പ്രഭാകരമെന്ന മീമാംസാസിദ്ധാന്തഭേദവും കേരളത്തിൽ പ്രസിദ്ധിനേടി. അതിനെതുടർന്നു നമ്പൂതിരിമാർ ധാരാളമായി യാഗങ്ങൾ നടത്താൻ തുടങ്ങി.(അവലംബം: നമ്പൂതിരിമാരെന്ന ലേഖനസമാഹാരഗ്രന്ഥത്തിൽ, ചിറയ്ക്കൽ രാമവർമ്മ വലിയരാജ എഴുതിയ നമ്പൂതിരിമാരും പെരുമാക്കന്മാരും എന്ന ലേഖനം). അത്തരത്തിൽ, കേരളത്തിലും ഭാരതത്തിലെമ്പാടും ഭക്തിമാർഗ്ഗത്തേയും ജ്ഞാനമാർഗ്ഗത്തേയും നിഷേധിച്ച് ആചാരാനുഷ്ഠാനങ്ങളുടെയും വേദവിരുദ്ധമായ ക്രിയാകാണ്ഡത്തിന്റെയും പ്രചരണത്തിനു നേതൃത്വംനല്കിയ

കുമാരിലഭട്ടനെ സംവദിച്ചു തോല്പിക്കുകയെന്നത് അദ്വൈതസിദ്ധാന്തത്തിന്റെ പുനഃസ്ഥാപനത്തിന് അനിവാര്യമാണെന്ന് മനസ്സിലാക്കിയതുകൊണ്ടാകണം ശങ്കരൻ പ്രയാഗിൽ ഭട്ടനെ തേടിയെത്തിയത്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ വിശ്വസ്തനായ ശിഷ്യനായതിനാലാണ് മണ്ഡനമിശ്രനുമായി സംവാദത്തിൽ ഏർപ്പെടാൻ ഭട്ടൻ ശ്രീശങ്കരനോട് നിർദ്ദേശിച്ചത്. പൗരോഹിത്യമതത്തിന്റെ നായകസ്ഥാനീയരായിരുന്ന ഭട്ടന്റെയും മണ്ഡനമിശ്രന്റെയും നിലപാടുകൾ ബ്രാഹ്മണ്യത്തിന്റെ ആധികാരികശബ്ദമായിത്തന്നെ കണക്കാക്കാമല്ലോ. അതുകൊണ്ടാണ്, ജീവിതകാലം മുഴുവൻ ജാതിബ്രാഹ്മണ്യത്തിന്റെ വേട്ടയാടലിന് ഇരയായ മഹാത്മാവാണ് ശ്രീശങ്കരനെന്ന് സംശയലേശമന്യേ പറയാനാകുന്നത്. ആ ശങ്കരനെതന്നെ ബ്രാഹ്മണ്യം അതിന്റെ മുഖചിത്രമാക്കിയത്, അന്യസമൂഹങ്ങളെ വേട്ടയാടാനുള്ള ചട്ടങ്ങൾക്ക് അധികാരികതയുണ്ടാക്കാൻ മാത്രമാണെന്നു വിശ്വസിക്കുന്നതാണല്ലോ വസ്തുതാപരം.

വേട്ടയാടിയവർതന്നെ വേട്ടമൃഗമാക്കി

(കൊടുങ്ങല്ലൂർ കുഞ്ഞിക്കുട്ടൻതമ്പുരാന്റെ തുറന്നെഴുത്ത്)

പ്രാചീനമലയാളത്തിൽ പ്രചാരത്തിലിരുന്നതായി കരുതപ്പെടുന്ന ഭാർഗ്ഗവസ്മൃതി സംഗ്രഹിച്ച് എഴുതിയതാണ് ശാങ്കരസ്മൃതി അഥവാ ലഘുധർമ്മപ്രകാശിക എന്ന നിയമഗ്രന്ഥം. അതിന്റെ രചയിതാവ് ആദിശങ്കരനാണെന്നും, അതല്ല ശങ്കരനെന്ന് പേരുള്ള മറ്റൊരുപണ്ഡിതനാണെന്നും ഭിന്നാഭിപ്രായങ്ങൾ നിലവിലുണ്ട്. മനുസ്മൃതിയെ ഇവിടത്തെ സവിശേഷസാഹചര്യങ്ങളിൽ പുനർനിർമ്മിച്ചിരിക്കുന്നതായി കാണപ്പെടുന്ന ആ പുസ്തകത്തെ, മലയാളഹിന്ദുക്കളുടെ നടവടികൾക്കു പ്രമാണമായ സ്മൃതിഗ്രന്ഥം എന്നാണ് അവതാരികയിൽ പരിചയപ്പെടുത്തുന്നത്. ഒരേസമയം, കേരളസ്രഷ്ടാവായി കണക്കാക്കപ്പെടുന്ന ഭാർഗ്ഗവരാമന്റെയും(പരശുരാമൻ) അദ്വൈതസിദ്ധാന്തത്തിന്റെ പ്രചാരകനായ ശ്രീശങ്കരന്റെയും ചെലവിൽ മലയാളിസമൂഹത്തിനുമേൽ നടപ്പാക്കപ്പെട്ട നടവടികളുടെ സമാഹാരമാണ്,മിക്കവാറും ഭാഗങ്ങളിൽ മനുസ്മൃതിയുടെ മലയാളപരിഭാഷയാണോ എന്ന ശങ്കയുണ്ടാക്കുന്ന ആ പുസ്തകം.ശാങ്കരസ്മൃതിയുടെ ആദ്യപതിപ്പിന് കൊടുങ്ങല്ലൂർകുഞ്ഞിക്കുട്ടൻ തമ്പുരാനെഴുതിയ അവതാരികയിൽ ഇങ്ങനെ പറയുന്നു: 'ശാങ്കരസ്മൃതിയുടെ കർത്താവ് ഒരു ശങ്കരനാണെന്നതിന് ആർക്കും വിവാദമുണ്ടാവാനിടയില്ല. എന്നാൽ, ആ ശങ്കരൻ, കാലടി കാപ്പിള്ളി ശങ്കരൻ നമ്പൂരിയായ സാക്ഷാൽ ശങ്കരാചാര്യസ്വാമികൾ തന്നെയാണെന്നാണ് പരക്കെ മലയാളികളുടെ ഇടയിൽ പ്രസിദ്ധിയുള്ളത്. മലയാള ബ്രാഹ്മണരായ നമ്പൂരിമാർ പല പ്രകാരത്തിലും നാട്ടിൽ ഇരിക്കപ്പൊറുതി കൊടുക്കായ്കയാൽ നാടുവിട്ടു പരദേശങ്ങളിൽ പലദിക്കിലും സഞ്ചരിച്ചിരുന്ന ശങ്കരാചാര്യർ, മലയാളികൾക്കു പ്രത്യേകമുപയോഗമുള്ള ഈ ഗ്രന്ഥം നിർമ്മിച്ചു എന്നുപറയുന്നത് ഒരുമാതിരി അസംബന്ധമാണ് എന്നു ചിലർ വാദിക്കുമായിരിക്കാം. പക്ഷെ, പരമകാരുണികനായ ആചാര്യസ്വാമികൾ തത്കാലികങ്ങളായ അന്തഃച്ഛിദ്രങ്ങളെ മാത്രം വിചാരിച്ചു കേവലം സ്വദേശസ്നേഹം വെടിഞ്ഞ്, മേൽ നാട്ടുകാർക്കുണ്ടാകാവുന്ന ശാശ്വതമായ ഗുണത്തിനു വിമുഖനായിപ്പോയെന്നു വിചാരിക്കാനും ധൈര്യംവരുന്നില്ല'.ഇതായിരുന്നു കുഞ്ഞിക്കുട്ടൻതമ്പുരാന്റെ തുറന്നെഴുത്ത്:

> ഭാരഗ്ഗവസ്മൃതിയുടെ സംക്ഷേപമായി ലഘുധർമ്മപ്രകാശിക എന്നു പേരായ ശാങ്കരസ്മൃതി മുപ്പത്താറദ്ധ്യായമുള്ളതിൽ പന്ത്രണ്ടദ്ധ്യായംമാത്രം ചിലേടങ്ങളിൽ ദുർല്ലഭമായി നടപ്പുണ്ടെന്നുള്ളത് ഒട്ടൊരാശ്വാസത്തിനിടയാക്കുന്നില്ലെന്നു പറഞ്ഞുകൂടാ. എങ്കിലും അതും അപൂർണ്ണനിലയിലാണ് കാണുന്നതെന്നുള്ളതിനും പുറമെ അച്ചടിച്ചു പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തീട്ടില്ലെന്നുള്ള വലിയ ന്യൂനതയും ഇന്നേവരെ തീർന്നു കാണുന്നില്ല. ഈ ശാങ്കരസ്മൃതിയുടെ കർത്താവ് ഒരു ശങ്കരനാണെന്നുള്ളതിന്ന് ആർക്കും വാദമുണ്ടാവാനിടയില്ലാ. എന്നാൽ ആശ്ശങ്കരൻ കാലടി കാപ്പിള്ളി ശങ്കരൻ നമ്പൂരിയായ സാക്ഷാൽ ശ്രീശങ്കരാചാര്യസ്വാമികൾതന്നെയാണെന്നാണ് എന്നാകന്നു പരക്കേ മലയാളികളുടെ ഇടയിൽ പ്രസിദ്ധിയുള്ളത്. മലയാളബ്രാഹ്മണരായ നമ്പൂരിമാർ പലപ്രകാരത്തിലും നാട്ടിലിരിയ്ക്കപ്പൊറുതി കൊടുക്കായ്കയാൽ നാട്ടുവിട്ടു പരദേശങ്ങളിൽ പല ദിക്കിലും സഞ്ചരിച്ചിരുന്ന ശങ്കരാചാര്യർ മലയാളികൾക്കു പ്രത്യേകമുപയോഗമുള്ള ഈ ഗ്രന്ഥം നിർമ്മിച്ചു എന്നുപറയുന്നത് ഒരുമാതിരി അസംബന്ധമാണെന്നു ചിലർ വാദിക്കുമായിരിയ്ക്കാം. പക്ഷേ പരമകാരുണികനായ ആചാര്യസ്വാമികൾ താൽക്കാലികങ്ങളായ അന്തഃച്ഛിദ്രങ്ങളേ

മനുസ്മൃതിയിലെ മാനവവിരുദ്ധവും വേദവിരുദ്ധവുമായ നിയമങ്ങൾ മലയാളക്കരയിൽ അടിച്ചേൽപ്പിക്കുന്നതിനുവേണ്ടി നിർമ്മിച്ച ആ ഗ്രന്ഥത്തിന്റെരചയിതാവ് ശ്രീശങ്കരൻ തന്നെയാണോ എന്ന സംഗതി ചരിത്രകാരന്മാർ കണ്ടെത്തട്ടെ. അദ്വൈതസിദ്ധാന്തത്തിന്റെ പുനഃസ്ഥാപകനും പ്രചാരകനുമായ ശ്രീശങ്കരൻ അത്രമാത്രം അമാനവികത പ്രവൃത്തിക്കുകയില്ലെന്നു വിശ്വസിക്കുന്നതാണ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ മഹത്വത്തോടു കാണിക്കാവുന്ന മാന്യത. ശ്രീശങ്കരന്റെയും ഭാർഗ്ഗവരാമന്റെയും ചെലവിൽ ജാതിബ്രാഹ്മണ്യം നടത്തിയ ഒരു കാപട്യമായി ആ ഗ്രന്ഥനിർമ്മിതിയും കാണുന്നതാണു വസ്തുതാപരം. ആ ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ കർതൃത്ത്വത്തിൽ കൊടുങ്ങല്ലൂർ കുഞ്ഞിക്കുട്ടൻതമ്പുരാൻ ഉയർത്തുന്ന സംശയത്തോളം തന്നെ പരിഗണനയർഹിക്കുന്നതാണ് അതോടൊപ്പം അദ്ദേഹം നടത്തുന്ന ആ തുറന്നുപറച്ചിൽ.

കൊടുങ്ങല്ലൂർ കുഞ്ഞിക്കുട്ടൻതമ്പുരാൻ പറയുന്നതനുസരിച്ച്, മലയാള ബ്രാഹ്മണരായ നമ്പൂരിമാർ പല വിധത്തിലും നാട്ടിൽ ഇരിക്കപ്പൊറുതി കൊടുക്കായ്കയാൽ നാടുവിട്ടാണ് ശങ്കരാചാര്യർ പരദേശങ്ങളിൽ പലദിക്കിലും സഞ്ചരിച്ചിരുന്നത്. മലയാളത്തിലെ ആദ്ധ്യാത്മിക-സാംസ്കാരിക ശേഖരത്തിലേക്ക് നിസ്തുലമായ നിരവധി കൃതികൾ സംഭാവനചെയ്ത് കേരളവ്യാസനെന്ന പേരിനർഹനായ ആ അമാനുഷികപ്രഭാവന്റെ വാക്കുകൾ ഒരിക്കലും അവിശ്വസിക്കേണ്ടതില്ലല്ലോ. ജീവിച്ചിരിക്കുമ്പോൾ ശ്രീശങ്കരനെ വേട്ടയാടിയിരുന്നവരാണ് സമാധിക്കുശേഷം അദ്ദേഹത്തെ വേട്ടമൃഗമാക്കിയത് എന്നു സ്പഷ്ടം. ജീവിച്ചിരുന്ന നാളുകളിൽ ശ്രീശങ്കരൻ എതിർത്തു തോൽപ്പിക്കുകയും ഉന്മൂലനംചെയ്യാൻ യത്നിക്കുകയും ചെയ്ത ആശയങ്ങളുടെ വക്താവും പ്രചാരകനുമായി പിൽക്കാലത്ത് അറിയപ്പെടേണ്ടിവന്നു എന്നതാണല്ലോ ശങ്കരാചാര്യരുടെ ഏറ്റവും വലിയ ദുര്യോഗം. അത്, ഒരുപക്ഷെ അദ്ദേഹത്തോടുള്ള ജാതിബ്രാഹ്മണ്യത്തിന്റെ മധുരപ്രതികാരമായിരുന്നിരിക്കാം. അനവധി നൂറ്റാണ്ടുകൾനീണ്ട അസംഖ്യം അപനിർമ്മിതികളിലൂടെ, ബ്രാഹ്മണർ ദൈവതുല്യരാണെന്നും, മറ്റെല്ലാവരും അവരുടെ സുഖഭോഗങ്ങൾക്കുള്ള ഉപകരണങ്ങൾ മാത്രമാണെന്നും സ്ഥാപിച്ചെടുത്ത വർണ്ണവിഭജനസിദ്ധാന്തത്തിന്റെ വാദമുഖങ്ങളെ, മനുഷ്യൻ മാത്രമല്ല സകലചരാചരങ്ങളും, ബ്രാഹ്മണർ മാത്രമല്ല സർവ്വ മനുഷ്യരും പരമാത്മചൈതന്യത്തിന്റെ അംശമാണെന്നും, ദ്വൈതബുദ്ധി മൗഢ്യമാണെന്നും ശാസ്ത്രസത്യങ്ങളെ അവലംബമാക്കി സമർത്ഥിച്ച ശങ്കരാചാര്യരോട് അതി

ൽ കുറഞ്ഞ എന്താണ് ബ്രാഹ്മണ്യമെന്ന സ്ഥാപനത്തിനു ചെയ്യാനാകുക? വാസ്തവത്തിൽ അദ്ദേഹം അവരുടെ അടിവേര് അറുക്കുകയായിരുന്നല്ലോ.

(പിൻകുറിപ്പ്: വേദവിരുദ്ധമെന്നതിന്, ഉപനിഷത്തുകൾ നിർവ്വചിക്കുന്ന പരമജ്ഞാനത്തിന് -സകല ചരാചരങ്ങളിലും കുടികൊള്ളുന്ന ചൈതന്യം പരമാത്മാവിന്റെ അംശമാണെന്ന അറിവിനു-നിരക്കാത്തത് എന്നാണർത്ഥം; ചതുർവ്വേദങ്ങൾക്കു വിരുദ്ധമായത് എന്നല്ല. വളരെ ബൃഹത്തായ വേദഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ പ്രതിപാദിക്കുന്ന കാര്യങ്ങൾ തികച്ചും വ്യത്യസ്തവും പലപ്പോഴും തമ്മിൽ സാമ്യപ്പെടുന്നവയുമല്ല. അതിനാൽ, വേദങ്ങൾ നൽകുന്ന അറിവിനെ ഏകസ്വഭാവമുള്ള ഒന്നായും, അതുകൊണ്ട് പരമജ്ഞാനമായും കണക്കാക്കാനാകില്ല.)

ആചാര്യനിന്ദയിൽ കേരളപാണിനിയുടെ സ്ഥിരീകരണം

1918ൽ പാറയിൽ രാമൻനമ്പൂതിരി പ്രസാധകനായി യോഗക്ഷേമസഭ പ്രസിദ്ധീകരിച്ച നമ്പൂതിരിമാർ എന്ന പുസ്തകത്തിലെ, കേരളപാണിനി എ.ആർ.രാജരാജവർമ്മ എഴുതിയ 'നമ്പൂതിരിമാരും സാഹിത്യവു'മെന്ന ലേഖനത്തിൽ നാരായണീയം നിർമ്മിച്ച പണ്ഡിതശ്രേഷ്ഠനായ ഭട്ടതിരിയെ നമ്പൂതിരിമാർ അപഹസിച്ചതിനെക്കുറിച്ചുള്ള പരാമർശമുണ്ട്. അതിന് അനുബന്ധമായി കേരളപാണിനി, ശങ്കരാചാര്യരെ ആചാരവികലനെന്ന് അവഹേളിച്ച് ബ്രാഹ്മണർ അപകടത്തിൽ പെട്ടതിനെക്കുറിച്ചും പറയുന്നുണ്ട്. ഏതു തരത്തിലാണ് ആചാര്യർ ബ്രാഹ്മണനിന്ദയ്ക്കു വിധേയനായതെന്ന കാര്യത്തിലേക്കാണ് ആ പ്രതിപാദനവും വെളിച്ചംവീശുന്നത്.

ഇതൊന്നും ശങ്കരാചാര്യരെയും ബ്രാഹ്മണ്യത്തെയും എതിർക്കുന്നവരുടെ വാക്കുകളല്ലല്ലോ. അതിനർത്ഥം, ശങ്കരനെ ജാതിബ്രാഹ്മണ്യത്തിന്റെ സാമൂഹ്യാധിപത്യം പുനഃസ്ഥാപിച്ച വ്യക്തിയായി അവതരിപ്പിക്കുന്നവരൊക്കെ, സ്വസമുദായത്തിലെ പണ്ഡിതന്മാരിൽനിന്നും സത്യം അറിഞ്ഞിട്ടുതന്നെയാണ് ആ വ്യാജപ്രചരണം നടത്തുന്നത് എന്നാണല്ലോ. അതിന്റെ ലക്ഷ്യം ശങ്കരനെ മുന്നിൽനിറുത്തി അവരുടെ അപരാധങ്ങൾക്ക് മറയൊരുക്കുകയും, അതേസമയം അദ്ദേഹത്തെ ബ്രാഹ്മണ്യനിയമങ്ങളുടെ ഇരകളായി ജീവിതം തുലഞ്ഞവരുടെ ശത്രുപക്ഷത്തെത്തിച്ച് അപമാനിക്കുകയുമായിരുന്നു എന്നുതന്നെ നിസ്സംശയം വിശ്വസിക്കാം.

ചരിത്രകാരന്മാരുടെ സമ്മതപത്രം

ജീവിച്ചിരുന്നകാലത്ത് ശങ്കരാചാര്യരെ ആര്യബ്രാഹ്മണർ അംഗീകരിച്ചിരുന്നില്ല എന്നസംഗതി പല ചരിത്രകാരന്മാരും കണ്ടെത്തിയിട്ടുണ്ട്. ആർ.നാരായണപ്പണിക്കർ രചിച്ച കേരളഭാഷാസാഹിത്യചരിത്രം എന്ന പുസ്തകത്തിലെ കൊല്ലവർഷാരംഭം എന്ന അധ്യായത്തിൽ, കൊല്ലവർഷാരംഭത്തെ ശങ്കരാചാര്യരുടെ പേരിനോട് ഘടിപ്പിക്കാൻ ചിലർ പരിശ്രമിക്കുന്നത് യുക്തിക്കും പ്രമാണങ്ങൾക്കും പ്രതികൂലമാണ് എന്നു സ്ഥാപിക്കാൻ നിരത്തുന്ന ന്യായങ്ങൾക്കിടയിൽ ശ്രീശങ്കരനെക്കുറിച്ചു നടത്തുന്ന പരാമർശങ്ങളും ശ്രദ്ധേയമാണ്: ആചാര്യവാഗഭേദ്യാ എന്ന കലിദിനത്തിൽ ശങ്കരാചാര്യർ എല്ലാ രാജാക്കന്മാരെയും വിളിച്ചുകൂട്ടി കൊല്ലത്തുവച്ച് കേരളാചാരങ്ങളെല്ലാം ക്രോഡീകരിച്ച് ഒരു പുത്തൻ ആചാരപദ്ധതി പ്രസിദ്ധീകരിച്ചു എന്നാണ് ഐതിഹ്യം. ആ പുരാവൃത്തം വിശ്വസിക്കാൻ ഒരു നിവൃത്തിയുമില്ലെന്നു നാരായണപ്പണിക്കർ എഴുതുന്നു. കേവലമൊരു സന്യാസിയുടെ, അതും കേരളബ്രാഹ്മണ

രുടെ പ്രീതിബഹുമാനങ്ങൾക്ക് അക്കാലത്ത് പാത്രീഭവിക്കാതിരുന്ന ഒരുസന്യാസിയുടെ ആജ്ഞയനുസരിച്ച് എല്ലാ രാജാക്കന്മാരും കൊല്ലത്തു വന്നുകൂടി എന്നുള്ളത് തീരെ സംഭാവ്യമല്ലായെന്നതാണ് അദ്ദേഹം അതിനു നിരത്തുന്ന ഒരു വാദം. അതേ ഗ്രന്ഥത്തിൽത്തന്നെ, ശ്രീശങ്കരാചാര്യരും അനാചാരങ്ങളും എന്ന അധ്യായത്തിൽ, നാരായണപണിക്കർ ആദിശങ്കരാചാര്യർ 64 അനാചാരങ്ങളുടെ സ്ഥാപകനായിരുന്നോ എന്നതും പരിശോധിക്കുന്നുണ്ട്. അപ്പോൾ,ശങ്കരാചാര്യരുടെ ജീവിതത്തിനും അനാചാരങ്ങൾക്കും തമ്മിൽ ഒരുപൊരുത്തവുമില്ലെന്നു സ്ഥാപിക്കുന്ന പണിക്കർ, അങ്ങനെ ഒരു അനാചാരാമ്നായം നിർമ്മിച്ചു കേരളീയരെ ശിക്ഷിക്കാൻ ശങ്കരൻ ഒരുങ്ങിയെന്നുവന്നാൽത്തന്നെ അതെല്ലാം മലയാളബ്രാഹ്മണർ സ്വീകരിക്കുമായിരുന്നോ എന്നകാര്യം സന്നിഗ്ദവുമാണെന്ന് പറയുന്നു. ശങ്കരാചാര്യർക്കു കേരളീയനായ ഒരു ശിഷ്യൻപോലും ഇല്ലായിരുന്നു എന്ന സംഗതിയും, ഏതൽക്കാലപര്യന്തം പൂർവ്വമീമാംസയ്ക്കുള്ളിടത്തോളം പ്രാബല്യം അദ്വൈതത്തിന് അവർക്കിടയിൽ ലഭിച്ചിട്ടില്ലെന്ന വസ്തുതയും ചേർത്തുവെച്ച്, കർമ്മകാണ്ഡത്തെ മുറുകെപ്പിടിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന കേരളബ്രാഹ്മണരുണ്ടോ അദ്വൈതമതത്തെ സ്വീകരിക്കുന്നു, എന്ന സന്ദേഹവും ആർ.നാരായണപ്പണിക്കർ ഉന്നയിക്കുന്നുണ്ട്.

ശങ്കരാചാര്യർ എക്കാലത്തും ആര്യബ്രാഹ്മണ്യവക്താക്കളുടെ കണ്ണിലെ കരടായിരുന്നെന്നും, അതുകൊണ്ടുതന്നെ ആചാര്യൻ ഏറ്റവും നിന്ദ്യമായ വിധത്തിൽ അവഹേളിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട് എന്നുമാണല്ലോ ഇതിൽനിന്നൊക്കെ വ്യക്തമാകുന്നത്. അതിനുള്ള പ്രേരണ, ജാതിബ്രാഹ്മണ്യം തകർത്തുതരിപ്പണമാക്കിയ സനാതനസംസ്കൃതിയുടെ ആണിക്കല്ലായ അദ്വൈതഭാവനയെ അദ്ദേഹം പുനഃസ്ഥാപിച്ചു എന്നതുതന്നെയാണ്. സനാതനസംസ്കൃതി ഉദ്ദ്യേശിക്കുന്ന വഴികളിൽനിന്നു വ്യതിചലിച്ച പൗരോഹിത്യത്തിന്റെ, ശക്തനായ വിമർശകനായിരുന്നു ശങ്കരാചാര്യർ എന്നതായിരിക്കാം അത്രകടുത്ത ശത്രുതയോടെ ബ്രാഹ്മണ്യം അദ്ദേഹത്തെ നേരിട്ടതിന്റെ കാരണം. അത് വെളിച്ചത്തുവരാതിരിക്കാനുള്ള കുടിലതന്ത്രമാകാം അദ്ദേഹത്തെ ബ്രാഹ്മണ്യത്തിന്റെ പുനഃസ്ഥാപകനായി അവതരിപ്പിച്ചതിലൂടെ അവർ നടപ്പിലാക്കിയത്. അതുകൊണ്ട്, ജാതിബ്രാഹ്മണ്യത്തിന്റെ പുനഃസ്ഥാപകനായല്ല;ജാതിബ്രാഹ്മണ്യം എന്ന അധികാരസ്ഥാപനത്തിന്റെ കടയ്ക്കൽ കത്തിവെച്ച സാമൂഹ്യപരിഷ്കർത്താവായിട്ടാണ് ഭാരതം ശ്രീശങ്കരനെ പരിഗണിക്കേണ്ടത് എന്നുതോന്നുന്നു.

ശങ്കരന്റെ ശാപമേറ്റ് വേദാനർഹരായ ബ്രാഹ്മണർ

ശ്രീശങ്കരാചാര്യരുടെ ജീവിതവുംമഹത്വവും ആവിഷ്കരിച്ചുകൊണ്ട് സംസ്കൃതത്തിൽ രചിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ള അനേകം കൃതികളിൽ ഏറ്റവും പ്രശസ്തവും പ്രമാണികവുമെന്നു കണക്കാക്കപ്പെടുന്ന ജീവചരിത്രമാണ് വിദ്യാരണ്യൻ(മാധവാചാര്യൻ) എഴുതിയ ശ്രീശങ്കരദിഗ്വിജയം.(ആചാര്യൻ സ്ഥാപിച്ച ശൃംഗേരിമഠത്തിൽ A.D1331 മുതൽ A.D1386വരെ അന്തേവാസിയും മഠാദ്ധ്യക്ഷനുമായിരുന്ന വിദ്യാരണ്യസ്വാമി, വിവിധ ദർശനങ്ങളിൽ വിപുലമായ പാണ്ഡിത്യം ആർജ്ജിച്ച മഹാവിജ്ഞനും മുപ്പതിലേറെ ഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ പ്രാണേതാവുമാണ്). ഭക്തകവിതിലകം ടി.സുബ്രഹ്മണ്യൻ തിരുമുമ്പ് ആ ഗ്രന്ഥത്തിനു മലയാളത്തിൽ നടത്തിയ വൃത്താനുവൃത്ത പരിഭാഷ

യാണ് ശ്രീമദ്ശങ്കരദിഗ്വിജയം. ആ പുസ്തകത്തിലെ ചിലപരാമർശങ്ങൾ,ജീവിച്ചിരിക്കുമ്പോൾ ജാതിബ്രാഹ്മണ്യം ശങ്കരാചാര്യർക്കുനേരെ നടത്തിയ നെറികേടുകളുടെ നേർസാക്ഷ്യമാണ്. കൊടുങ്ങല്ലൂർകുഞ്ഞിക്കുട്ടൻതമ്പുരാൻ തുറന്നെഴുതിയ അപ്രിയസത്യങ്ങളെ സാധൂകരിക്കാൻ പോന്നവയാണ് അവ:

- ✓ 'അമ്മയുടെ ഔർദ്ധ്വദൈഹികം(ശേഷക്രിയകൾ) നടത്തുന്നതിനായി, ശ്രീശങ്കരൻ തന്റെ ബന്ധുവർഗ്ഗത്തെ(!)വിളിച്ചപ്പോൾ, സന്യാസിക്കു മാതാവിന്റെ സംസ്കാരകർമ്മം ചെയ്യാൻ അവകാശമില്ലെന്നു പറഞ്ഞ് അവർ ഭഗവാനെ സഹായിക്കാൻ വിസമ്മതിച്ചു. അപ്പോൾ ഭഗവാൻ അവരെ ഇങ്ങനെ ശപിച്ചു പോലും:"ഇന്നുമുതൽ നിങ്ങൾ വേദാനർഹരും വഹ്നിസംസ്കാരശൂന്യന്മാരുമായ ശൂദ്രാചാരന്മാരായി ഭവിച്ചാലും." ശാപഫലമായി ഇന്നും കാലടിയിലെ(?) ബ്രാഹ്മണർ വേദാനർഹന്മാരാണെന്നു പറയപ്പെടുന്നു'(കഥാസംക്ഷേപം).
- ✓ ഒരിക്കൽ രാജശേഖരപ്പെരുമാൾ ശങ്കരനെ കാണാനായി എത്തി. സപ്രശ്രയം പ്രണമിച്ച് അടുത്തുനില്ക്കുകയായിരുന്ന രാജാവിനോട് ഭഗവാൻ ഇപ്രകാരം കുശലപ്രശ്നം ചെയ്തു: "അന്നൊരിക്കൽ എന്നെ വായിച്ചുകേൾപ്പിച്ച നാടകങ്ങളുടെ നിലയെന്തായി?" (വർഷങ്ങൾക്കുമുൻപ്, ശങ്കരന്റെ ഏതാദൃശമായ അമാനുഷവൈഭവത്തെയും അനന്യസുലഭമായ പാണ്ഡിത്യത്തെയും കേട്ടറിഞ്ഞ കേരളദേശാധിപനായ രാജശേഖരപ്പെരുമാൾ, ഒരിക്കൽ ആ ദേവസന്നിഭനായ ബാലനെ കാണാൻ വന്നുചേരുകയും സാഷ്ടാംഗപ്രണാമംചെയ്തു സ്വപ്രണീതങ്ങളായ മൂന്നുനാടകങ്ങൾ ശങ്കരനെ വായിച്ചുകേൾപ്പിക്കുകയും ചെയ്തിരുന്നു). പെരുമാൾ ഇപ്രകാരം പ്രതിവചിച്ചു:"ഭഗവൻ! ആ നാടകങ്ങൾ തീയിൽ വീണ് നശിച്ചുപോയി. എന്തുചെയ്യും? എന്റെ ശ്രമങ്ങളൊക്കെ വ്യർത്ഥങ്ങളായി പോയി". തൽക്ഷണം, ആചാര്യൻ തന്റെ അപ്രതിമ പ്രതിഭാവിലാസത്തെ പ്രദർശിപ്പിച്ചുകൊണ്ട്, ആ മൂന്നു നാടകങ്ങളും മനഃപാഠം ചൊല്ലിക്കൊടുത്ത് എഴുതിപ്പിച്ചു.കൃതാർത്ഥനാകിയ പെരുമാളാകട്ടെ, ആ ഗുരുരാജനോട് എന്തൊരു അഭിലാഷനിവൃത്തി ചെയ്താണു താൻ ശങ്കരനെ കൃതാർത്ഥീകരിക്കേണ്ടതെന്ന് ആരാഞ്ഞപ്പോൾ, സന്തുഷ്ടനായ ഭഗവദ്പൂജ്യപാദർ, കാലടിഗ്രാമസ്ഥരായ ബ്രാഹ്മണരെ താൻ പണ്ടു ശപിച്ച സംഗതി രാജാവിനെ ഗ്രഹിപ്പിക്കുകയും, അവരെ അതേ രീതിയിൽ വേദാഗ്നിബഹിഷ്കൃതരായിത്തന്നെ നിലനിർത്തണമെന്ന് ആവശ്യപ്പെടുകയും, അങ്ങനെതന്നെയാവാം എന്നു സമ്മതിച്ച് രാജശേഖരൻ രാജസന്നിധിയിലേക്ക് സന്തുഷ്ടചേതസ്സായി തിരിച്ചുപോവുകയും ചെയ്തു.(പേജ്: 16, കഥാസംക്ഷേപം). (വഹ്നി=അഗ്നി)

കാലടിയിലെ ബ്രാഹ്മണർക്കു തെറ്റുപറ്റിയെങ്കിൽ, അതു തിരുത്താൻ മലയാളക്കരയിലെ മറ്റുള്ള ദേശങ്ങളിലും പുറത്തുമുള്ള ബ്രാഹ്മണർ എന്തുകൊണ്ടു തയ്യാറായില്ലെന്ന് ആലോചിക്കുക. ഭാരതത്തിലാകെ പ്രശസ്തനായിരുന്ന,'വൈദികസംസ്കൃതിയുടെ പുനഃസ്ഥാപനത്തിന് അവതാരമെടുത്ത' ശങ്കരചാര്യരുടെ മാതാവിന്റെ മരണം കാലടിക്കുപുറത്തുള്ള ബ്രാഹ്മണർ അറിഞ്ഞില്ല എന്നും കരുതാനാകുമോ? അതിനുള്ള സംഭാവ്യത കുറവാണ്.അങ്ങനെ നോക്കുമ്പോൾ,ആചാര്യർക്കുനേരെ

ബ്രാഹ്മണസമൂഹം പൊതുവിൽ ഏതെങ്കിലും രീതിയിലുള്ള ഭ്രഷ്ട് ഏർപ്പെടുത്തിയിരുന്നോ എന്നുംസംശയിക്കേണ്ടിവരുന്നു. അതിനുള്ള പ്രതിക്രിയയാവണം അവർക്ക് ശങ്കരൻ ഏർപ്പെടുത്തിയ വേദാഗ്നിബഹിഷ്കരണം. സത്യം അങ്ങനെയാണെങ്കിൽ, അതു കേവലം കാലടിയിലെ ബ്രാഹ്മണർക്കു മാത്രമുള്ള ശാപമായിരുന്നിരിക്കില്ല, മലയാളക്കരയിലെ ബ്രാഹ്മണർക്കെല്ലാം ബാധകമായ ഒരു ശാപമാണെന്നു കണക്കാക്കേണ്ടിവരും. ആചാര്യന്റെ വിലക്ക്, മാതാവിനോടുള്ള സ്നേഹത്തിൽ നിന്നുണ്ടായ കേവലം വൈകാരിക പ്രതികരണമായിരുന്നില്ലാ എന്നതാണ് ബ്രാഹ്മണരെ വേദാഗ്നിബഹിഷ്കൃതരായിത്തന്നെ നിലനിർത്തണമെന്നു വർഷങ്ങൾക്കു ശേഷം രാജശേഖരപ്പെരുമാളിനോട് ആവശ്യപ്പെട്ടത്തിൽനിന്നു വ്യക്തമാകുന്നത്. കാലടിയിലെ, അല്ലെങ്കിൽ മലയാളക്കരയിലെ ബ്രാഹ്മണർക്ക് എന്നെങ്കിലും ശാപമോക്ഷം ലഭിച്ചതായി എവിടെയും കാണുന്നില്ല എന്നതും ഓർക്കേണ്ടതാണ്.

സന്യാസിക്ക് അമ്മയുടെ സംസ്കാരകർമ്മം ചെയ്യാൻ അർഹതയില്ലെന്നു പറഞ്ഞ്, തങ്ങളുടെ നിസ്സഹകരണത്തിനു ന്യായീകരണം കണ്ടെത്തുന്ന പൗരോഹിത്യത്തിനും ബ്രാഹ്മണ്യമാമൂലുകൾക്കും മേൽ ആചാര്യനേൽപ്പിച്ച കനത്ത ആഘാതമാണ് സ്വയം നിർവ്വഹിച്ച ആ ശവസംസ്കാരകർമ്മം. ജന്മമേകിയ അമ്മയെക്കാൾ വലുതല്ല ഒരു മനുഷ്യനിർമ്മിതശാസനവും എന്ന ഉദാത്തമായ മാനവികവീക്ഷണത്തിന്റെ പ്രഖ്യാപനമായാണ് ആ സംഭവത്തെ അറിയേണ്ടത്. എന്തിനും ഏതിനും ജന്മത്തെ ആധാരമാക്കുന്ന ബ്രാഹ്മണ്യത്തിനുള്ള ഏറ്റവും കൃത്യമായ മറുപടിയാണത്. സ്വന്തം മാതാവിന്റെ അന്ത്യകർമ്മങ്ങളിൽ തനിക്കൊപ്പം പ്രാധാന്യത്തോടെ ശൂദ്രരെ പങ്കാളി ആക്കുകവഴി, അദ്വൈതം പുസ്തകത്താളിൽ കുറിച്ചുവെയ്ക്കാനുള്ള സ്വപ്നപദ്ധതിയല്ലെന്നു തെളിയിക്കുകയായിരുന്നു ആചാര്യർ. ഒരുപക്ഷെ, സഹജരിൽ അദ്വൈതബോധം ഉണർത്താൻ, ശൂദ്രരെ സംസ്കാര കർമ്മങ്ങളിൽ പങ്കാളിയാക്കിയ ശ്രീശങ്കരാചാര്യരുടെ 'പരിഷ്കരണ'മാവാം ജാതിബ്രാഹ്മണരെ ശത്രുക്കളാക്കിയ ആ നിസ്സഹകരണത്തിന്റെ വസ്തുതാപരമായ കാരണം.

അദ്വൈതിയായ ശ്രീശങ്കരന് ബ്രാഹ്മണനെയും ശൂദ്രനെയും മനുഷ്യനായി കാണാനുള്ള വിവേകമുണ്ടായിരുന്നു എന്നതിന്റെ വെളിച്ചത്തിൽ വേണം അദ്ദേഹത്തിനെതിരെയുള്ള അപനിർമ്മിത ആരോപണങ്ങളെ ഒരു പുനർവായനയ്ക്ക് വിധേയമാക്കേണ്ടത്. ഇത്രമേൽ നിന്ദ്യമായി തന്നോടിടപെട്ട, താൻ ബ്രാഹ്മണാധികാരങ്ങൾ നിഷേധിച്ച സമുദായത്തിനുവേണ്ടിയാണ് ശങ്കരാചാര്യർ മാനവവിരുദ്ധമായ നിയമങ്ങൾ സൃഷ്ടിച്ചത് എന്നു പറയുന്നത് എത്രമാത്രം അസംബന്ധമാണെന്ന് ആലോചിക്കുക. ആ അയുക്തിതന്നെയാണ് ആചാര്യർ ജാതിബ്രാഹ്മണ്യത്തിന്റെ പിണിയാളായിരുന്നില്ല എന്ന നിഗമനത്തിന്റെ സാധൂകരണം.

ദിഗ്‌വിജയയാത്രയിലെ പ്രതിബന്ധങ്ങൾ

ബ്രഹ്മസൂത്രഭാഷ്യത്തിന്റെ നിർമ്മിതി പൂർത്തിയാക്കി ശിഷ്യന്മാരെയും പണ്ഡിതരെയും പഠിപ്പിച്ച ശങ്കരനുനേരെ ആദ്യത്തെ ആക്ഷേപവും സൈദ്ധാന്തിക ആക്രമണവുമുണ്ടായത് ബൌദ്ധരുടെ ഭാഗത്തുനിന്നല്ല; പാശുപതന്മാരിൽനിന്നായിരുന്നു. ഹിന്ദുമതത്തിലെ ഒരു ഉപവിഭാഗമാണ് അവർ. പശുക്കൾ എന്നാൽ ജീവന്മാർ. അവ

യുടെ പതിയാണ് പശുപതിയെന്ന ശിവൻ. ഈശ്വരനാണ് പശുപതി. പാശുപതന്മാർ സാംഖ്യസിദ്ധാന്തത്തെ അവലംബമാക്കിയാണ് തങ്ങളുടെ വിശ്വാസത്തെ രൂപപ്പെടുത്തിയിട്ടുള്ളത്. കഴുത്തിൽ മാലയും കൈയിൽ വളകളും കാതിൽ കുണ്ഡലവും തലയിൽ ജടയും മേലാകെ ഭസ്മവും പൂണൂലും ധരിച്ചാൽ ജീവനു മോക്ഷം കിട്ടുമെന്ന വിചിത്രകല്പനയും അവർക്കുണ്ട്. ആ ആറുമുദ്രകൾ ധരിച്ച ഒരാൾ പിന്നീട് സംസാരത്തിൽവരില്ലെന്നാണ് ഇവരുടെവാദം. മോക്ഷത്തിന് പ്രത്യേക തത്വജ്ഞാനമോ സാധനകളോ വൈരാഗ്യമോ അവർ നിശ്ചയിക്കുന്നില്ല. അത് യുക്തിയ്ക്കും ശ്രുതിക്കും യോജിക്കാത്തതാണ്. അവരുടെ വാദങ്ങളിലെ നിരർത്ഥകതയും വേദവിരുദ്ധതയും ഖണ്ഡിച്ചാണ് ആചാര്യർ അവരെ തിരുത്തി അദ്വൈതപാതയിൽ അണിചേർത്തത്. ശങ്കരാചാര്യരോടുള്ള പകമൂത്ത്, ആഭിചാരത്തിലൂടെ അദ്ദേഹത്തിനു ഭഗന്ദരം എന്ന രോഗമുണ്ടാക്കി അപായപ്പെടുത്താൻ ശ്രമിച്ച അഭിനവഗുപ്തനും അന്യമതക്കാരനായിരുന്നില്ല; ശാക്തേയനായിരുന്നു. രാജസപൂജാവിധികൾ പിന്തുടരുകയും ഭഗവതിയെ ഉപാസിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന ശാക്തേയർ ഹൈന്ദവസമൂഹത്തിലെതന്നെ ഒരു പ്രബലവിഭാഗമാണല്ലോ.(സംസാരം= ലൗകിക ജീവിതചക്രം).

അദ്വൈതസിദ്ധാന്തം പ്രചരിപ്പിക്കുന്നതിനുവേണ്ടി ശങ്കരാചാര്യരും ശിഷ്യന്മാരും നടത്തിയ ദിഗ്വിജയയാത്രയുടെ സമഗ്രമായ വർണ്ണന അദ്ദേഹത്തിന്റെ ജീവചരിത്രഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ ഉണ്ട്. അവയിൽ, അദ്വൈതപാതയിൽ ശങ്കരാചാര്യർക്കു പ്രതിബന്ധമായി നിന്ന പ്രമുഖരുടെ പേരുകളും, അവരെ ആചാര്യൻ എങ്ങനെ നേരിട്ടുവെന്നതും വിവരിക്കുന്നുണ്ട്. ദേവീപൂജയെന്ന വ്യാജേന മദ്യം സേവിക്കുന്ന രാമേശ്വരത്തെ ശാക്തേയന്മാർ, വിദർഭരാജ്യത്തെ ക്രൂരവൃത്തന്മാരായ ഭൈരവോപാസകർ, മനുഷ്യരക്തംകൊണ്ട് കാപാലിയെ ആരാധിക്കുന്ന കർണ്ണാടകയിലെ ക്രകചന്റെ നായകത്വത്തിലുള്ള കാപാലികർ,നീലകണ്ഠകവിയുടെ നേതൃത്വത്തിൽ ഗോകർണ്ണത്തിൽ നിലവിലിരുന്ന ശൈവന്മാർ, ദ്വാരകയിലെ വൈഷ്ണവർ, ഉജ്ജയിനിയിലെ ഭട്ടഭാസ്ക്കരൻ നേതൃത്വമേകിയ ദ്വൈതന്മാർ, ബ്ളാഹികദേശത്തെ അർഹതന്മാർ, ആവന്തിയിലെ പണ്ഡിതന്മാർ, കാമരൂപം, മിഥില, കോസലം, ഗൗഡം,അംഗം, ഭരദം എന്നിവിടങ്ങളിലെ മതാചാര്യർ, കാമരൂപവാസിയും മാന്ത്രികനും ആഭിചാരകർമ്മിയും ശാക്തഭാഷ്യകർത്താവുമായ അഭിനവഗുപ്തൻ, ശ്രീഹർഷർ,മുരാരിമിശ്രൻ എന്നീപണ്ഡിതന്മാർ, സർവ്വജ്ഞപീഠംകയറാൻ കാഷ്മീരത്തിലെ ശാരദാമണ്ഡപത്തിലെത്തിയ ജഗദ്ഗുരുവിനെ തടഞ്ഞ കണാദന്മാരും നൈയായികന്മാരും സാംഖ്യന്മാരും, അങ്ങനെ നീളുന്നു ആ പട്ടിക. അവയിൽ, ഹിന്ദുമതത്തിലെ അവാന്തരവിഭാഗങ്ങളിൽ ഉൾപ്പെടുന്നവരല്ലാത്തവർ അധികമില്ലെന്നതാണു വാസ്തവം. അതായത്, അദ്വൈതസിദ്ധാന്തം പുനഃസ്ഥാപിക്കാനും പ്രചരിപ്പിക്കാനും യത്നിച്ച ശങ്കരാചാര്യർക്കു മുൻപിൽ തടസ്സംതീർത്തു നിലകൊണ്ടത് ബൗദ്ധരോ ജൈനരോ ആയിരുന്നില്ല; ഹൈന്ദവപൗരോഹിത്യനേതൃത്വമായിരുന്നു.

ശങ്കരാചാര്യർ പുനഃസ്ഥാപിക്കാൻ ശ്രമിച്ച അദ്വൈതവേദാന്തത്തിന്റെ സാരാംശം, ബ്രഹ്മം അഥവാ പരമാത്മാവാണ് ഏകവുംപൂർണ്ണവും ആയ സത്യം.നാനാത്വത്തോടുകൂടിയ ജഗത് ഭ്രമജനകമായ തോന്നലാണ്(ആഭാസമാണ്).ജീവാത്മാവ് പരമാത്മാവല്ലാതെ മറ്റാരുമല്ല എന്നതാണ്. (ബ്രഹ്മസത്യം ജഗന്മിഥ്യാ ജീവോ ബ്രഹ്മൈവ നാ പ

രഃ). അതായത്, നാം കാണുന്ന ഈ ദൃശ്യപ്രപഞ്ചത്തിലെ ദ്വൈത വൈവിധ്യവസ്തുക്കളെല്ലാം തികച്ചും തോന്നലാണ്. ശങ്കരൻ ബ്രഹ്മത്തെ നിർവ്വചിക്കുന്നതുകൂടി അറിഞ്ഞാൽ ആ വീക്ഷണം പൂർണ്ണാർത്ഥത്തിൽ വ്യക്തമാകും. അതിപ്രകാരമാണ്: ജഗത്തിന്റെ ഉത്പത്തി മുതലായവ ഏതിൽനിന്നോ, അതു ബ്രഹ്മമാകുന്നു(ജന്മാദ്യസ്യ യതഃ). ജഗത് ഭ്രമജനകമായ തോന്നൽ മാത്രമായാലും, അല്ലെങ്കിലും, അതിന്റെ ഉത്പത്തിക്കു കാരണമായ ബ്രഹ്മം അഥവാ പരമാത്മാവാണ് സർവ്വപ്രപഞ്ചവസ്തുക്കളിലും നിറഞ്ഞുനിൽക്കുന്നതെന്നു ചുരുക്കം. അതായത്, ബ്രാഹ്മണ്യം ഉണ്ടെന്നു പറയുന്ന വേർതിരിവുകളും, അതിന്റെ അടിസ്ഥാനമായി ആവിഷ്കരിക്കുന്ന ശുദ്ധ്യാശുദ്ധിവാദവുമൊക്കെ എല്ലാ അർത്ഥത്തിലും കേവലം ആഭാസമാണെന്നാണ് ശ്രീശങ്കരൻ പറഞ്ഞുവെച്ചതും ഭരതത്തിലുടനീളം സഞ്ചരിച്ചു പ്രചരിപ്പിച്ചതും. പരമാത്മാവിന്റെ ചൈതന്യം നിറഞ്ഞുനിൽക്കുന്ന ചരാചരവസ്തുക്കൾക്ക് പല നില സാധ്യമല്ല. അതുകൊണ്ടാണ്, ബ്രാഹ്മണനിലും ചണ്ഡാലനിലും നായിലും പശുവിലും സമദർശിത്വം സാധ്യമാകണമെന്നു ശ്രീശങ്കരൻ പഠിപ്പിച്ചത്. നമുക്കതു സാധ്യമാകുന്നില്ലെങ്കിൽ നമ്മുടെ പരിമിതിയാണ് പുറത്തുവരുന്നത്; അദ്വൈതസിദ്ധാന്തത്തിന്റെ തോൽവിയല്ല. പൗരോഹിത്യമതം നടത്തുന്ന പ്രചാരണങ്ങളുടെ തലയരിയുന്ന സത്യമാണ് അദ്വൈതവേദാന്തം. ചാതുർവർണ്യവിഭജനത്തിന്റെയും ജാതിവിവേചനത്തിന്റേയും അന്ത്യംകുറിക്കാൻ കെൽപ്പുള്ള ആയുധമായിരുന്നു അത്. ശങ്കരാചാര്യരും ശിഷ്യന്മാരും അദ്വൈതചിന്താപദ്ധതിയും എന്തുകൊണ്ട് അക്കാലത്ത് അത്രമേൽ ആക്രമിക്കപ്പെട്ടു എന്നതിന്റെ കാരണവും, മതാധികാരികൾക്ക് അപ്രിയമായ ആ സത്യത്തിന്റെ ശക്തമായ സാന്നിദ്ധ്യം തന്നെയാണ്. സകല വേർതിരിവുകളെയും റദ്ദുചെയ്യാൻ പോന്നതാണ് ആ സത്യം എന്ന തിരിച്ചറിവാണ്.

പ്രച്ഛന്നബുദ്ധൻ

ഭാരതത്തിലാകെ മേൽക്കോയ്മസ്ഥാപിച്ച ബുദ്ധമതത്തിന്റെ കൈകളിൽനിന്നും ജനങ്ങളെ രക്ഷിക്കുന്നതിനുവേണ്ടി അവതാരമെടുത്ത ശിവഭഗവാനാണ് ശങ്കരൻ എന്ന രീതിയിലാണ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ ജനനത്തെക്കുറിച്ചുള്ള ഐതിഹ്യങ്ങൾ പറയുന്നത്. ആ പ്രചാരണത്തിന്റെ ഫലമായി, ബുദ്ധമതത്തിലെ വലിയൊരു വിഭാഗം ശങ്കരനെ ആജന്മശത്രുവായിക്കാണുമ്പോഴും, ഹിന്ദുമതത്തിലെ വൈഷ്ണവധാര, വിശേഷിച്ചും ആ സമൂഹത്തിലെ ബ്രാഹ്മണ്യനേതൃത്വം ശങ്കരാചാര്യസ്വാമികളെ പ്രച്ഛന്നബുദ്ധനായാണു കണ്ടത്. ശ്രീശങ്കരൻ മുന്നോട്ടുവച്ച ചിന്താപദ്ധതിക്ക് മഹായാനബൗദ്ധദർശനങ്ങളുമായുള്ള സമാനതകൾ ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചാണ് പ്രച്ഛന്നബുദ്ധനെന്ന് ആരോപിച്ച് ആചാര്യരെ അപമാനിക്കാനുള്ള ശ്രമം പൗരോഹിത്യനേതൃത്വത്തിൽനിന്നും ഉണ്ടായത്. യാമുനാചാര്യന്റെ തത്വചിന്തയിൽ അടിയുറച്ചു നിലകൊണ്ട രാമാനുജനാണ് ആദ്യമായി ശ്രീശങ്കരനെ പ്രച്ഛന്നബുദ്ധനെന്നു വിശേഷിപ്പിച്ചത്. അത്, അക്കാലത്തും പിന്നീടും വ്യാപകമായ പ്രചാരണവിഷയമായി മാറി.

അക്കാലത്തെ ബ്രാഹ്മണ പൗരോഹിത്യസമൂഹത്തിനു തീരെപരിചിതമല്ലായിരുന്ന അദ്വൈതം, അഹിംസ തുടങ്ങിയ പദ്ധതികളിൽ ഊന്നിയ ഒരു ചിന്താധാരയെക്കുറിച്ചു സംസാരിച്ച ശ്രീശങ്കരൻ, പ്രച്ഛന്നരൂപിയായ ബുദ്ധനാണ് എന്നു പ്രചരിപ്പിച്ചത്

ബ്രാഹ്മണ്യനേതൃത്വമാണ്. അതൊരു ബഹുമതിയായിരുന്നില്ല;ആരോപണമായിരുന്നല്ലോ.അദ്വൈതസിദ്ധാന്തം ബുദ്ധമതത്തിന്റെയും സനാതനധർമ്മത്തിന്റേയും വേലിക്കെട്ടിനുള്ളിൽ തളച്ചിടാൻ കഴിയാത്ത മഹാസത്യമാണെന്ന് ശിഥിലഭാവനകളുടെ പ്രചാരകർക്കു മനസ്സിലായില്ലെങ്കിൽ അത്ഭുതപ്പെടാനില്ല. ജീവാത്മാക്കൾ തമ്മിൽത്തമ്മിൽ ഭേദമില്ലെന്നും, ജീവാത്മാവും പരമാത്മാവും തമ്മിലുള്ള ബന്ധവും വർണ്ണവ്യവസ്ഥയും ജാതിവിവേചനങ്ങളും ഉച്ചനീചത്വങ്ങളും സാമൂഹികാസമത്വവും ദൈവത്തിലും പൂജാദികർമ്മങ്ങളിലും യാഗങ്ങളിലും ഉള്ള വിശ്വാസവും ലൗകികജീവിതത്തിലെ കാമക്രോധലോഭമോഹാദിനിസ്സാരതകളുമൊക്കെ അവിദ്യയുടെ, അല്ലെങ്കിൽ മിഥ്യാജ്ഞാനത്തിന്റെ ഫലങ്ങളായ വ്യാവഹാരികവിഷയങ്ങൾ മാത്രമാണെന്നും, ആ അവിദ്യയിൽനിന്നു മോചനം നേടുന്നവരെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം ഏകവും അദ്വിതീയവുമായ ബ്രഹ്മം എന്ന പാരമാർത്ഥികസത്യമല്ലാതെ മറ്റൊന്നും ഇല്ലെന്നുമാണ് അദ്വൈതസിദ്ധാന്തവും ശങ്കരാചാര്യരും പ്രഖ്യാപിച്ചത്. പൗരോഹിത്യ നേതൃത്വത്തിനു തീരെ സുഖിക്കാത്ത അദ്വൈതചിന്താപദ്ധതിയടക്കമുള്ള ശങ്കരന്റെ ദർശനങ്ങൾ ഹിന്ദുമതത്തിൽ സ്വീകരിക്കപ്പെടാതിരിക്കാൻ ഉയർത്തിയ ദുരാരോപണമായിരുന്നു ശങ്കരനുമേൽ ചുമത്തപ്പെട്ട പ്രച്ഛന്നബുദ്ധൻ എന്ന അന്യവത്കരണശ്രമം. ബുദ്ധമതാശയങ്ങളോട് പൗരോഹിത്യസമൂഹം വളർത്തിയെടുത്ത വിപ്രതിപത്തി ശങ്കരന്റെ ആശയങ്ങളിലേക്കും സംക്രമിപ്പിച്ച്, ആ ചിന്താധാരയുടെ സ്വീകാര്യത നശിപ്പിക്കുകയായിരുന്നു അവരുടെ ഉദ്ദേശ്യം. വേദങ്ങളെ ആധാരമാക്കിയുള്ള കർമ്മപ്രധാനമായ വൈദികാനുഷ്ഠാനങ്ങളെ എതിർക്കുകയും, ഉപനിഷത്തുകൾ(വേദാന്തം) നിർദ്ദേശിക്കുന്ന തത്വദർശനം അവലംബമാക്കിയുള്ള പാത നിർദ്ദേശിക്കുകയും ചെയ്തു എന്നതാണ് അതിനുള്ള കാരണം.

[പിൻകുറിപ്പ്: ഉപാസനാമന്ത്രങ്ങളുടെ സമാഹാരങ്ങൾ എന്ന നിലയിൽ വേദങ്ങൾ അനുശാസിക്കുന്നത് കർമ്മപ്രധാനമായ വൈദികാനുഷ്ഠാനങ്ങളാണ്. അതിനാൽ, ചതുർവ്വേദങ്ങളെ ആദ്ധ്യാത്മികഗ്രന്ഥങ്ങളായി മിക്ക പണ്ഡിതന്മാരും നിർദ്ദേശിക്കുന്നില്ല.(വള്ളത്തോളിന്റെ ഋഗ്വേദതർജ്ജമക്ക് എഴുതിയ ആമുഖത്തിൽ സർദാർ കെ.എം.പണിക്കർ അത് കൃത്യമായി സമർത്ഥിക്കുന്നുണ്ട്). എന്നാൽ, ഉപനിഷത്തുകൾ മനുഷ്യന്റെ ആദ്ധ്യാത്മികോന്നതിയ്ക്ക് സഹായിക്കുന്ന പരമജ്ഞാനം പ്രദാനം ചെയ്യുന്ന ജ്ഞാനകാണ്ഡമാണ്. അക്കാരണത്താൽ, ഉപനിഷത്തുകളെ പൊതുവെ വേദാന്തമെന്നു വിശേഷിപ്പിക്കുന്നു. വാസ്തവത്തിൽ, വേദാന്തമാണ്(ഉപനിഷത്തുകൾ) ശ്രുതിയെന്നതുകൊണ്ട് അർത്ഥമാക്കുന്നത്. (വേദാന്തമെന്നാൽ വേദങ്ങളുടെ സാരസംഗ്രഹമാണ് എന്ന വ്യാഖ്യാനത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിലാണ്, ചതുർവ്വേദങ്ങളാണ് ശ്രുതിയെന്ന വിശ്വാസം പ്രബലമാക്കിയത്).കൃത്യമായി പറഞ്ഞാൽ ഉപനിഷത്തുകളാണ്(ചതുർവ്വേദങ്ങളല്ല)ശ്രുതി എന്നറിയപ്പെടുന്നത്.പരമജ്ഞാനം-സമസ്തചരാചരങ്ങളിലും പ്രശോഭിക്കുന്ന ചൈതന്യം ഒന്നാണെന്ന അറിവ്-പകർന്നുതരുന്നതുകൊണ്ടാണ് ഉപനിഷത്തുകൾ, സനാതനസത്യമെന്ന നിലയിൽ വേദാന്തമാകുന്നത്. അത് വേദത്തിന്റെ –ജ്ഞാനത്തിന്റെ- അവസാനമാണ്; വേദങ്ങളുടെ അന്തമല്ല. യാതൊന്നറിഞ്ഞാൽ, പിന്നെ അറിയേണ്ടതായി ഒന്നുമില്ല എന്ന അർത്ഥത്തിലാണ്, അറിവിന്റെ അന്തം എന്ന പ്രയോഗം. അന്തം എന്ന പദത്തിന്, നിർണ്ണയമെന്നും അർത്ഥമുണ്ട്. ഏതൊരു തത്ത്വത്തെയാണോ പരമസത്യമായി നിർണ്ണയിച്ചിരിക്കുന്നത്, ആ സത്യം വെളിവാക്കിത്തരുന്നതാണ് ഉപനിഷത്തുകൾ എന്നും അർത്ഥമാക്കാം. താൻ പരമാത്മാവിന്റെ അംശമാണ് എന്ന അറിവിനെയാണ്

ബ്രഹ്മജ്ഞാനം എന്നും ആത്മവിദ്യയെന്നും വേദാന്തം(ഉപനിഷത്ത്) വിളിക്കുന്നത്. വിദ്യകളിൽവെച്ച് ഏറ്റവും ശ്രേഷ്ഠമായ ആ വിദ്യ സ്വയം അറിയലാണ്. മറ്റേതു വിദ്യയ്ക്കും, അതിനെ ഗ്രഹിക്കാൻ ഒരു ജ്ഞാതാവ് ആവശ്യമാണ്. എന്നാൽ, ആത്മവിദ്യയിലെ ജ്ഞാതാവും ജ്ഞേയവും ഒരാൾതന്നെയാണ്(ആത്മാവ്). ഭാഷയും പുസ്തകവും(ഗുരുപോലും) ആവശ്യമില്ലാത്ത അറിവാണത്.വേദങ്ങളെക്കാൾ ലളിതവും സുഗ്രാഹ്യവുമായിട്ടും ഉപനിഷത്തുകൾ അപ്രസക്തമാകുകയും, വേദങ്ങൾ പ്രാമാണികത നേടുകയും ചെയ്തതിന്റെ ശരിയായ കാരണം, ഉപനിഷത്തുകൾ ഉയർത്തിപ്പിടിക്കുന്ന പരമസത്യത്തിന്റെ-സർവ്വചരാചരങ്ങളിലും പ്രശോഭിക്കുന്ന ചൈതന്യം ഒന്നാണെന്ന സത്യത്തിന്റെ- പ്രസരണത്തിലെ അപകടം ബ്രാഹ്മണ്യം തിരിച്ചറിഞ്ഞതാണ്. ദശോപനിഷത്തുക്കളെന്ന് അറിയപ്പെടുന്ന പത്തെണ്ണമടക്കം നൂറിലധികം ഉപനിഷത്തുകളുണ്ടെങ്കിലും, അവയൊക്കെ പകർന്നുതരുന്ന അടിസ്ഥാനജ്ഞാനം പരമാത്മാവും ജീവാത്മാവും ഒന്നാണെന്ന പരമസത്യമാണ്; അദ്വൈതബ്രഹ്മസാക്ഷാത്കാരമാണ്. ആ മഹാതത്വം പഠിപ്പിക്കുന്ന ഒരു ആചാരമാണ് ശവസംസ്കാരവേളയിൽ അനുഷ്ഠിക്കുന്ന നീർക്കുടമുടയ്ക്കുന്ന ചടങ്ങ്. മരണത്തോടെ ജീവാത്മാവ് പരമാത്മാവിൽ ലയിക്കുന്നു എന്ന അറിവ് പ്രതീകാത്മകമായി ആവിഷ്കരിക്കുന്ന ആ ക്രിയാവിധി, മഹാകാശം-ഘടാകാശം എന്ന വേദാന്തസിദ്ധാന്തത്തിന്റെ ലളിത വ്യാഖ്യാനമാണ്. ഈ പ്രപഞ്ചം ആസകലം വ്യാപിച്ചിരിക്കുന്ന മഹാകാശവും(sky അല്ല; പഞ്ചഭൂതങ്ങളിൽ ഒന്നായ space), ഒരു കുടത്തിലുൾക്കൊള്ളുന്ന ആകാശവും ഒന്നുതന്നെയാണെന്നും, കുടത്തിന്റെ അതിരു നീങ്ങുമ്പോൾ -കുടം ഉടയുമ്പോൾ- കുടത്തിലെ ആകാശം മഹാകാശത്തിൽ ലയിക്കുന്നു എന്നും സാരം. എന്നാൽ, വളരെ ലളിതമായ അത്തരം വേദാന്തസത്യങ്ങൾപോലും സാധാരണക്കാർക്കു പറഞ്ഞുകൊടുക്കാതെ, ഗൂഢമാക്കിവെയ്ക്കുന്നതിൽ ചില പ്രത്യേക താത്പര്യങ്ങളുണ്ട്. അതിനുപിന്നിലെ ലക്ഷ്യം, അദ്വൈതബോധത്തിന്റെ വേരുകൾ സമൂഹത്തിൽ ഉറക്കാതെ നോക്കുക എന്നതത്രമാണ്. വർണ്ണത്തിന്റെപേരിൽ ഏർപ്പെടുത്തിയ അത്യാചാരങ്ങളും, ആഢ്യസമുദായങ്ങളുടെ അപ്രമാദിത്വവും ഉലച്ചിലില്ലാതെ മുൻപോട്ടു കൊണ്ടുപോകുന്നതിന് മറ്റു സമൂഹങ്ങളെ അജ്ഞരാക്കി നിലനിർത്തേണ്ടതുണ്ടല്ലോ.]

അദ്വൈതതത്വങ്ങൾ എന്ന വ്യാജേന ബുദ്ധമതാശയങ്ങളെ ഹിന്ദുമതത്തിൽ സന്നിവേശിപ്പിക്കാൻ ശങ്കരൻ ശ്രമിക്കുന്നു എന്നവിചാരത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിലായിരുന്നു പ്രച്ഛന്നബുദ്ധൻ എന്ന ആ ദുരാരോപണം. വൈദികമതമെന്ന സ്ഥാപനത്തെ പടുത്തുയർത്തിയ അടിസ്ഥാനശിലകൾ തകരുന്നതിന്, അദ്വൈതദർശനം കാരണമാകുമെന്നു ഭയപ്പെട്ടവരായിരുന്നു അതിനു പിന്നിൽ. ഈ പ്രപഞ്ചത്തിലെ സകലചരാചരങ്ങളിലും കുടികൊള്ളുന്നത് ഒരേശക്തിയുടെ അംശമാണെന്നുവന്നാൽ അതുവരെ പൗരോഹിത്യസമൂഹം അവതരിപ്പിച്ചുപോന്ന പ്രമാണങ്ങളെല്ലാം അപ്രസക്തമാകും എന്ന തിരിച്ചറിവാണ് അവരെ ആ പാതകത്തിനു പ്രേരിപ്പിച്ചതെന്നു വേണം കരുതാൻ. അദ്വൈതസിദ്ധാന്തം എന്ന അസ്തിവാരത്തിലാണ് സനാതന സംസ്കൃതി നിലനിൽക്കുന്നത് എന്നതറിയാത്തവരോ, അറിവുണ്ടായിട്ടും അജ്ഞരായി അഭിനയിക്കുന്നവരോ ആണ് അവർ.(വൈദികമതം=പൗരോഹിത്യമതം).

അദ്വൈതസിദ്ധാന്തമെന്ന മഹത്തായ സത്യത്തെ കൈയൊഴിഞ്ഞ സനാതനധാര, അപരവർണ്ണ വിരോധത്തിന്റെയും അനാചാരങ്ങളുടെയും ചുഴിയിൽപ്പെട്ടു ശിഥിലമായപ്പോഴാണ്, അദ്വൈതം,അഹിംസ തുടങ്ങിയ ആശയങ്ങൾ മുഖമുദ്രകളായി അവതരിപ്പിച്ചുകൊണ്ട് ബുദ്ധമതം ഉദയംകൊണ്ടതും സാമാന്യജനങ്ങൾക്കിടയിൽ സ്വാധീനമുറപ്പിച്ചതും.അഹിംസയും അദ്വൈതപദ്ധതിയും സനാതനസംസ്കൃതി

യുടെ സംഭാവനകളാണെങ്കിലും, അവ സാധാരണക്കാരന്റെ ചിന്തയിലും ദൃഷ്ടി പഥത്തിലും എത്തിയത് ബുദ്ധമതശാസനങ്ങളുടെ രൂപത്തിലാണ്. ഗ്രന്ഥങ്ങളിലൊതുങ്ങിയ അത്തരം മൂല്യാങ്കങ്ങളെ കണ്ടെടുത്തു പ്രചരിപ്പിച്ചതായിരുന്നു ബുദ്ധമതത്തിന്റെ വിജയരഹസ്യം. അതു തിരിച്ചറിഞ്ഞതുകൊണ്ടാകാം, കൈമോശംവന്ന നന്മകളെ വീണ്ടെടുക്കലാണ് ആർഷസംസ്കൃതിയുടെ പുനരുദ്ധാരണത്തിനുള്ള പകഃതയാർന്ന പദ്ധതിയെന്ന തിരിച്ചറിവ് ശങ്കരാചാര്യർക്കുണ്ടായതും അതിനുള്ള പ്രചാരണങ്ങൾ നടപ്പിലാക്കിയതും. അതിന് അദ്ദേഹം സ്വീകരിച്ച മാർഗ്ഗം, ദിഗ്വിജയയാത്രയും അതിന്റെ ഭാഗമായ സംവാദപരമ്പരകളുമാണ്. തിരുത്തപ്പെടേണ്ടതു ഹിന്ദുസമുദായത്തിന്റെ ഉള്ളിലിരിപ്പാണെന്ന് ഉത്തമബോധ്യമുണ്ടായതിനാലാകാം അദ്ദേഹം രാജ്യമെമ്പാടും സഞ്ചരിച്ച് സംവാദങ്ങളിലൂടെ അദ്വൈതപദ്ധതി പ്രചരിപ്പിച്ചത്. അദ്വൈതാചാര്യർ ആശയസംഘട്ടനത്തിനു തിരഞ്ഞെടുത്തവരിൽ ഭൂരിപക്ഷവും ബ്രാഹ്മണപണ്ഡിതന്മാരായിരുന്നു എന്നതാണ് അതിനുള്ള സാധൂകരണം. സംവാദങ്ങൾ വഴി മതപണ്ഡിതന്മാരെ വസ്തുതകൾ ബോധ്യപ്പെടുത്താനും, അവരെയും അനുയായികളെയും അദ്വൈതചിന്തയിലേക്കു തിരിച്ചെത്തിക്കാനും ശങ്കരനു കഴിഞ്ഞു. ആ രീതിയിൽ, ജനസ്വീകാര്യതയുറപ്പിച്ചാണ് ശങ്കരൻ അദ്വൈതമതത്തിന്റെ(ബ്രാഹ്മണ്യമതത്തിന്റെ അല്ല)പുനഃസ്ഥാപനം സാധ്യമാക്കിയത്. അതിനെ ചാതുർവർണ്യത്തിലധിഷ്ഠിതമായ ബ്രാഹ്മണ്യവ്യവസ്ഥിതിയുടെ പുനഃസ്ഥാപനമായി വ്യാഖ്യാനിച്ചത് ബ്രാഹ്മണ്യത്തിന്റെ കള്ളപ്രചാരകരാണ്.

മായവാദം പോലെയുള്ള വിഷയങ്ങളിൽ ശങ്കരദർശനം ബുദ്ധസംഹിതകളുമായി സമരസപ്പെടുന്നതുകൊണ്ടാകാം പ്രച്ഛന്നബുദ്ധൻ എന്ന ദുരാരോപണം ഉയർന്നത് എന്നന്യായീകരണം ശങ്കരാചാര്യർക്കു നേരെനടന്ന അവഹേളനങ്ങളെ ലഘൂകരിക്കാനും ശങ്കരന്റെ അദ്വൈതചിന്ത ശരിയായിരുന്നില്ലെന്നു സ്ഥാപിക്കാനും ഉള്ള പ്രച്ഛന്നനാട്യങ്ങൾമാത്രമായേ കാണാനാകൂ. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ, ശങ്കരാചാര്യർ മായാവാദം സ്വീകരിച്ചത് ബുദ്ധമതസംഹിതകളിൽനിന്നല്ല എന്ന കാര്യം കൃത്യമാണ്. ശങ്കരന്റെ ഗുരു ഗോവിന്ദസ്വാമിയുടെ ആചാര്യനും ശങ്കരാചാര്യരുടെ പ്രാചാര്യനുമായ ഗൗഡപാദർ, മാണ്ഡൂക്യോപനിഷത്തിന് 215 ശ്ലോകങ്ങളുള്ള ഒരു കാരിക (വ്യാഖ്യാന ഗ്രന്ഥം) നിർമ്മിച്ചിട്ടുണ്ട്. ആ കാരികയ്ക്കു ഭാഷ്യം കുറിച്ചത് ശങ്കരാചാര്യനാണ്. ആ മാണ്ഡൂക്യകാരികയിൽനിന്നാണ് മായാവാദം ശങ്കരൻ സ്വീകരിച്ചത്, എന്ന യാഥാർത്ഥ്യം ചരിത്രമായി മുന്നിൽ നിലനിൽക്കുമ്പോൾ, ശങ്കരാചാര്യർക്കെതിരെയുള്ള ദുരാരോപണം മായാവാദത്തിന്റെ പേരിലാണെന്നു വാദിക്കുന്നതിൽ അർത്ഥമില്ലല്ലോ.ശ്രീശങ്കരനെ പ്രച്ഛന്നബുദ്ധൻ എന്ന് അധിക്ഷേപിച്ചവരുടെ ഉന്നം അക്കാലത്ത് ഹിന്ദുസമൂഹത്തിൽ നിലനിന്നിരുന്ന ബൗദ്ധവിരുദ്ധത മുൻനിറുത്തി അദ്വൈതപദ്ധതിയുടെ വ്യാപനം തടുക്കുക എന്നതുതന്നെയായിരുന്നു.തങ്ങളുടെ താത്പര്യങ്ങൾക്കു തടസ്സമായി നിന്നാൽ ആചാര്യനും ഇരിപ്പിടം പുറത്തുതന്നെയാണെന്ന് അർത്ഥശങ്കയ്ക്കിടയില്ലാത്തവിധം പ്രഖ്യാപിക്കുകയായിരുന്നു പൗരോഹിത്യനേതൃത്വം തങ്ങളുടെ അത്തരം പ്രവൃത്തികളിലൂടെ.

ശങ്കരൻ ബുദ്ധമതത്തെ അന്ധമായി എതിർക്കുകയല്ല; ബുദ്ധമതത്തിന്റേത് എന്നു തെറ്റിദ്ധരിക്കപ്പെട്ട അദ്വൈതചിന്തയുടെ അന്തഃസാരം സ്വാംശീകരിച്ചവതരിപ്പിച്ച്

ഹിന്ദുമതത്തെ പരിഷ്കരിക്കുകയാണു ചെയ്തതെന്നു കാണാം. ശങ്കരന്റെ മായാവാദവും മോക്ഷസങ്കൽപവും ബൗദ്ധചിന്തയോടും കടപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു എന്ന് ഡോ. എസ്.രാധാകൃഷ്ണനെപ്പോലെയുള്ള ചിന്തകർ നിരൂപിച്ചത് അതിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിലാകാം. ഡോ.ബി.ആർ. അംബേദ്കറും ശങ്കരാചാര്യരെപ്പറ്റി സമാനമായ ഒരു അഭിപ്രായം പ്രകടിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്: "പലരും പറയുന്നതുപോലെ, ശങ്കരാചാര്യരുടെ തർക്കവിതർക്കങ്ങളല്ല ഇന്ത്യയിലെ ബുദ്ധമതത്തിന്റെ തകർച്ചയ്ക്കു കാരണമായത്. ശ്രീശങ്കരാചാര്യരുടെ മരണശേഷവും നൂറ്റാണ്ടുകളോളം ബുദ്ധമതം ഇവിടെ നിലനിന്നു എന്നതുതന്നെ അതിനുള്ള സാധൂകരണം. ബുദ്ധമതത്തിന്റെ നല്ല വശങ്ങൾ മിക്കതും സ്വീകരിക്കുകയും സ്വാംശീകരിക്കുകയുംചെയ്ത ശൈവമതത്തിന്റെയും വൈഷ്ണവമതത്തിന്റെയും ഉയർച്ച കാരണമാണ് ഇന്ത്യയിൽ ബുദ്ധമതം തകർന്നത്. ഇന്നു ഹിന്ദുമതം രൂപത്തിൽ വളരെ അധികം മാറിയിട്ടുണ്ട്. മുമ്പ്, ഹിംസ പഠിപ്പിക്കുകയും പ്രയോഗിക്കുകയും ചെയ്തിരുന്ന ഹിന്ദുമതം അഹിംസ പഠിപ്പിച്ചുതുടങ്ങിയിരിക്കുന്നു". പൂർവ്വകാലത്തെ മൂല്യങ്ങളിലേക്കുള്ള മടക്കമാണ് ഹിന്ദുമതത്തെ പുനരുജ്ജീവിപ്പിച്ചതെന്നാണല്ലോ അതിന്റെയൊക്കെ അർത്ഥം.

ശ്രീശങ്കരൻ അദ്വൈതസിദ്ധാന്തത്തിന്റെ വ്യാപനത്തിനു പിന്തുടർന്ന രീതി അതുവരെ പരിചയമില്ലാത്ത ഒന്നായിരുന്നു. സൈദ്ധാന്തിക സംവാദങ്ങളിൽ തോൽക്കുന്നവർ, ജയിക്കുന്ന പക്ഷത്തു ചേരുക എന്നതാണ് ശങ്കരൻ സ്വീകരിച്ച സമ്പ്രദായം. അത്, യോജിക്കാത്തവരെ ശാരീരികമായി ഉന്മൂലനം ചെയ്യുക എന്ന സാമ്പ്രദായിക മതശൈലിക്കു നേരെവിരുദ്ധമായിരുന്നു. അത്, അഹിംസയുടെ അത്യുജ്വല മാതൃകയാണ്.അതിനാലാകാം ശങ്കരനുശേഷവും ബുദ്ധസംസ്കൃതി ഭാരതത്തിൽ നിലനിന്നത്. ശങ്കരൻ ബുദ്ധമതത്തെ ഇല്ലായ്മ ചെയ്യാനാണ് അവതാരമെടുത്തത് എന്നു പ്രചരിപ്പിക്കപ്പെടുമ്പോഴും സത്യം അതായിരുന്നില്ലെന്നതാണ് വസ്തുത. ഹിന്ദുധർമ്മത്തെ ശുദ്ധീകരിക്കുക എന്നതായിരുന്നു അദ്ദേഹം കണ്ടെത്തിയ പദ്ധതി. ആര്യന്മാർ അപനിർമ്മിച്ച വൈദികമതത്തിന്റെ പുനഃസൃഷ്ടിയല്ല; വേദോപനിഷത്തുകൾ അനുശാസിക്കുന്ന ആർഷസംസ്കൃതിയുടെ വീണ്ടെടുക്കലായിരുന്നു ശങ്കരൻ നടത്തിയത്. ആ ശങ്കരാചാര്യരെ ബ്രാഹ്മണ്യമതത്തിന്റെ സംരക്ഷകനായി അടയാളപ്പെടുത്തുന്നത് എത്രമാത്രം യുക്തിസഹമാണെന്ന് ആലോചിക്കുക.

പൗരോഹിത്യമതത്തെ തിരുത്തി സനാതനധർമ്മം പുനഃസ്ഥാപിക്കുക എന്ന വലിയ ലക്ഷ്യത്തിൽ ശങ്കരൻ പൂർണ്ണമായും വിജയിച്ചില്ല എന്നുവേണം മനസ്സിലാക്കാൻ. അല്ലെങ്കിൽ,ശങ്കരാചാര്യർക്ക് ശേഷം അദ്വൈതദർശനത്തിനുള്ള സ്വാധീനം സമൂഹത്തിൽ അധികകാലം നീണ്ടുനിന്നില്ല എന്നുകരുതാം. അതുകൊണ്ടാണ് വേർതിരിവുകളുടെയും വിവേചനങ്ങളുടെയും ആഴക്കയത്തിലേക്കു സനാതനസംസ്കൃതി വീണ്ടും പതിച്ചതും, അതിന്റെ അവശിഷ്ടങ്ങൾ ഇന്നും നിലനിൽക്കുന്നതും.

ആചാര്യശിഷ്യരെയും വെറുതെവിട്ടില്ല

ശൃംഗേരിയിൽ താമസിക്കുന്നകാലത്ത് ശ്രീശങ്കരന്റെ നിർദ്ദേശമനുസരിച്ച് ശിഷ്യനായ പത്മപാദൻ, ആചാര്യന്റെ ബ്രഹ്മസൂത്രഭാഷ്യത്തിനു വർത്തികം എന്ന നിബന്ധനം ഉണ്ടാക്കി. പൂർവ്വഭാഗം പഞ്ചപാദികയെന്നും ഉത്തരഖണ്ഡം വൃത്തിയെന്നും

വിഖ്യാതമായ ആ കൃതിയെ അപാരമായ ഒരു സൃഷ്ടിയായാണ് ആചാര്യരടക്കമുള്ള പണ്ഡിതന്മാർ വിലയിരുത്തിയത്. അതിന്റെ നിർമ്മാണം പൂർത്തിയായപ്പോൾ ഗുരുവിന്റെ അനുമതിയോടെ പത്മപാദൻ ഒരു തീർത്ഥയാത്രയ്ക്കിറങ്ങി. തീർത്ഥയാത്രയുടെ ഭാഗമായ സഞ്ചാരത്തിനിടെ പത്മപാദൻ ഒരിക്കൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ മാതുലന്റെ ഭവനത്തിലെത്തി. അമ്മാവൻ ദ്വൈതിയും, തന്റെ വിശ്വാസത്തിനെതിരായ അദ്വൈതമതം പ്രചരിപ്പിക്കുന്ന പത്മപാദനോടു വിയോജിപ്പുള്ള ആളുമായിരുന്നു. സേതുസ്നാനം കഴിഞ്ഞ് അതുവഴി മടങ്ങിവരുന്നതുവരെ തന്റെ സൂത്രഭാഷ്യടീക സൂക്ഷിച്ചു സംരക്ഷിക്കാൻ മാതുലനെ ഏൽപ്പിച്ച് അദ്ദേഹം യാത്ര തുടർന്നു. പത്മപാദൻ എഴുതിയ അദ്വൈതപരമായ ആ ഗ്രന്ഥം നശിപ്പിച്ചുകളഞ്ഞാൽ, എതിരാളികൾ ദുർബ്ബലമാകുമെന്ന് ആ ദുർബുദ്ധിയ്ക്കു തോന്നി. അമ്മാവൻ ഒരുനാൾ തന്റെ ഭവനത്തിനു തീവെച്ചു. വീടുമുഴുവനും ഭസ്മമയമാർന്നു. കൂടെ പത്മപാദനെഴുതിയ ബ്രഹ്മസൂത്രഭാഷ്യത്തിന്റെ വർത്തികയും കത്തിനശിച്ചു. യദൃശ്ചയാ ഉണ്ടായ ഒരു സംഭവമാണ് അതെന്ന് അയാൾ മറ്റുള്ളവരോടു പറഞ്ഞുപരത്തി.

പത്മപാദൻ സേതുസ്നാനംകഴിഞ്ഞ് തിരികെവന്ന് ഗ്രന്ഥം ചോദിച്ചപ്പോൾ, തന്റെ വീട് എങ്ങനെയോ തീപിടിച്ചു ദഹിച്ചുപോയെന്നും, അതിലുണ്ടായിരുന്ന മറ്റു സാമഗ്രികളോടുകൂടി ആ ഗ്രന്ഥവും നശിച്ചുപോയെന്ന മറുപടിയാണ് കിട്ടിയത്. ഇതിൽ തീവ്രമായ വിഷാദമുണ്ടായെങ്കിലും, ഗ്രന്ഥം പോയാലും തനിക്കുള്ള ബുദ്ധി തന്നിൽത്തന്നെയുണ്ടല്ലോയെന്ന് അദ്ദേഹം ആശ്വസിക്കുകയും അമ്മാവനെ സമാധാനിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തു. അപ്പോൾ, പത്മപാദന്റെ ബുദ്ധി നശിപ്പിക്കുവാൻ മാതുലൻ തുനിഞ്ഞു. അയാൾ പത്മപാദനു വിഷംകലർന്ന ഭിക്ഷാന്നംനൽകി ബുദ്ധിമാന്ദ്യമുണ്ടാക്കി. ഈ അവസരത്തിൽ, അമ്മയുടെ അന്ത്യകർമ്മങ്ങൾക്കായി ശങ്കരാചാര്യർ കാലടിയിൽ ഉണ്ടായിരുന്നു. തന്റെ ഗ്രന്ഥം നശിച്ചതും തനിക്ക് ബുദ്ധിമാന്ദ്യംസംഭവിച്ചതും പത്മപാദൻ ഗുരുവിനെ ധരിപ്പിച്ചു. മുൻപ് ആ ഗ്രന്ഥം വായിച്ചുകേട്ടിട്ടുള്ള ആചാര്യൻ, സ്മരണയിൽനിന്ന് ആ കൃതി ഓർത്തെടുത്ത് പത്മപാദനെ പകർത്തിയെടുക്കാൻ സഹായിച്ചു. കേവലം വ്യക്തിവിരോധമല്ല ആ കടുംകൈ പ്രവർത്തിക്കാൻ അമ്മാവനെ പ്രേരിപ്പിച്ചത് എന്നാണ്, ശങ്കരോപാഖ്യാനമെന്ന ശ്രീശങ്കരന്റെ ജീവചരിത്രത്തിലെ വർണ്ണന വ്യക്തമാക്കുന്നത്(അധ്യായം:11).രക്തബന്ധം മറന്നും അദ്വൈതപ്രചാരകരെ ഇല്ലാതാക്കാൻ അക്കാലത്തെ ബ്രാഹ്മണർ തയ്യാറായിരുന്നു എന്നതാണല്ലോ ആ സംഭവത്തിൽനിന്നു മനസ്സിലാക്കേണ്ടത്. ആചാര്യൻ മാത്രമല്ല, അദ്ദേഹത്തിന്റെ ശിഷ്യന്മാരും ജീവിച്ചിരുന്ന കാലത്ത് ആര്യബ്രാഹ്മണ്യത്തിന്റെ വേട്ടയാടലിനു വിധേയമായിരുന്നെന്നും അനേകം കടുത്ത പരീക്ഷണങ്ങൾ അതിജീവിച്ചാണ് അവർ അദ്വൈതചിന്താപദ്ധതിപ്രചരിപ്പിച്ചതെന്നുമാണ് തെളിയുന്നത്. അതായത്, സമാധിശേഷമാണ് ശിഷ്യരും ബ്രാഹ്മണ്യത്തിന്റെ വക്താക്കളായത്.

കർണ്ണാടകത്തിലെ ബ്രാഹ്മണരിൽ മാരകൻ എന്ന ഒരു വിഭാഗം ഉണ്ടെന്നും, അവർ ബ്രാഹ്മണരാണെന്ന കാര്യം മറ്റു ബ്രാഹ്മണർ അംഗീകരിക്കുന്നില്ലെന്നും കരുണാകരമേനോൻ പന്നിക്കോട്ടു രചിച്ച ദക്ഷിണേന്ത്യയിലെ ജാതികൾ എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിൽ പറയുന്നു(പേജ്:195). മാരകൻ ശങ്കരാചാര്യരുടെ ശിഷ്യസന്താനങ്ങളാണെന്നു പറയപ്പെടുന്നു. അവരെ ബ്രാഹ്മണരായി അംഗീകരിക്കാത്തതിന്റെ കാരണമായി പ്രചാ

രത്തിലുള്ള ഒരു ഐതിഹ്യമുണ്ട്: 'ആചാര്യർ മദ്യം സേവിച്ചപ്പോൾ, അവരും കൂടെ സേവിച്ചു. വഴിയേ, ആചാര്യൻ മാംസം ഭക്ഷിക്കുന്നതു കണ്ട അവരും കഴിച്ചു. ചുട്ടു പഴുത്ത ഒരു ഇരുമ്പിൻകഷണം ആചാര്യൻ വിഴുങ്ങിയപ്പോൾ അവർക്കു സാധിച്ചില്ലത്രേ. അപ്പോൾ അവർക്ക് ബ്രാഹ്മണർ ഭ്രഷ്ടുകൽപ്പിച്ചു'. ശങ്കരാചാര്യർ മാംസവും മദ്യവും സേവിച്ചിരുന്നോ എന്നറിയില്ല. ഇല്ലെന്നു വിശ്വസിക്കുന്നതിനാണ് സാധുത. അതുപോലെ തന്നെ, ചുട്ടുപഴുത്ത ഇരുമ്പിൻകഷണം വിഴുങ്ങാൻ ആചാര്യസ്വാമികൾക്കു കഴിയുമായിരുന്നോ എന്നും അറിയില്ല. മദ്യവും മാംസവും കഴിച്ചതുകൊണ്ട് ഭ്രഷ്ടരാകാത്ത ആളുകൾ ചുട്ടുപഴുത്ത ഇരുമ്പിൻ കഷണം വിഴുങ്ങാനാവാത്തതുകൊണ്ട് ബ്രാഹ്മണ്യത്തിനു വെളിയിലായതിലെ യുക്തി മനസ്സിലാകുന്നില്ല.ശങ്കരാചാര്യരുടെ ശിഷ്യന്മാർ മദ്യവുംമാംസവും സേവിച്ചതിനാൽ അവരും അവരുടെ അനന്തരഗാമികളും ഭ്രഷ്ടരായെന്നു പറഞ്ഞിരുന്നെങ്കിൽ ആ കഥയ്ക്ക് കൂടുതൽ വിശ്വാസ്യതയുണ്ടാകുമായിരുന്നു. അതുകൊണ്ട്, കഥയുടെ ഉദ്ദേശ്യം വിശ്വാസ്യതയുണ്ടാക്കുകയായിരുന്നില്ല; മറ്റെന്തൊക്കെയോ ആണെന്നു സ്പഷ്ടം:

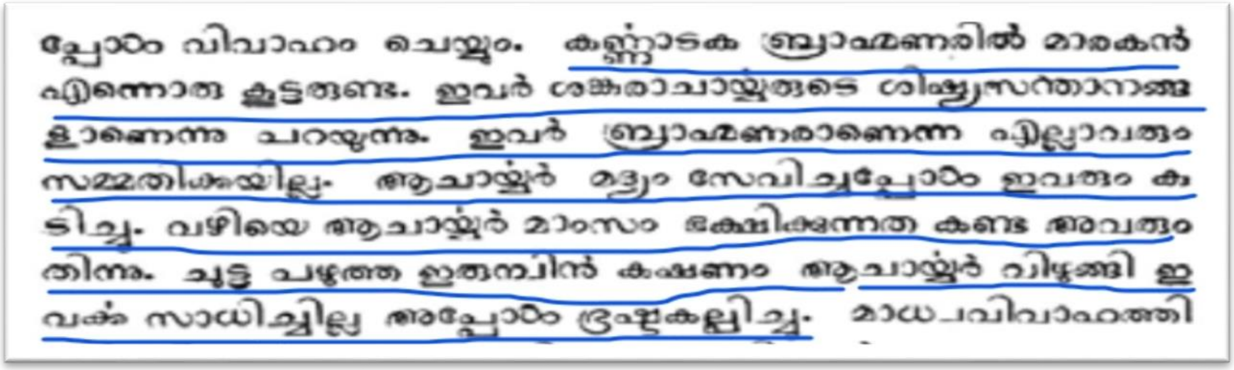
പ്പോൾ വിവാഹം ചെയ്യും. കർണ്ണാടക ബ്രാഹ്മണരിൽ മാരകൻ
എന്നൊരു കൂട്ടരുണ്ടു. ഇവർ ശങ്കരാചാര്യരുടെ ശിഷ്യസന്താനങ്ങ
ളാണെന്നു പറയുന്നു. ഇവർ ബ്രാഹ്മണരാണെന്നു എല്ലാവരും
സമ്മതിക്കയില്ല. ആചാര്യർ മദ്യം സേവിച്ചപ്പോൾ ഇവരും കു
ടിച്ചു. വഴിയെ ആചാര്യർ മാംസം ഭക്ഷിക്കുന്നതു കണ്ടു അവരും
തിന്നു. ചുട്ടു പഴുത്ത ഇരുമ്പിൻ കഷണം ആചാര്യർ വിഴുങ്ങി ഇ
വർക്കു സാധിച്ചില്ല അപ്പോൾ ഭ്രഷ്ടകല്പിച്ചു. മാധ്യവിവാഹത്തി

മദ്യവും മാംസവും ഭക്ഷിച്ചതിന്റെ പേരിൽ ശങ്കരന്റെ ശിഷ്യന്മാരെ പുറത്താക്കി ബ്രാഹ്മണ്യത്തിന്റെ മഹിമതെളിയിക്കുന്നതിലും, ആ കഥയുടെ സ്രഷ്ടാക്കൾക്കു വേണ്ടത് ഭ്രഷ്ടുകൽപ്പിച്ചു പുറത്താക്കാനാവാത്ത വിധത്തിൽ ഉയർന്ന ശങ്കരന്റെ സ്വഭാവഹത്യയായിരുന്നോ എന്നു സംശയിക്കേണ്ടിവരും. കർണ്ണാടകയിലെതന്നെ ഹവീക,ഹവീഗ,ഹൈക എന്നീനാമങ്ങളിലറിയപ്പെടുന്ന ആചാര്യപക്ഷബ്രാഹ്മണരെയും മറ്റുള്ള ബ്രാഹ്മണർ അംഗീകരിക്കുന്നില്ല. ഇന്ത്യയിൽ പല ഭാഗത്തും ഈ രീതിയിലുള്ള ഒഴിവാക്കൽ നിലനിൽക്കുന്നുണ്ടാവാം. ശങ്കരാചാര്യരെപ്പോലെതന്നെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ശിഷ്യരെയും, അവരുടെ പിൻഗാമികളെയും ജാതിബ്രാഹ്മണ്യം വേട്ടയാടിയിരുന്നു എന്നുവേണമല്ലോ ഈ കാര്യങ്ങളുടെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ അനുമാനിക്കാൻ. ജീവിച്ചിരിക്കുമ്പോൾ വേട്ടയാടുകയും കാലശേഷം തങ്ങളുടെവേട്ടമൃഗമാക്കുകയും ചെയ്യുന്ന കലാപരിപാടി ഇവിടെയും ആവർത്തിച്ചതാകാം.

പൂണൂലുപൊട്ടിച്ച ശങ്കരൻ

കുന്നത്തു ജനാർദ്ദനമേനോൻ രചിച്ച ശങ്കരോപാഖ്യാനമെന്ന പുസ്തകത്തിൽ, ദിഗ്വിജയത്തിന്റെഭാഗമായി ശങ്കരൻ മണ്ഡനമിശ്രന്റെ മാഹീഷ്മതിയിലെ കൊട്ടാരത്തിലെത്തിയ സംഭവം വിവരിക്കുന്ന ഭാഗത്ത്(അധ്യായം:7), പൂണൂലും കുടുമയുമില്ലാത്ത ആഗതൻ സന്യാസിയാണെന്നറിഞ്ഞ്, മണ്ഡനന് അതിയായ കോപമുണ്ടായ

തായി പറയുന്നുണ്ട്. ആഗതൻ ശ്രീശങ്കരനാണെന്നറിഞ്ഞ്, സ്വാമിയോടു കയർത്തു സംസാരിക്കുന്ന മിശ്രന്റെ വാക്കുകൾ അതിനുള്ള ദൃഷ്ടാന്തമാണ്: "കഴുതയ്ക്കു പോലും ദുർവ്വഹമായ കീറത്തുണി നീ ധരിക്കുന്നുണ്ടല്ലോ.അങ്ങനെയുള്ള നിനക്ക് കുടുമയും പൂണൂലും മാത്രം ഭാരമായതെങ്ങിനെ?" എന്നാണ് മിശ്രൻ ചോദിച്ചത്:

> മണ്ഡനൻ—കഴുതയ്ക്കുപോലും ദുർവ്വഹമായ കീറത്തുണി നീ ധരിക്കുന്നുണ്ടല്ലോ. അങ്ങിനെയുള്ള നിനക്ക് കുടുമയും പൂണുലും മാത്രം ഭാരമായതെങ്ങിനെ?
>
> ശങ്കരൻ—നിനക്ക് ഏററവും ദുർവ്വഹമായ കന്ഥയെ ഞാൻ വഹിക്കുന്നതു ശരിതന്നെ. എന്നാൽ, നീ വഹിച്ചിരിക്കുന്ന കുടുമയും പൂണുലും ശ്രുതിക്ക് ദുർഭരമാണെന്നു നീ അറിയണം.

അതിന് ശ്രീശങ്കരൻ നൽകിയ മറുപടി വളരെ പ്രസക്തമാണ്. "നിനക്ക് ഏറ്റവും ദുർവ്വഹമായ കന്ഥയെ(പഴകിയതുണി) ഞാൻ വഹിക്കുന്നതു ശരിതന്നെ. എന്നാൽ, നീ വഹിച്ചിരുന്ന കുടുമയും പൂണൂലും ശ്രുതിയ്ക്കു ദുർഭരമാണെന്നു നീ അറിയണം". അതായത്, ശ്രീശങ്കരൻ ജാതിബ്രാഹ്മണ്യത്തിന്റെ അധികാരചിഹ്നങ്ങളായ കുടുമയും പൂണൂലും സ്വജീവിതത്തിൽനിന്നും അറുത്തുമാറ്റിയിരുന്നു. അത്തരം അടയാളങ്ങൾ ശങ്കരാചാര്യർഉപേക്ഷിച്ചത് അവ ശ്രുതിവിരുദ്ധമാണെന്ന് അറിഞ്ഞുതന്നെയാണ്. ആ ശങ്കരനെയാണ് ജാതിബ്രാഹ്മണ്യം പൂണൂലണിയിച്ച് അപഹസിക്കുന്നത്. മണ്ഡനമിശ്രനും ശങ്കരനും തമ്മിലുള്ള മേൽ വാക്കലഹം നടന്നത് വ്യാസന്റെയും ജൈമിനിയുടെയും സാന്നിദ്ധ്യത്തിലാണെന്നതും, അവർ ശങ്കരന്റെ വാക്കുകളെ തിരുത്തിയില്ലായെന്നതും ശ്രദ്ധിക്കേണ്ടതാണ്. കലഹത്തിനൊടുവിൽ, സന്യാസം, മൃഷ്ടാന്നം ഭുജിക്കാൻ കൊതിക്കുന്ന കപടയോഗിയുടെ വേഷമാണെന്ന് അപഹസിക്കുന്ന മണ്ഡനമിശ്രനോട് ശങ്കരൻ പറയുന്നു:"ഈ കലികാലത്ത് അഗ്നിഹോത്രം പോലും! കാമലീലക്കായി കൊതിക്കുന്ന കപട കർമ്മികളുടെ വേഷമാണത്". സർവ്വസംഗപരിത്യാഗികളായി മോക്ഷസാധന ചെയ്യുന്നത്തിന് പകരം സ്വർഗ്ഗം മോഹിച്ചു ഹോമവും ബലിയും നടത്തുന്ന പൗരോഹിത്യത്തിന്റെ കർമ്മമാർഗ്ഗം വേദവിരുദ്ധമാണെന്നാണ് ആചാര്യസ്വാമികൾ അടിവരയിടുന്നത്.(ചിത്രം: പേജ് 61ൽ).

ആ സംഭവത്തിനുശേഷം നടന്ന ശ്രീശങ്കരനുമായുള്ള സംവാദത്തിൽ തോറ്റ മണ്ഡനമിശ്രനും ഭാര്യ ഭാരതിയും, കർമ്മകാണ്ഡത്തിനാണ് വേദാന്തത്തിനല്ല പ്രാമാണ്യം എന്ന തങ്ങളുടെ വാദം ഉപേക്ഷിച്ച് വേദാന്തവേദ്യമായ ഏകത്വത്തെ സംരക്ഷിക്കാൻ തയ്യാറായി. പക്ഷേ, ജാതിബ്രാഹ്മണ്യം ഇപ്പോഴും ആ പഴയ പടുകുഴിയിൽ തന്നെ കിടക്കുന്നു. തത്വമസ്യാദി മഹാവാക്യങ്ങളിൽനിന്നുമുണ്ടായ ശുദ്ധബുദ്ധിയോടെ, വർണ്ണാശ്രമാദികളിൽനിന്നുമകന്ന് ജ്ഞാനസ്വരൂപനായ ആത്മാവാണു താനെന്നു ധരിച്ച് അനവരതം വേദാന്തത്തിൽ വിഹരിക്കുകയാണ് പണ്ഡിതന്റെ കടമ എന്നു പഠിപ്പിക്കുകയാണ് ഈ സംവാദത്തിലൂടെ ശ്രീശങ്കരൻ. കർമ്മവും ജ്ഞാനവും പരസ്പരം വിരോധികളാണ് എന്ന് വേദം യുക്തിയുക്തം പ്രതിപാദിക്കുന്നുണ്ട് എന്നും കർമ്മം ജ്ഞാനത്തിനു കടകവിരുദ്ധമായതുകൊണ്ട് ജ്ഞാനപ്രാപ്തിയെ ആഗ്രഹിക്കുന്ന ബുദ്ധിമാന്മാർ കർമ്മത്തെ നിശ്ശേഷം ഉപേക്ഷിക്കുകതന്നെ വേണം എന്നും

രാമായണത്തിലെ ഉത്തരകാണ്ഡത്തിലെ അഞ്ചാംസർഗ്ഗമായ രാമഗീതയിൽ ലക്ഷ്മണന്റെ ചോദ്യത്തിനുള്ള ഉത്തരമെന്നോണം ശ്രീരാമനും പറയുന്നുണ്ട്. ശങ്കരൻ കാണിച്ചുതന്ന ആ മാർഗ്ഗമാണ് സത്യാന്വേഷികൾക്ക് പിൻതുടരാവുന്ന ഉത്തമമായ വഴി. ജ്ഞാനമില്ലാത്ത മനുഷ്യന്, ദാനംകൊണ്ടോ വ്രതങ്ങൾകൊണ്ടോ ഗംഗാസ്നാനംകൊണ്ടോ ഗുണമൊന്നുമില്ല എന്നു ഭജഗോവിന്ദത്തിൽ എഴുതിയ ശങ്കരൻ, കണ്ണടച്ച് അനുഗമിക്കാവുന്ന ആദ്ധ്യാത്മികദീപസ്തംഭമാണ്.

പൗരോഹിത്വത്തിന്റെ പ്രാമാണികത നിഷേധിച്ച ആചാര്യൻ

ബ്രാഹ്മണ്യമതത്തിന്റേയും ചാതുർവർണ്യവിഭജനത്തിന്റേയും കർമ്മമാർഗ്ഗത്തിന്റെയും പരിപാലകനായി ജാതിവാദികളാൽ മുദ്രയടിയ്ക്കപ്പെടുമ്പോഴും, ശങ്കരാചാര്യരുടെ രചനകളിലെ വചനങ്ങളും സന്ദേശങ്ങളും പൗരോഹിത്യത്തിന്റെ പ്രാമാണികത പാടേ നിഷേധിക്കുന്നവയായിരുന്നു. ചില ഉദാഹരണങ്ങൾ കാണുക:

- ✓ പണ്ഡിതപ്രവരൻമാർ ശാസ്ത്രം പഠിക്കട്ടെ, അവയെ ഉദ്ധരിക്കട്ടെ, ദേവന്മാർക്കായിക്കൊണ്ട് യജ്ഞം ചെയ്യട്ടെ, വൈദികകർമ്മങ്ങളനുഷ്ഠിക്കട്ടെ, ഇഷ്ടദേവതകളെ ആരാധിക്കട്ടെ. എന്തൊക്കെ ചെയ്താലും, ആത്മാവാണ് ഞാൻ എന്ന പരോക്ഷാനുഭൂതികൂടാതെ നൂറുബ്രഹ്മായുസ്സു കഴിഞ്ഞാൽപോലും മുക്തി കിട്ടുകയില്ല.(വദന്തു ശാസ്ത്രാണി യജന്തു ദേവാൻ കുർവ്വന്തു കർമ്മാണി ഭജന്തു ദേവതാ ആത്മൈക്യബോധേന വിനാവിമുക്തി ന സിദ്ധ്യതി ബ്രഹ്മശതാന്തരോƒപി-വിവേകചൂഢാമണി, ശ്ലോകം:06)
- ✓ സമ്യക്ജ്ഞാനമാകുന്ന ചക്ഷുസ്സുകൊണ്ട് ആത്മബോധം അവനവൻതന്നെ നേരിട്ടനുഭവിച്ചറിയണം; സാക്ഷാത്കരിക്കണം.അല്ലാതെ പണ്ഡിതന്മാരുടെ പ്രസ്താവനകൾ കേട്ടതുകൊണ്ടായില്ല. (വസ്തുസ്വരൂപം സ്ഫുടബോധ ചക്ഷുഷാസ്വനൈവ വേദ്യം നതു പണ്ഡിതേന-വിവേകചൂഢാമണി, ശ്ലോകം:54)
- ✓ യോഗംകൊണ്ടോ സാംഖ്യംകൊണ്ടോ കർമ്മംകൊണ്ടോ അറിവുകൊണ്ടോ മോക്ഷം സിദ്ധിക്കുന്നതല്ല. ആത്മാവും ബ്രഹ്മവും ഒന്നുതന്നെയെന്ന അഭേദജ്ഞാനത്താൽ മാത്രമേ മോക്ഷം സാധിതമാകൂ; മറ്റൊന്നുകൊണ്ടും സാധ്യമല്ല.(ന യോജന ന സാംഖ്യേന/കർമ്മണാ നോ ന വിദ്യയാ ബ്രഹ്മാത്മൈകത്വബോധേന/ മോക്ഷ സിദ്ധ്യതി നാന്യഥാ-വിവേകചൂഢാമണി, ശ്ലോകം:56)
- ✓ പരതത്വം സാക്ഷാത്കരിക്കാത്തിടത്തോളം കാലം ശാസ്ത്രപഠനം വിഫലം തന്നെ. പരമതത്വം സാക്ഷാത്കരിച്ചുകഴിഞ്ഞാൽ പിന്നെ ശാസ്ത്രപഠനത്തിന്റെ ആവശ്യമില്ല.(അവിജ്ഞാന പരേതത്വെ ശാസ്ത്രാധിതിസ്തുനിഷ്ഫല വിജ്ഞാതോƒപി പരേതത്വെ/ശാസ്ത്രാധിതിസ്തുനിഷ്ഫല-വിവേകചൂഢാമണി, ശ്ലോകം:59).(ശാസ്ത്രപഠനം=വേദപഠനം)
- ✓ ശബ്ദായമാനമായ ശാസ്ത്രവ്യാഖ്യാന കോലാഹലം ബുദ്ധിഭ്രമത്തെ ജനിപ്പിക്കുന്ന കൊടുങ്കാടാണ്. അതിൽപ്പെട്ടുപോയാൽ മാർഗ്ഗം നഷ്ടപ്പെട്ട് വട്ടംതിരിഞ്ഞ് കഷ്ടപ്പെടേണ്ടിവരും. അതുകൊണ്ട് ആത്മാർത്ഥമായി തത്വം അറിയാനാഗ്രഹിക്കുന്ന സാധകൻ, ശരിയായ പ്രയത്നംചെയ്ത് ആത്മതത്വത്തെ സാക്ഷാത്കരിക്കേണ്ടതാണ് -വിവേകചൂഢാമണി, ശ്ലോകം:60)

- ✓ വാക്പ്രയോഗചാതുരിയും ശബ്ദപ്രവാഹവും വിദ്വത്വവും ശാസ്ത്രവ്യാഖ്യാനകുശലതയുമെല്ലാം പണ്ഡിതന്മാർക്കു ഭുക്തിക്ക്(ഐഹികമായ തുച്ഛവിഷയങ്ങൾ സമ്പാദിക്കാൻ) മാത്രം ഉതകുമെന്നല്ലാതെ മുക്തി പ്രദാനംചെയ്യാൻ പര്യാപ്തമാകുന്നില്ല.(വാഗ്വൈഖരി ശബ്ദഝരി/ശാസ്ത്രവ്യാഖ്യാന കൗശല വൈദുഷ്യം വിദുഷാം തദ്വത്/ ഭുക്തയേ ന തു മുക്തയേ-വിവേകചൂഡാമണി, ശ്ലോകം:58)(വാഗ്വൈഖരി=വാക്+വൈഖരി)
- ✓ ഹേ സർവ്വേശ്വര! ബ്രഹ്മചാരി ആയാലും, ഗൃഹസ്ഥനായാലും, സന്യാസിയായാലും, ജടധരിച്ച വാനപ്രസ്ഥനായാലും; അതല്ലാതെ ഒരു കേവലം പ്രാകൃത മനുഷ്യനായാലും വേണ്ടില്ല, അവന്റെ ഹൃദയം മാത്രം അങ്ങയ്ക്ക് അധീനമായിത്തീരുന്നുവെങ്കിൽ, നിൻതിരുവടി അയാൾക്ക് സ്വന്തമായിക്കഴിഞ്ഞു. അവന്റെ സംസാരമാകുന്ന ഭാരത്തെകൂടി അവനുവേണ്ടി അവിടുന്നു ചുമക്കുന്നു.(വടുർവ്വാ ഗേഹീവാ യതിരപി ജടീവാ തദിതരോ നരോവാ യഃ കശ്ചിദ്ഭവതു ഭവ കിം തേന ഭവതി യദീയം ഹൃത്പദ്മ യദി ഭവദധീനം പശുപതേ തദീയസ്തം ശംഭോഭവസി ഭവഭാരംച വഹസി-ശിവാനന്ദലഹരി, ശ്ലോകം:11)
- ✓ ഗിരിഗഹ്വരത്തിലോ മണിമാളികയിലോ പുറത്തോ കാട്ടിലോ പർവ്വതശിഖരത്തിലോ ജലത്തിലോ അഗ്നിയിലോ ഒരുവൻ താമസിച്ചുകൊള്ളട്ടെ. അതുകൊണ്ട് എന്തൊരു കാര്യമാണുള്ളത്? ഏതൊരുത്തന്റെ ഹൃദയം നിൻതിരുവടിയുടെ കാലിണകളിൽ പതിയുന്നുവോ അതുതന്നെയാണ് യോഗം, അവൻ തന്നെയാണു യോഗി, അവൻ തന്നെയാണു സർവ്വ സുഖങ്ങളുമനുഭവിക്കുന്നവൻ.(ഗുഹായാം ഗേഹേ വാ ബഹിരപിഃ വനേ വാഽദ്രിശിഖരേ ജലേവാ വഹ്നൌ വാ വസതു വസതേഃ കിം വദ ഫലം സദാ യസ്യൈവാഽന്തഃകരണമപി ശംഭോ തവ പദേസ്ഥിതം ചേദ്യോഗോഽസൌ സ ച പരമയോഗീ സ ച സുഖീ (ശിവാനന്ദലഹരി, ശ്ലോകം:12).(ഗഹ്വരം=ഗുഹ).
- ✓ ശിവാനന്ദലഹരിയെന്ന സുപ്രസിദ്ധ കൃതിയിൽ ശ്രീശങ്കരാചാര്യർ സാമ്പ്രദായിക ആചാരപദ്ധതികളെയും മാമൂലുകളെയും അപ്രസക്തമാക്കുന്ന ഒരു ശ്ലോകം അവതരിപ്പിക്കുന്നുണ്ട്. ഭക്തിയുടെ ശക്തിയും സൗന്ദര്യവും സന്നിവേശിപ്പിക്കുന്ന ആ ശ്ലോകത്തിന്റെ അർത്ഥം ഇങ്ങനെയാണ്: കാലിലിട്ട് വളരെദൂരം ചവിട്ടിനടന്നുതേഞ്ഞ മെതിയടി പശുപതിയുടെ(ശിവന്റെ) ഭ്രൂമദ്ധ്യസ്ഥാനത്തിന് അടയാളമായി തീരുന്നു; വായിൽനിറച്ച ജലംകൊണ്ട് ദേവനെ അഭിഷേകം ചെയ്യുന്നു; തിന്നവശേഷിച്ച മാംസക്കഷണംകൊണ്ടു നിവേദിക്കുന്നു.വേടൻ ഭക്തന്മാരിൽ അത്യുത്തമനായി മാറുന്നു; ഭക്തി എന്തുതന്നെ ചെയ്യുന്നില്ല! (മാർഗ്ഗവർത്തിതാ പാദുകാ പാശുപതേ രംഗസ്യ കൂർച്ചായതേ ഗണ്ഡൂഷാംബുനിഷേചനം പുരരിപോർദിവ്യാഭിഷേകായതേ കിംഞ്ചിദ്ഭക്ഷിത മാംസശേഷക ബലം നവ്യോപഹാരായതേ ഭക്തിഃ കിം നഃ കരോത്യഹോ വനചരോ ഭക്താവതംസായതേ(ശ്ലോകം:63). ആധുനികലോകത്തെ ഭക്തശിരോമണികൾക്ക് ദഹിക്കാത്ത ആ ശ്ലോകം ആവിഷ്കരിക്കുന്ന സംഭവം ഇപ്രകാരമാണ്: വേട്ടയാടി ഉപജീവനം നടത്തിവന്ന ഒരു കാട്ടാളൻ പണ്ടു കാളഹസ്തീശ്വരക്ഷേത്രത്തിനടുത്തുള്ള വനത്തിൽജീവിച്ചിരുന്നു.അവൻ ആചാര

ങ്ങളൊന്നും അറിയാത്തവനും മ്ലേച്ഛനുമായിരുന്നെങ്കിലും ഒരു വലിയ ശിവ ഭക്തനായിരുന്നു. അവൻ ദിവസേന പ്രസ്തുത ക്ഷേത്രത്തിൽവന്ന് ഭഗവത്ദർശനം ചെയ്യുകപതിവാണ്. അവൻ വരുമ്പോൾ തന്റെ വായനിറച്ച് കൊണ്ടു വരുന്ന ജലംകൊണ്ടു ഭഗവാന്റെ ദിവ്യവിഗ്രഹത്തിൽ അഭിഷേകം കഴിക്കുകയും, കടിച്ചുതിന്നവശേഷിച്ച മാംസക്കഷണം കൊണ്ടു നിവേദിക്കുകയും ചെയ്തിട്ടാണു വിഗ്രഹത്തെ പൂജിച്ചിരുന്നത്. അങ്ങിനെയിരിക്കെ ഒരിക്കൽ, ഭഗവാൻ അയാളുടെ ഭക്തിയുടെ കുരുത്ത് എത്രയുണ്ടെന്നു പരീക്ഷിക്കാനുറച്ചു. ഒരു ദിനം, പതിവുപോലെ കാട്ടാളൻ പൂജയ്ക്കായി വന്നുചേർന്നപ്പോൾ, ഭഗവാന്റെ കണ്ണിൽനിന്നു കണ്ണുനീർ ധാരധാരയായി ഒഴുകിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നതായി കണ്ടു. ദേവന്റെ കണ്ണിനെന്തോ കേടു സംഭവിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നുറച്ച് ആ ഭക്തൻ അത്യധികം പരിഭ്രമിച്ച് തന്റെ കണ്ണുകൾ ചൂഴ്ന്നെടുത്ത് ഭഗവാന്റെ കണ്ണിനു പകരമായി വെക്കാൻ തുടങ്ങി. തന്റെ കണ്ണുകൾ പോയ്ക്കഴിഞ്ഞാൽ ഭഗവാന്റെ കണ്ണിന്റെസ്ഥാനം നിർണ്ണയിക്കാൻ കഴിയുകയില്ലല്ലോ എന്നുവെച്ച്, അടയാളത്തിനായി അവൻ തന്റെ തേഞ്ഞ ചെരുപ്പുകൾ ആ ദിവ്യവിഗ്രഹത്തിന്റെ നേത്രസ്ഥാനത്തുവെച്ച്, സ്വന്തം കാലുകൊണ്ടു ചവിട്ടിനിന്ന്, തന്റെ കണ്ണുകൾ ചൂഴ്ന്നെടുക്കുവാൻ തുനിഞ്ഞു.കാട്ടാളന്റെ അപാരഭക്തിയുടെ നിലയറിഞ്ഞ ഭഗവാൻ, പ്രസന്നനായി പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ട് അവനെ അനുഗ്രഹിച്ചു. സകലശാസ്ത്രവിശാരദനായ ശങ്കരൻ ശിവാനന്ദലഹരിയിൽ അവതരിപ്പിക്കുന്ന ആ കഥ ഇക്കാലത്ത് എത്രപേർക്കു ദഹിക്കും? സകല ആചാരപദ്ധതികൾക്കും മാമൂലുകൾക്കും മുകളിൽ ഭക്തിയെ പ്രതിഷ്ഠിച്ച ശ്രീശങ്കരനോളം വിപ്ലവകാരിയായ വിഗ്രഹഭഞ്ജകൻ ഭാരതത്തിലുണ്ടായിട്ടുണ്ടോ?

- ✓ 'ന്യായശാസ്ത്രോക്തങ്ങളായ ഘടം,മണ്ണ്,അണു,ധൂമം,അഗ്നി,വസ്ത്രം,നൂല്, പർവ്വതം എന്നിവ ഭയജനകമായ മൃത്യുവിനെ തടഞ്ഞുനിറുത്തുമോ? പിന്നെയെന്തിനാണ് അപ്രകാരമുള്ള വാക്യങ്ങൾ ഉച്ചരിച്ചു വെറുതെ കണ്ഠക്ഷോഭം ചെയ്യുന്നത്? സർവ്വകല്യാണങ്ങളും നൽകുന്ന ശംഭുവിന്റെ തൃച്ചേവടികളെ ഭജിക്കൂ! ഉത്കൃഷ്ടമായ സൗഖ്യത്തെ പ്രാപിക്കൂ' എന്നു ശങ്കരൻ ശിവാനന്ദലഹരിയിൽ പറയുന്നു.(ഘടോവാ മൃത്പിണ്ഡോƒപ്യണുരപി ചഃ ധൂമോƒഗ്നി രചലഃ। പടോവാ തന്തുർവാ പരിഹരതി കിം ഘോരശമനം। വൃഥാ കണ്ഠക്ഷോഭം വഹസി തരസാ തർക്കവചസാ പദാംഭോജം ശംഭോർഭജഃ പരമ സൌഖ്യം വ്രജസുധീഃ-ശ്ലോകം:06).ന്യായശാസ്ത്രത്തിൽ, മണ്ണ്,മൺകുടം,പുക,നൂൽ,അഗ്നി തുടങ്ങിയ കാരണകാര്യങ്ങൾ, പ്രത്യക്ഷപ്രമാണങ്ങൾ,അനുമാന-അനുമേയങ്ങൾ എന്നിവയെ സൂചിപ്പിക്കുന്നു. ന്യായശാസ്ത്രത്തിലെ ദീർഘ ചർച്ചകൾ കൊണ്ടു യാതൊരുപ്രയോജനവുമില്ലെന്നാണല്ലോ ഈ ശ്ലോകത്തിൽ ശ്രീശങ്കരൻ അഭിപ്രായപ്പെടുന്നത്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ തന്നെ കൃതിയായ ഭജഗോവിന്ദത്തിലും വ്യാകരണത്തിന്റ വ്യർത്ഥതയെ വിമർശിക്കുന്നുണ്ട്: 'സംപ്രാപ്തേ സന്നിഹിതേകാലേ നഹിനഹിരക്ഷതി ഡുകൃഞ്ജകരണേ'. വേദമന്ത്രങ്ങളിലും മറ്റും പുലർത്തുന്ന വ്യാകരണനിഷ്കർഷതയും ഉച്ചാരണശുദ്ധിയുമൊന്നും മോക്ഷപ്രാപ്തിക്ക് അനിവാര്യമല്ലെന്നു തന്നെയാണ് ശങ്കരൻ പ്രത്യക്ഷ

മായിത്തന്നെ സമർത്ഥിക്കുന്നത്. ശ്രീശങ്കരാചാര്യരുടെ മിക്കകൃതികളിലും സമാനമായ സന്ദേശങ്ങൾ കാണാം.വേദശാസ്ത്രജ്ഞാനത്തിന്റെ ആധികാരികത നിരാകരിക്കുന്നതാണല്ലോ ശങ്കരന്റെ ആ വാക്കുകൾ. അദ്ദേഹത്തെക്കുറിച്ച് പ്രചരിപ്പിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ള മായംകലർത്തിയപുരാവൃത്തങ്ങളേക്കാൾ വിശ്വസനീയം ആ മഹാപ്രതിഭ രേഖപ്പെടുത്തിയ വരികളാണല്ലോ.

പൗരോഹിത്വത്തിന്റെ പ്രാമാണികത നിഷേധിക്കുന്ന പ്രവൃത്തി ശങ്കരൻ പുസ്തകരചനയിൽ ഒതുക്കിയില്ലെന്നും, ആ പരിവൃത്തി സ്വകർമ്മത്തിലൂടെ പ്രാവർത്തികമാക്കിയ നീതിമാനായിരുന്നു അദ്ദേഹമെന്നും വ്യക്തമാക്കുന്ന കുറച്ചു സംഭവങ്ങൾ ശങ്കരാചാര്യരുടെ ജീവിതത്തിൽനിന്നും കാണാം. പ്രചരണത്തിനപ്പുറം, വാസ്തവത്തിൽ ആരായിരുന്നു ശങ്കരൻ എന്ന ചോദ്യത്തിന് അദ്ദേഹം നൽകുന്ന ഉത്തരമാണ് ജീവചരിത്രങ്ങളിലെ ആ സാക്ഷ്യപത്രങ്ങൾ:

- ✓ ദിഗ്‌വിജയയാത്രയുടെ ഭാഗമായി കാഞ്ചീപുരത്ത് എത്തിയ ശങ്കരാചാര്യരും ശിഷ്യന്മാരും അവിടെ ഒരു ദേവീക്ഷേത്രം സ്ഥാപിച്ചതായും, അതിൽ വേദവിഹിതമായ പൂജാക്രമം ഏർപ്പെടുത്തിയതായും താന്ത്രികന്മാർക്ക് അവിടെ സ്ഥാനം നിഷേധിച്ചതായും ശങ്കരോപാഖ്യാനമെന്ന ശങ്കരാചാര്യരുടെ ജീവചരിത്രത്തിൽ പ്രസ്താവിക്കുന്നുണ്ട്.(അധ്യായം:12).
- ✓ മണ്ഡനമിശ്രനുമായുള്ള സംവാദത്തിൽ കർമ്മപ്രധാനമായ ഉപാസനാമാർഗ്ഗങ്ങളെയും യാഗയജ്ഞങ്ങളെയും ശങ്കരാചാര്യർ തള്ളിക്കളയുന്നതു വ്യക്തമാണ്.കലികാലത്ത് അതൊക്കെ കപടകർമ്മികളുടെ അലങ്കാരവേഷങ്ങളാണെന്നാണ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ മതം. കാമ്യകർമ്മങ്ങളെ സന്യാസത്തിനുമുകളിൽ പ്രതിഷ്ഠിച്ച മണ്ഡനമിശ്രനുള്ള മറുപടിയായിരുന്നു അത്. സത്യത്തിൽ അത് ബ്രാഹ്മണ്യത്തിനുള്ള തിരുത്താണ്.(ശങ്കരോപാഖ്യാനം,അധ്യായം:07):

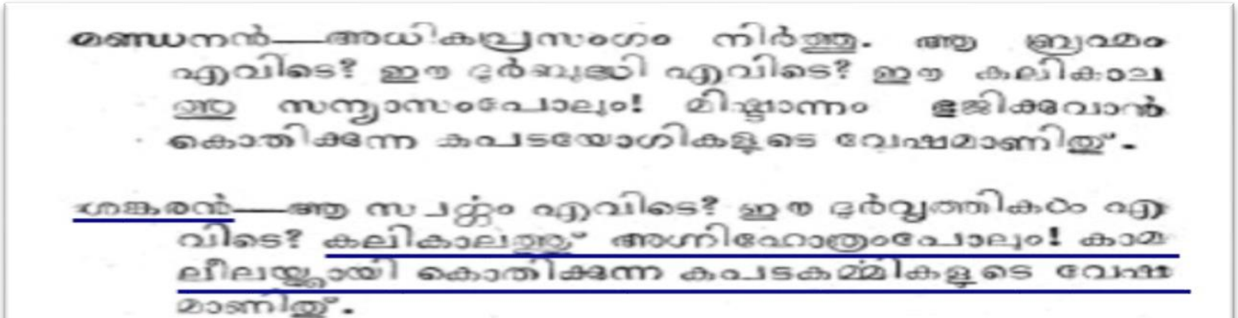
മണ്ഡനൻ—അധികപ്രസംഗം നിർത്തൂ. ആ ബ്രഹ്മം എവിടെ? ഈ ദുർബുദ്ധി എവിടെ? ഈ കലികാലത്തു സന്ന്യാസംപോലും! മിഷ്ടാന്നം ഭുജിക്കുവാൻ കൊതിക്കുന്ന കപടയോഗികളുടെ വേഷമാണിതു്.

ശങ്കരൻ—ആ സ്വർഗ്ഗം എവിടെ? ഈ ദുർവൃത്തികൾ എവിടെ? കലികാലത്തു് അഗ്നിഹോത്രംപോലും! കാമലീലയ്ക്കായി കൊതിക്കുന്ന കപടകർമ്മികളുടെ വേഷമാണിതു്.

ഇതെല്ലാം ജാതിബ്രാഹ്മണ്യം മുന്നോട്ടുവെക്കുന്ന ആചാരപദ്ധതികളുടെ സമ്പൂർണ്ണ നിരാസമാണ്. അത്തരത്തിൽ, വേദവിഹിതമല്ലാത്ത സകലതിനെയും തീവ്രമായെതിർക്കുന്ന, മാനവവിരുദ്ധമായ ഒന്നിനെയും അനുകൂലിക്കാത്ത നിലപാടുകളാണ് ശ്രീശങ്കരൻ പുലർത്തിയതെന്നു കാണാം. വർണ്ണവിഭജനത്തെക്കുറിച്ചുള്ള അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഭാഷ്യവും വ്യത്യസ്തമായിരുന്നില്ല. അതുകൊണ്ട്, അദ്ദേഹത്തെ പൗരോഹിത്യമതത്തിന്റെയും ബ്രാഹ്മണ്യമേധാവിത്വത്തിന്റെയും പുനഃസ്ഥാപകനായി അടയാളപ്പെടുത്തുന്നത് അയുക്തികമാണ്; അങ്ങേയറ്റം അസത്യവുമാണ്.

'ചാതുർവർണ്യം മയാസൃഷ്ടം': ശങ്കരഭാഷ്യം

'ചാതുർവർണ്യം മയാസൃഷ്ടം ഗുണകർമ്മ വിഭാഗശഃ' എന്നുള്ള ഭഗവദ്ഗീതയിലെ വിവാദശ്ലോകത്തിന് ശങ്കരാചാര്യർ നൽകിയഭാഷ്യം ജന്മാധിഷ്ഠിതമായ വർണ്ണവിഭജനത്തോടുള്ള അദ്ദേഹത്തിന്റെ വിപ്രതിപത്തി വെളിവാക്കുന്നതാണ്. അതിപ്രകാരമാണ്: ഗുണവിഭാഗത്തെയും കർമ്മവിഭാഗത്തെയുമനുസരിച്ച് നാലുവർണ്ണങ്ങൾ ഈശ്വരനായിരിക്കുന്ന എന്നാൽ സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ടു. ആ ഗുണങ്ങൾ, സത്വം,രജസ്സ്, തമസ്സ് എന്നിവയാകുന്നു. സത്വഗുണപ്രധാനനായിരിക്കുന്ന ബ്രാഹ്മണനു കർമ്മങ്ങൾ, ശമം,ദമം,തപസ്സ് തുടങ്ങിയവ ആകുന്നു. സത്വഗുണം അപ്രധാനമായും രജോഗുണങ്ങൾ പ്രധാനമായുമിരിക്കുന്ന ക്ഷത്രിയന്റെ കർമ്മങ്ങൾ ശൗര്യം, തേജസ്സ്, മുതലായവ ആകുന്നു. രാജോഗുണം സുബലമായും തമോഗുണം അപ്രധാനമായും ഇരിക്കുന്ന വൈശ്യന്റെ കർമ്മങ്ങൾ കൃഷി, കച്ചവടം തുടങ്ങിയവയാണ്. തമോഗുണം പ്രധാനമായും രാജോഗുണം അപ്രധാനമായുമിരിക്കുന്ന ശൂദ്രനു കർമ്മങ്ങൾ ശുശ്രൂഷയാകുന്നു.അങ്ങനെ,ഗുണകർമ്മങ്ങളുടെ സ്വഭാവത്തെ അനുസരിച്ച് ചാതുർവർണ്യം എന്നാൽ സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ടു എന്നർത്ഥം.' ശ്രീ കെ.എം.ആനന്ദാശ്രമം പരിഭാഷ നടത്തി പ്രസിദ്ധീകരിച്ച, ശങ്കരഭാഷ്യത്തിന്റെ തർജ്ജമയോടുകൂടിയ ഭഗവദ്ഗീതയിലും, സദാനന്ദപ്രസ്സ് 1995ൽ പ്രസിദ്ധീകരിച്ച പുസ്തകത്തിലും(ഭഗവദ്ഗീത-ശങ്കരഭാഷ്യംസഹിതം) ഇതേരീതിയിലാണ് ആ ശ്ലോകത്തിനു ഭാഷ്യം.

മനുഷ്യനെ നാലു വിഭാഗങ്ങളിലായി വിഭജിച്ചത്, സത്വം, രജസ്സ്, തമസ്സ് എന്നീ മൂന്നു ഗുണങ്ങളുടെ ഏറ്റക്കുറച്ചിലുകൾ ആധാരമാക്കിയാണ്; ജന്മത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിലല്ല എന്ന് ശങ്കരാചാര്യർ പറയുമ്പോൾ, അതുതന്നെയാണല്ലോ സ്വീകാര്യമായ ഭാഷ്യം. ഒരേവ്യക്തിയിൽതന്നെ ഈ ഗുണങ്ങൾ വിഭിന്ന സമയങ്ങളിൽ വ്യത്യസ്ത നിലയിലായിരിക്കാം എന്നിരിക്കിലും, ഒരാളിൽ സ്ഥായിയായി കാണുന്ന സ്വഭാവം അയാളുടെ കർമ്മങ്ങളിൽ പ്രകടമാകും.രാജോഗുണപ്രധാനിയായ ആൾ തികഞ്ഞ ഉത്സാഹവും ഓജസ്സും ഉള്ളയാളായിരിക്കും എന്നതുകൊണ്ട്, അയാൾ സാഹസികതയും ധീരതയും ആവശ്യമുള്ള കർമ്മങ്ങൾ ചെയ്യുവാൻ അനുയോജ്യനാണ്. അതുകൊണ്ട് അയാൾ ക്ഷത്രിയനെന്നു പറയപ്പെടുന്നു എന്നു സാരം. വിരസതയും ജഡാവസ്ഥയും പ്രബലമായ തമോഗുണിയായ ഒരാളെ സൈനികനാക്കിയാൽ, അയാൾ സ്വകർമ്മമനുഷ്ഠിക്കുന്നതിൽ പരാജയമായിരിക്കും. അതുപോലെ,ഇതരഗുണങ്ങളും മനുഷ്യരുടെ സ്വാഭാവത്തിൽ ഉണ്ടാക്കുന്ന സ്വാധീനം വ്യത്യസ്തമായതിനാൽ അവർ അതിനെ സാധൂകരിക്കുന്ന കർമ്മങ്ങളനുഷ്ഠിക്കാൻ ഏറ്റവും അനുയോജ്യരാകുന്നു. അതിനു വിപരീതമായ ഗുണങ്ങൾ ഉള്ളവർ, അവർക്ക് നിർദ്ദേശിക്കപ്പെട്ട കർമ്മങ്ങളിൽ പരാജയമാകുന്നു. ഗുണങ്ങളുടെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ മനുഷ്യന് കർമ്മങ്ങൾ വിഭജിക്കാൻ നിർദ്ദേശിക്കുന്നതിനെ, ജന്മത്തിനെ അവലംബമാക്കിയാണ് എന്നു വ്യാഖ്യാനിച്ച് വർണ്ണങ്ങളുണ്ടാക്കിയും, കാലാന്തരത്തിൽ ജാതികളാക്കിയും വിഭജിച്ചവർചെയ്തത് ഗീതാവചനത്തിന് വിരുദ്ധമായ കാര്യങ്ങളാണെന്നാണ് ശങ്കരൻ സാക്ഷ്യപ്പെടുത്തുന്നത്. അതിലൂടെ, അവർ ഒരേസമയം ഭഗവാൻ കൃഷ്ണനെയും ഭഗവത്ഗീതയെയും ശങ്കരാചാര്യരെയും നിന്ദിക്കുകയാണല്ലോ ചെയ്യുന്നത്. അവരാണ് യഥാർത്ഥത്തിൽ സനാതനധർമ്മത്തിന്റെ ശത്രുക്കൾ.

വേദാധികാരം: ശങ്കാരാചാര്യരുടെ സമ്മതപത്രം

ആരൊക്കെയാണ് വേദാധികാരി എന്ന കാര്യം ഭാരതത്തിൽ ഏറെ ചർച്ച ചെയ്യപ്പെട്ടതാണ്. വേദപഠനത്തിനുള്ള യോഗ്യതകൾ നിഷ്കർഷിച്ചിരുന്ന അനുബന്ധചതുഷ്ടയങ്ങളിൽ ആദ്യത്തേതായ അധികാരി എന്നവാക്കിനെ അടിസ്ഥാനമാക്കി നടക്കുന്ന ദുർവ്യാഖ്യാനങ്ങളിലൂടെ, ചില പ്രത്യേക വിഭാഗങ്ങൾ മാത്രമാണ് വേദപഠനത്തിന് അധികാരിയെന്നും ബ്രാഹ്മണർ മാത്രമാണ് വേദാധ്യാപനത്തിനു യോഗ്യരെന്നും ശൂദ്രരും സ്ത്രീകളും അവർണ്ണരുംഅടക്കം മഹാഭൂരിപക്ഷം ജനങ്ങളും വേദാധ്യായനത്തിന് അനധികാരികളാണെന്നും ഒരു പൊതുബോധമുണ്ടാക്കിയെടുക്കാൻ ശ്രമം നടന്നിട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ, ആ വാദഗതിക്ക് ശാസ്ത്രഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ സമ്മതിയില്ലായിരുന്നു എന്നുമാത്രമല്ല, അവ തള്ളിക്കളയുന്നുമുണ്ട് എന്നതാണ് വസ്തുത.

വേദങ്ങൾ അബ്രാഹ്മണർക്കു നിഷേധിച്ചത് അവയുടെ പവിത്രത പരിപാലിക്കാൻ വേണ്ടിയാണെന്നു പറയപ്പെടുമ്പോഴും, അതിനു പിന്നിലെ പ്രേരണ ബ്രാഹ്മണരുടെ ഭൗതികനേട്ടങ്ങളാണ് എന്നതാണു സത്യം.ആദ്യകാലത്ത് വേദപഠനം അബ്രാഹ്മണർക്കു വിലക്കിയതിനു പിന്നിലെ കാരണം ആര്യസമുദായത്തിന്റെ അതിജീവനതന്ത്രമായിരുന്നു എന്ന് വേദമന്ത്രങ്ങളിൽനിന്നും മനസ്സിലാക്കാം.

ആര്യന്മാർ ഇന്ത്യയിലേക്കു കടന്നുവന്ന കാലത്ത്, ഇവിടെ വസിച്ചിരുന്ന ആദിമനിവാസികളെ അവർ ദസ്യുക്കളെന്നും ദാസന്മാരെന്നും മ്ലേച്ഛന്മാർ എന്നുമാണ് വിളിച്ചിരുന്നത്. തങ്ങൾ ഭൂദേവന്മാരാണ് എന്നു വിശ്വസിച്ചിരുന്ന, പ്രായേണ വെളുത്തവരായ ആര്യന്മാർ, കറുത്തനിറമുള്ള തദ്ദേശീയരെ രാക്ഷസന്മാരോടാണ് പല ശ്ലോകങ്ങളിലുംസാമ്യപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നത്.(തങ്ങൾ ദേവന്മാരാണെന്ന തോന്നലിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിലാകാം അത്. എന്നാൽ, ഇതോടൊപ്പം ചേർത്തിട്ടുള്ളതടക്കം പല ശ്ലോകങ്ങളിലും ദസ്യുക്കളെ മനുഷ്യരായാണ് ആവിഷ്കരിച്ചിട്ടുള്ളത്).മ്ലേച്ഛന്മാരെന്നും ദസ്യുക്കളെന്നും വിളിക്കപ്പെടുമ്പോഴും, അവരുടെ നിലവാരം ആര്യന്മാരുടേതിനേക്കാൾ ഉയർന്നതായിരുന്നു എന്നതിന് ഋഗ്വേദംതന്നെ സാക്ഷ്യം പറയുന്നുണ്ട്. അവരുടെ കോട്ടകൾ ഏറെ പ്രബലങ്ങളായിരുന്നതായും അവരുടെ ദൈവവിശ്വാസം കൂടുതൽ ഉയർന്ന നിലവാരത്തിലെത്തിയിരുന്നതായും ഋഗ്വേദത്തിലെ ശ്ലോകങ്ങളിൽനിന്ന് മനസ്സിലാക്കാം. ലിംഗപൂജയും ദേവീപൂജയും നിർവ്വഹിച്ചിരുന്ന തദ്ദേശീയരെ, തങ്ങളുടെ ദൈവങ്ങളെ സ്തുതിക്കാത്തവരും പുരോഹിതന്മാർക്ക് ദാനം കൊടുക്കാത്തവരുമായതിനാലാണ് ആര്യന്മാർ മ്ലേച്ഛരായി കണക്കാക്കിയത്. ദാസൻ എന്ന ശബ്ദത്തിന് ആദ്യം 'ശത്രു' എന്നായിരുന്നു അർത്ഥമെന്നും, കീഴടക്കപ്പെട്ട ആദിമനിവാസികളെക്കൊണ്ട് ആര്യന്മാർ തങ്ങളുടെ ഭൃത്യവേലകൾ ചെയ്യിക്കാൻ തുടങ്ങിയതിനു ശേഷമാണ് ദാസൻ എന്ന പദത്തിന് അടിമയെന്ന പുതിയൊരർത്ഥമുണ്ടായതെന്നും കെ.ദാമോദരന്റെ സമ്പൂർണ്ണകൃതികളിലെ ആര്യന്മാരുടെ വിജയമെന്ന അധ്യായത്തിൽ സമർത്ഥിക്കുന്നുണ്ട്.

യുദ്ധത്തിൽ വിജയം തേടിയുള്ള പ്രാർത്ഥനകളാണ് വേദങ്ങളിലെ ശ്ലോകങ്ങളിൽ പലതും. ശത്രുക്കളായ ദസ്യുക്കളുമായുള്ള യുദ്ധങ്ങളിൽ, ഇന്ദ്രനോടും മിത്രനോടും വരുണനോടും സഹായം അഭ്യർത്ഥിക്കുന്ന നിരവധി പ്രാർത്ഥനകൾ വേദങ്ങളിൽ

കാണാം.അക്കാലത്തു ലഭ്യമായ മന്ത്രങ്ങൾ ശേഖരിച്ച് വ്യാസൻ വേദങ്ങളായി സമാഹരിച്ചപ്പോൾ(വ്യസിച്ചപ്പോൾ) ആര്യന്മാർ ഉപയോഗിച്ചിരുന്ന ചില പ്രാർത്ഥനകളും കൂട്ടിച്ചേർക്കപ്പെട്ടതാകാം. ഋഗ്വേദത്തിലെ അത്തരം ചില മന്ത്രങ്ങൾ കാണുക:

- ✓ ഞങ്ങൾ നാലുഭാഗത്തും ദാസൻമാരുടെ ഗോത്രങ്ങളാൽ ചുറ്റപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. അവർ യാഗം ചെയ്യുന്നില്ല; ദാസർ യാതൊന്നിലും വിശ്വസിക്കുന്നുമില്ല. അവരുടെ ആചാരങ്ങൾ വ്യത്യസ്തങ്ങളാണ്; അവർ മനുഷ്യരല്ല! അല്ലയോ ശത്രുക്കളുടെ നാശകർത്താവേ, അവരെ ഹനിക്കുക! ദാസൻമാരുടെ വംശങ്ങളെ നശിപ്പിക്കുക.(ഋഗ്വേദം, അഷ്ടകം:01, അധ്യായം:22, സൂക്തം:08).
- ✓ പലരുടെയും അപേക്ഷകളനുസരിച്ച് ദേവേന്ദ്രൻ തന്റെ സേനകളോടുകൂടി വന്ന് ഭൂമിയെ അധിവസിച്ചിരുന്ന ദസ്യുക്കളെ ഇടിമിന്നൽകൊണ്ടു നശിപ്പിച്ചശേഷം വയലുകളെല്ലാം തന്റെ വെളുത്തചങ്ങാതിമാർക്ക്(ആര്യന്മാർക്ക്) വീതിച്ചുകൊടുത്തു. ദേവേന്ദ്രൻ സൂര്യനെ ഉദിപ്പിക്കുകയും, മഴ പെയ്യിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.(ഋഗ്വേദം, അഷ്ടകം:01, അധ്യായം:100, സൂക്തം:08).
- ✓ ഇന്ദ്രാ,അങ്ങ് തൊണ്ണൂറുനദികളുടെ അപ്പുറത്ത് യജ്ഞവിഹീനരെ നിലംപൊത്തിച്ച് കുഴിയിൽത്തള്ളി. വജ്രിൻ!അവിടുന്നു ഞങ്ങളെ ഈ ദുർഗതിയിൽനിന്നും, യുദ്ധം വന്നാൽ പാപങ്ങളിൽനിന്നും രക്ഷിക്കണം. ഞങ്ങൾക്ക് യശസ്സിനും അന്നത്തിനും സൂനൃതോക്തിക്കും തേരുകൾ, കുതിരകൾ തുടങ്ങിയവയും ധനവും തന്നരുളണം!(ഋഗ്വേദം, അഷ്ടകം:01, അധ്യായം:18, സൂക്തം:121).
- ✓ ഇന്ദ്രാ, നിലവവിളിക്കുകയോ തിന്നുകയോ ചെയ്തിരുന്ന അവരോടു ഭവാൻ അന്തരീക്ഷത്തിന്നപ്പുറത്തുവെച്ചു പോരാടി; കൊള്ളക്കാരനെ ആകാശത്തുനിന്നു കൊണ്ടുപോന്ന് കേമമായി ദഹിപ്പിച്ചു; സോമംപിഴിഞ്ഞു സ്തുതിക്കുന്നവന്റെ പ്രശംസയെ രക്ഷിക്കുകയുംചെയ്തു! (അഷ്ടകം:01 അധ്യായം:03 മണ്ഡലം:01 അനുവാകം:04 സൂക്തം:33 ശ്ലോകം:07).
- ✓ സർവ്വമനുഷ്യാമ്പിതനായ അവിടുന്ന് അശ്വങ്ങളെക്കൊണ്ടു യുദ്ധം കടത്തിവിടട്ടെ; മേധാവികളോടുകൂടിയ അവിടുന്നു ഫലം കൽപിച്ചു നൽകട്ടെ! (അഷ്ടകം:01 അധ്യായം:03 മണ്ഡലം:01 അനുവാകം:04 സൂക്തം:27 ശ്ലോകം:09).
- ✓ ഞങ്ങളുടെ ആയുധങ്ങൾ ശത്രുക്കളെ അകറ്റാൻ കെല്പുള്ളവയാവട്ടെ; തടുക്കാൻ ഉറപ്പുള്ളവയാവട്ടെ! ഞങ്ങളുടെ ശക്തി സ്തുത്യമായി ഭവിക്കട്ടെ; മായാവിയായ മനുഷ്യരുടേത് അങ്ങനെയാകരുത്!(അഷ്ടകം:01 അധ്യായം:03 മണ്ഡലം:01 അനുവാകം:04 സൂക്തം:31 ശ്ലോകം:02).
- ✓ ഹിംസകരെ വിഴുങ്ങുന്ന വരുണനും മിത്രനും ആര്യമാവും ഞങ്ങളുടെ യജ്ഞത്തിൽ മനുവിന്റേതിലെന്നപോലെ വന്നണയട്ടെ! (അഷ്ടകം:01, അധ്യായം:03 മണ്ഡലം:01 അനുവാകം:04 സൂക്തം:26 ശ്ലോകം:04).
- ✓ ശത്രുസൂദനരേ, നിങ്ങൾക്ക് ഒരു വൈരി ദ്യോവിലുണ്ടായിട്ടില്ല; ഭൂവിലും ഇല്ല. രുദ്രപുത്രന്മാരേ, നിങ്ങൾക്ക് ഒരുമമൂലം നീളെ ആക്രമിപ്പാൻ ശക്തി ശീഘ്രം തഴയ്ക്കട്ടെ!(അഷ്ടകം:1 അധ്യായം:03 മണ്ഡലം:01 അനുവാകം:04 സൂക്തം:39 ശ്ലോകം:04).(അവലംബം: ഋഗ്വേദസംഹിത, പരിഭാഷകൻ: വള്ളത്തോൾ)

ഋഗ്വേദത്തിലുടനീളം സമാനമായ സ്തുതികളും പ്രാർത്ഥനകളും കാണാം. ആര്യാധിപത്യകാലത്ത് ആര്യന്മാർ നടത്തിയിരുന്ന യാഗങ്ങളിലും ശത്രുസംഹാര പൂജകളിലും ഉരുവിട്ടിരുന്ന മന്ത്രങ്ങളാവാം അവ. ആര്യന്മാർ ശത്രുക്കൾക്കുമേൽ ആധിപത്യം നേടുന്നതിന് ഉപയോഗിച്ചിരുന്ന ആ സൂക്തങ്ങൾ, അനാര്യന്മാരായ ദസ്യുക്കൾ ശ്രവിക്കരുതെന്നും ആ പ്രാർത്ഥനകൾ പഠിച്ചു തങ്ങൾക്കെതിരെ പ്രയോഗിക്കരുത് എന്നുമുള്ള ചിന്തയാകാം അവർക്കേർപ്പെടുത്തിയ വിലക്കിനു കാരണം. പിൽക്കാലത്ത് വിവിധ മന്ത്രദ്രഷ്ടാക്കളായ(സ്രഷ്ടാക്കളല്ല) മഹർഷിമാർ കണ്ടെടുത്ത മന്ത്രങ്ങളോടൊപ്പം ആ ശ്ലോകങ്ങളും വേദങ്ങളുടെ ഭാഗമായെങ്കിലും അനാര്യന്മാർക്കു ശ്രവിക്കുന്നതിനും പഠിക്കുന്നതിനുമുള്ള വിലക്കുകൾ തുടർന്നു.

വേദങ്ങളിൽകാണുന്ന ശ്ലോകങ്ങളെല്ലാം ആര്യന്മാരുടെ സൃഷ്ടിയല്ലെങ്കിലും,വേദങ്ങൾക്കു നിയതമായ രൂപം കൈവരിക്കുന്നതിനു മുൻപ് ദസ്യുക്കൾക്ക്(ദ്രാവിഡർ/ അനാര്യർ) ഏർപ്പെടുത്തിയിരുന്ന വിലക്ക്, അവരുടെ പിൻഗാമികളെന്നു കണക്കാക്കപ്പെടുന്ന ദാസ്യ/ശൂദ്രസമൂഹങ്ങൾക്കുമേൽ തുടരുകയാണുണ്ടായത്. തങ്ങൾ ഉപയോഗിക്കുന്ന മന്ത്രങ്ങൾ അനാര്യരുടെ കൈവശം എത്തരുതെന്ന ലക്ഷ്യം മാത്രമായിരുന്നു ആദ്യകാലത്തെ വിലക്കിന്റെ കാരണം. മന്ത്രങ്ങൾ അനാര്യസമൂഹങ്ങൾക്കു നിരാകരിച്ചതിന് ആര്യന്മാരുടെ ആ ഭയപ്പാടിനപ്പുറമുള്ള കാരണങ്ങളൊന്നും കാണാനാകില്ല. ബ്രാഹ്മണ്യമെന്ന പദവി നൽകിയ അതിരുകളില്ലാത്ത ആനുകൂല്യങ്ങളുടെയും അവകാശവിശേഷങ്ങളുടെയും സംരക്ഷണത്തിനുവേണ്ടി, പിൽക്കാലങ്ങളിൽ ആ വിലക്ക് കൂടുതൽ അധികാരികതയോടെ അനാര്യസമൂഹങ്ങൾക്കുമേൽ നിവേശിപ്പിക്കുകയായിരുന്നു. ആര്യസമൂഹത്തിലെ തന്നെ ഒരു വിഭാഗം പൗരോഹിത്യ സമുദായമായി മാറുകയും കാലക്രമേണ ബ്രാഹ്മണർ എന്ന ജാതിയായി ആധിപത്യമുറപ്പിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തപ്പോൾ, വേദപഠനത്തിനുള്ള അധികാരം അവർക്കു മാത്രമായി പരിമിതപ്പെടുത്തി. അതോടെ മറ്റ് ആര്യവിഭാഗങ്ങൾക്കും വേദങ്ങൾ അപ്രാപ്യമായി. ബ്രാഹ്മണരെ പ്രീതിപ്പെടുത്തിയാൽ ദൈവം പ്രസാദിക്കുമെന്നും, അവരെ പ്രസാദിപ്പിക്കുന്നതാണ് ബ്രാഹ്മണേതർക്ക് മോക്ഷപ്രാപ്തിയ്ക്കുള്ള മാർഗ്ഗമെന്നും പ്രതീതി സൃഷ്ടിച്ചെടുത്തത് അതിന്റെ ഭാഗമായാണ്.

വിവേകചൂഢാമണിയിലെ പതിനാലുമുതൽ പതിനേഴുവരെയുള്ള ശ്ലോകങ്ങളിൽ ആരൊക്കെയാണ് അദ്ധ്യാത്മവിദ്യയ്ക്ക് അധികാരികൾ എന്നു ശ്രീശങ്കാരാചാര്യർ കൃത്യമായി നിർണ്ണയിക്കുന്നുണ്ട്. ആ ശ്ലോകങ്ങൾ കാണുക: 'ആദ്ധ്യാത്മികസാധനയിൽ ഫലസിദ്ധി മുഖ്യമായും സാധകനിലെ യോഗ്യതകളെ ആശ്രയിച്ചാണിരിക്കുന്നത്. അനുകൂലങ്ങളായ ദേശകാലങ്ങൾക്ക് അതിൽ പങ്കുണ്ട്. എങ്കിലും അവ സഹകാരി കാരണങ്ങൾ മാത്രമാണ്.(അധികാരണമാശാസ്തേ ഫലസിദ്ധിർ വിശേഷതഃ ഉപായാ ദേശകാലാദ്യാ സന്ത്യസ്മിൻ സഹകാരിണഃ -ശ്ലോകം:14). മേധാവിയും(നല്ല ഓർമ്മശക്തിയുള്ളവൻ) വിദ്വാനും(ബാഹ്യലോകത്തെക്കുറിച്ചും ആന്തരിക രഹസ്യങ്ങളെക്കുറിച്ചും സാമാന്യ പരിജ്ഞാനമുള്ളവൻ) ഊഹാപോഹവിചക്ഷണനും (ശ്രുതിമതത്തിന് അനുകൂലമായി വാദിക്കാനും പ്രതികൂലമായതെല്ലാം ഖണ്ഡിക്കാനും കഴിവുള്ളവൻ) പൂർവ്വോക്തലക്ഷണങ്ങളൊക്കെ ഒത്തവൻ ആത്മവിദ്യയ്ക്ക് അധികാരിയാകുന്നു'(മേധാവി പുരുഷോ വിദ്വാൻ ഊഹാപോഹവിചക്ഷണ അധി

കാര്യാത്മവിദ്യായാം ഉക്തലക്ഷണ ക്ഷിതാഃ-ശ്ലോകം:16) വിവേകം,വിരക്തി,ശമാദി ഗുണങ്ങൾ(ശമം, ദമം, ഉപരതി, തിതിക്ഷാ, ശ്രദ്ധാ, സമാധാനം) മുമുക്ഷുത്വം എന്നീ യോഗ്യതകളുള്ളവർക്കു മാത്രമേ ബ്രഹ്മാന്വേഷണത്തിന് അർഹതയുള്ളൂ. (വിവേകിനോ വിരക്തസ്യ ശമാദി ഗുണശാലിനഃ മുമുക്ഷോ രേവ ഹി ബ്രഹ്മ ജിജ്ഞാസാ യോഗ്യതാ മതാ-ശ്ലോകം:17). ശ്രീശങ്കരൻ നിശ്ചയിച്ചിട്ടുള്ള മേൽ ലക്ഷണങ്ങളനുസരിച്ച്, ഏതെങ്കിലുമൊരു പ്രത്യേക വർണ്ണത്തിൽ ജനിച്ചു എന്നത് ഒരാളിനെ വേദാധികാരിയോ വേദാഭ്യാസത്തിന് അനധികാരിയോ ആക്കുന്നില്ലല്ലോ. മനീഷപഞ്ചകം ഉപദേശസാഹസ്രി എന്നീ കൃതികളിലും ബ്രഹ്മവിദ്യയ്ക്ക് എല്ലാ മനുഷ്യരും അധികാരികളാണെന്നു ശങ്കാരാചാര്യർ വ്യക്തമാക്കിയിട്ടുണ്ട്. അതായത്, ജാതിബ്രാഹ്മണ്യത്തിന്റെ അധീശത്വം ഉറപ്പിച്ചെടുക്കാനും സംരക്ഷിക്കാനും ആവശ്യമായ സൃഷ്ടികളല്ല അദ്ദേഹത്തിന്റെ തൂലികയിലൂടെ ജന്മമെടുത്തതെന്നു നിശ്ചയം.

[പിൻകുറിപ്പ്:സത്തും അസത്തും തമ്മിൽ(സത്യവും മിഥ്യയും തമ്മിൽ) നിത്യവും അനിത്യവും തമ്മിൽ വേർതിരിച്ചറിയാനുള്ള കഴിവാണു വിവേകം. വൈരാഗ്യം എന്നാൽ നിസ്സംഗത്വം. മുമുക്ഷുത്വം എന്നാൽ മോക്ഷത്തിനുള്ള തീവ്രമായ ഇച്ഛയാണ്. മോക്ഷമെന്നാൽ നാം അനുഭവിക്കുന്ന ദൗർബ്ബല്യങ്ങളുടെയും വൈകല്യങ്ങളുടെയും പരിമിതികളുടെയും നിസ്സഹായതയുടെയും അസ്വാതന്ത്ര്യത്തിന്റെയും പിടിയിൽനിന്നുള്ള വിമുക്തിയാണ്. ഒരു പ്രത്യേകജാതിയിൽ ജനിച്ചതുകൊണ്ടുമാത്രം ലഭ്യമാകുന്ന കാര്യങ്ങളല്ലല്ലോ ഇവയൊന്നും.]

ശ്രീശങ്കരന്റെ അജ്ഞാതമായ സമാധി

മുപ്പത്തിരണ്ടാമത്തെ വയസ്സിലാണ് ശങ്കരാചാര്യർ മഹാസമാധിയായത് എന്നാണു പൊതുവേയുള്ള വിശ്വാസം. എന്നാൽ,അദ്ദേഹത്തിന്റെ അന്ത്യം എവിടെയായിരുന്നെന്നോ, എങ്ങനെ ആയിരുന്നെന്നോ വിശദീകരിക്കുന്ന രേഖകളൊന്നും ലഭ്യമല്ല. തൃശൂരിലെ വടക്കുംനാഥക്ഷേത്രത്തിലാണെന്നും ഹിമാലയത്തിലെ കേദാർനാഥ ക്ഷേത്രത്തിന്റെ പിൻവശത്തുള്ള ഒരു ഗുഹയിൽവെച്ച് അന്തർധാമം ചെയ്യുകയായിരുന്നെന്നും പറയപ്പെടുന്നു. വിദ്യാരണ്യസ്വാമി എഴുതിയ മാധവീയശങ്കരവിജയത്തിൽ, കേദാർനാഥിലാണെന്നാണു കാണുന്നത്. സദാനന്ദൻ രചിച്ച ചിദ്വിലാസീയ ഗ്രന്ഥപ്രകാരം, ശങ്കരസമാധി ബദരിയിലുള്ള ദത്തഗുഹയിലാണ്. ശങ്കരദിഗ്‌വിജയത്തിലും അദ്ദേഹത്തിന്റെ സമാധി ബദരിയിലാണെന്നാണ്. ലക്ഷ്മണശാസ്ത്രികൾ എഴുതിയ ഗോവിന്ദനാഥീയമനുസരിച്ചാണ് തൃശൂർ വടക്കുംനാഥക്ഷേത്രത്തിൽ വെച്ചാണെന്ന വിശ്വാസം പ്രബലമായത്. ഗുരുവംശകാവ്യപ്രകാരം മഹാരാഷ്ട്രയിലുള്ള ദത്തക്ഷേത്രമായ മാഹരിയാണ് ശ്രീശങ്കരന്റെ സമാധിസ്ഥാനം. ബ്രാഹ്മണ്യത്തിന്റെ വാദഗതിയനുസരിച്ച്, പാഖണ്ഡരെ അമർച്ചചെയ്ത് വൈദികമതം പുനഃസ്ഥാപിക്കുകയും, പരാമാർത്ഥികതലത്തിൽ അദ്വൈതസിദ്ധാന്തം പുനരുജ്ജീവിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തു പ്രസിദ്ധനായ ശങ്കരാചാര്യരുടെ ജീവിതം എന്തുകൊണ്ടാണ് മതമേധാവികളൊന്നും അറിയാതെ അജ്ഞാതമായി അവസാനിച്ചത്?

കേരളത്തിലെ കാലടിയിലാണ് ജന്മസ്ഥലമെന്ന് ഏറെക്കുറെ അവിതർക്കിതമായി അംഗീകരിക്കപ്പെടുമ്പോഴും, പ്രശസ്തിയുടെയും വിവാദങ്ങളുടെയും(?)പരകോടിയിൽനിന്നകാലത്തെ ശങ്കരാചാര്യരുടെ സമാധി ആരും അറിയാതെപോയി എന്നു

കരുതാനാകുമോ?ബുദ്ധപണ്ഡിതൻ തരാനാഥിന്റെ ബുദ്ധമതചരിത്രഗ്രന്ഥത്തിൽ, കുമാരിലഭട്ടന്റെ അനന്തരവൻ ധർമ്മകീർത്തി ശ്രീശങ്കരാചാര്യരെ ഒരു സംവാദത്തിൽ തോൽപ്പിച്ചതിനെത്തുടർന്നാണ് ആചാര്യന്റെ മരണമെന്ന് പ്രസ്താവിക്കുന്നുണ്ട്. ആ പരാമർശത്തിന്റെ അർത്ഥം എന്താകാം? തരാനാഥിന്റെ വാക്കുകൾ സത്യമായാലും അസത്യമായാലും, ജീവിച്ചിരിക്കെ ആഭിചാരകർമ്മത്തിലൂടെ ഭഗന്ദരമെന്ന അസുഖമുണ്ടാക്കിയും മറ്റും അദ്ദേഹത്തെ അപായപ്പെടുത്താൻ നടത്തിയ ശ്രമങ്ങളുടെ പശ്ചാത്തലത്തിൽ, ആ വാക്കുകൾ ശ്രദ്ധേയമാണ്. ആചാര്യസ്വാമികളെ അപഹസിക്കാനും അപകടപ്പെടുത്താനും നടന്ന അനേകം സംഭവങ്ങളുടെ വെളിച്ചത്തിൽ, ആ അജ്ഞാതസമാധി അനവധി സംശയങ്ങൾ അവശേഷിപ്പിക്കുന്നുണ്ട്. ആ സംശയങ്ങൾക്കുള്ള ഉത്തരം കാലം കണ്ടെത്തട്ടെ എന്നാശിക്കാം.

കേരളം ഭ്രാന്താലയമാക്കിയത് ശങ്കരനോ?

കേരളക്കരയെ ഭ്രാന്താലയമെന്നു വിശേഷിപ്പിച്ചതു സ്വാമിവിവേകാനന്ദനാണല്ലോ. ലോകത്തിന്റെ വിവിധ ഭാഗങ്ങളിലും ഇന്ത്യയിൽ ഉടനീളവും ധാരാളം സഞ്ചരിച്ചിട്ടുള്ള സ്വാമിയെക്കൊണ്ട് അത്രമേൽ കടുത്ത ഒരു വിമർശനം നടത്തിക്കാൻമാത്രം ചീത്തയായിരുന്നോ മലയാളക്കരയിലെ സാമൂഹികാവസ്ഥ? എങ്കിൽ, അതിനുള്ള കാരണമെന്ത്? 1892-ന്റെ അവസാനനാളുകളിൽ കേരളത്തിൽ സന്ദർശനത്തിനെത്തിയ അദ്ദേഹത്തെ അത്തരമൊരു നിരീക്ഷണത്തിലേക്കെത്തിച്ചത്, ഈ നാട്ടിൽ കൊടികുത്തി വാണിരുന്ന സവർണ്ണമേധാവിത്വവും, അതിന്റെ ഉത്പന്നങ്ങളായിരുന്ന ജന്മിത്വവും അസമത്വവുമാണെന്ന് ചിലർ സത്യത്തെ ലഘൂകരിച്ച് അവതരിപ്പിക്കാറുണ്ട്. എന്നാൽ വസ്തുത അതായിരുന്നോ?

കേരളത്തിൽ നിലനിന്നിരുന്ന ജന്മിത്വവും അസമത്വവുമായിരുന്നു സ്വാമിവിവേകാനന്ദന്റെ വാക്കുകൾക്കു പിന്നിലെ വികാരവിക്ഷോഭത്തിന്റെ കാരണം എന്നു കാര്യങ്ങളെ മയപ്പെടുത്തുന്നത് വസ്തുതാപരമായി അസത്യമാണ്.തിരുവിതാംകൂറിൽ താഴ്ന്ന ജാതിക്കാർക്ക് ഉന്നതവിദ്യാഭ്യാസം നേടാനും സർക്കാർ ജോലികളിൽ പ്രവേശിക്കാനും നിരോധനമുണ്ടെന്ന് സ്വാനുഭവത്തെ സാക്ഷിയാക്കി ഡോ.പല്പു പറഞ്ഞറിഞ്ഞതനുസരിച്ചാണ് സ്വാമികൾ കേരളം സന്ദർശിക്കാൻ തീരുമാനിച്ചത്. വൈദ്യശാസ്ത്രപഠനത്തിനായി തിരുവിതാംകൂർസർക്കാർ നടത്തിയ പ്രവേശനപരീക്ഷയിൽ നാലാമനായി ജയിച്ചെങ്കിലും, അവർണ്ണനായതിനാൽ ഡോ.പല്പുവിന് പ്രവേശനം നിഷേധിക്കപ്പെട്ടിരുന്നു.മദ്രാസിലെ പഠനം പൂർത്തിയാക്കി തിരുവിതാങ്കൂറിൽ ജോലിക്ക് അപേക്ഷിച്ചപ്പോഴും, ജാതീയമായ കാരണങ്ങളാൽ പല്പു തിരസ്കരിക്കപ്പെട്ടു. അതേത്തുടർന്നു മൈസൂർ സർക്കാരിനു കീഴിൽ ഭിഷഗ്വരനായി ഡോ.പല്പു സേവനം തുടങ്ങി. അക്കാലത്താണ്, അദ്ദേഹം സ്വാമിയെ കണ്ട് കേരളത്തിലെ അവസ്ഥ ബോധ്യപ്പെടുത്തിയത്. ഭാരതപര്യടനത്തിന്റെ ഭാഗമായി കേരളത്തിലെത്തിയ വിവേകാനന്ദസ്വാമികൾക്ക് അമ്പരപ്പിക്കുന്നഅനുഭവങ്ങൾക്കാണു ദൃക്സാക്ഷിയാവേണ്ടിവന്നത്.അക്കാലത്ത് ദിവാൻപേഷ്കാറായിരുന്ന രഘുനാഥറാവു എന്ന ബ്രാഹ്മണൻ തിരുവനന്തപുരം ക്ലബ്ബിൽവെച്ച് ഉയർന്ന ഉദ്യോഗസ്ഥനായ കണ്ടനാട്ടു നാരായണമേനോനുനേരെ നടത്തിയ ജാത്യാവഹേളനം കാര്യങ്ങളെത്ര

മാത്രം ഗൗരവതരമാണ് എന്നു മനസ്സിലാക്കാൻ സ്വാമിജിയെ സഹായിച്ചു. സവർണ്ണ സമുദായാംഗങ്ങൾപോലും ബ്രാഹ്മണരിൽനിന്നു ജാത്യാധിക്ഷേപം നേരിടുമ്പോൾ ഇതര സമൂഹങ്ങളുടെ അവസ്ഥ എത്രമേൽ പരിതാപകരമാണെന്നു സ്വാമി നേരിട്ടറിഞ്ഞു. അതിൽ സ്വാമികൾ പ്രതികരിക്കുകയും, തിരുവിതാംകൂറിലെ അവർണ്ണ ജനതയുടെ അവശതകളകറ്റാനായി ബ്രിട്ടീഷ് പാർലമെന്റിന്റെ സഹായം തേടാനുള്ള സജ്ജീകരണങ്ങളൊരുക്കുകയും ചെയ്തു.കേരളത്തിൽ(അന്നത്തെ മലബാറിൽ) നിലനിന്നിരുന്ന അതിരുവിട്ട ജാതിവെറിയും അയിത്താചരണവും തീണ്ടലുമാണ് അത്ര കടുത്ത ഒരു പ്രതികരണം നടത്തുന്നതിന് അദ്ദേഹത്തെ നിർബന്ധിതനാക്കിയത്. കേരളസന്ദർശനത്തെത്തുടർന്ന്, മദ്രാസിലെ ട്രിപ്ലിക്കൻ ലിറ്ററി സൊസൈറ്റിയിൽവെച്ചു നടത്തിയ, 'ഭാരതത്തിന്റെ ഭാവി' എന്ന പ്രസംഗത്തിൽ, സ്വാമി പറഞ്ഞ വാക്കുകൾ തന്നെയാണ് അതിനുള്ള സാക്ഷ്യം: "മലബാറിൽ ഞാൻ കണ്ടതിനെക്കാൾ വലിയ വിഡ്ഢിത്തം ഇതിനുമുൻപ് ലോകത്തിൽ എവിടെയെങ്കിലും ഉണ്ടായിട്ടുണ്ടോ? സവർണ്ണർ സഞ്ചരിക്കുന്ന തെരുവുകളിൽ, പാവപ്പെട്ട പറയർക്കു നടന്നുകൂടാ. പക്ഷെ, മിശ്രമായ ഒരു ഇംഗ്ലീഷ് നാമം, അല്ലെങ്കിൽ മുഹമ്മദീയ നാമം സ്വീകരിച്ചാൽ എല്ലാം ഭദ്രമായി. ഈ മലബാറുകാരെല്ലാം മതഭ്രാന്തന്മാരാണ്. അവരുടെ വീടുകളത്രയും ഭ്രാന്താലയവും'.ജന്മിത്വവും അസമത്വവുമല്ല മലയാളിയുടെ ജാതിഭ്രാന്താണ് സ്വാമിയെ അസ്വസ്ഥനാക്കിയതെന്നു വ്യക്തമാണല്ലോ. അവർണ്ണ-സർവർണ്ണഭേദമന്യേ അബ്രാഹ്മണരായ എല്ലാ മനുഷ്യരും ആ ജാതിഭ്രാന്തിന് ഇരയായിരുന്നു എന്ന കാര്യവും വളരെ സ്പഷ്ടമാണല്ലോ. മതരാജ്യത്തെ രാജഭരണത്തിനുകീഴിൽ തങ്ങൾ സുരക്ഷിതരും സമാദരണീയരുമായിരുന്നു എന്ന ചിലരുടെ തെറ്റിദ്ധാരണ തകർക്കുന്നതാണല്ലോ ഈ ചരിത്രവസ്തുത.

അത്തരത്തിൽ, ഭാരതത്തിലെ ഇതര സ്ഥലങ്ങളിൽ കാണാത്ത വിധത്തിലുള്ള ഒരു സാമൂഹിക സാഹചര്യം കേരളക്കരയിൽ ഉണ്ടായത് എന്തുകൊണ്ടാണെന്ന അന്വേഷണം ചെന്നെത്തുക, ശാങ്കരസ്മൃതി അല്ലെങ്കിൽ, ഭാർഗ്ഗവസ്മൃതി എന്ന പേരിൽ അറിയപ്പെടുന്ന ബ്രാഹ്മണവിരചിതനിയമഗ്രന്ഥത്തിന്റെ ഉള്ളറകളിലാണ്. ശങ്കരാചാര്യർ എന്ന അദ്വൈതിയെ സാമൂഹ്യചൂഷണത്തിനു ബ്രാഹ്മണ്യം ദുരുപയോഗം ചെയ്തതിന്റെ ഏറ്റവും കൃത്യമായ ഉദാഹരണമാണ് ശാങ്കരസ്മൃതിയെന്ന നിയമ പുസ്തകം. ഒരേ സമയം ശ്രീശങ്കരനെ തങ്ങളുടെ സ്വാർത്ഥതയുടെ ഇരയും, തങ്ങൾക്കു കളം പിടിക്കാനുള്ള ഇരപിടിയനുമാക്കിയ ആ അപനിർമ്മിതിയുടെ ആഴമറിയാൻ ശാങ്കരസ്മൃതി എന്ന കേരളത്തിന്റെ സ്മൃതിയെ അടുത്തറിയേണ്ടതുണ്ട്. പരശുരാമൻ മഴുവെറിഞ്ഞു കേരളം നിർമ്മിച്ച കഥപോലെ തന്നെയുള്ള ഒരു വ്യാജനിർമ്മിതി മാത്രമാണ് ശങ്കരനെ വേട്ടക്കാരനാക്കുന്ന ശാങ്കരസ്മൃതി.

ശാങ്കരസ്മൃതി ശ്രീശങ്കരസൃഷ്ടിയല്ല

മനുസ്മൃതി ഭാരതത്തിന്റെ സാമൂഹികഗാത്രത്തിൽ വരുത്തിവെച്ച പരുക്കുകളേക്കാൾ ഗുരുതരമായിരുന്നു ശാങ്കരസ്മൃതി, ഭാർഗ്ഗവസ്മൃതി എന്നീ പേരുകളിൽ അറിയപ്പെടുന്ന പിന്തിരിപ്പൻ പുസ്തകം മലയാളക്കരയിലുണ്ടാക്കിയത്.ഭാർഗ്ഗവസ്മൃതിയെന്ന ഗ്രന്ഥം പൂർണ്ണമായും ലഭ്യമല്ലെങ്കിലും, അതിന്റെ സംക്ഷേപമെന്നു കരു

തപ്പെടുന്ന ശാങ്കരസ്മൃതി(ലഘുധർമ്മപ്രകാശിക) എന്ന ബ്രാഹ്മണകൃതിയിലെ മാമൂലുകൾ, കേരളത്തെ ഭ്രാന്താലയമാക്കിയ സാമൂഹികസാഹചര്യങ്ങൾ രൂപപ്പെട്ടത് എങ്ങനെയെന്നു മനസ്സിലാക്കാൻ തികച്ചും പര്യാപ്തമാണ്.

പരശുരാമൻ അവതരിപ്പിച്ചതായി പ്രചരിപ്പിക്കപ്പെടുന്ന ശാങ്കരസ്മൃതി കേരളത്തിന്റെ ഉത്പത്തിയുമായി ബന്ധപ്പെട്ട പരശുരാമ ഐതിഹ്യത്തിന്റെ ചുവടുപിടിച്ചു നിർമ്മിച്ച ഒരവിശുദ്ധ സൃഷ്ടിയാണെന്നുവേണം കരുതാൻ. അതിന് പരശുരാമനുമായോ ശ്രീശങ്കരനുമായോ യാതൊരു ബന്ധവുമില്ല. ഭാർഗ്ഗവരാമൻ കടലിൽനിന്നു സൃഷ്ടിച്ചു കേരളത്തെ ബ്രാഹ്മണർക്കു ദാനം നൽകിയ കഥയിലൂടെ, മലയാളക്കരയുടെ പൂർണ്ണമായ അവകാശം ബ്രാഹ്മണരിൽ എത്തിക്കുകയായിരുന്നു അതിന്റെ കർത്താക്കൾ. ശാങ്കരസ്മൃതിയുടെ രചയിതാവ് ശങ്കരാചാര്യരാണെന്നു പ്രചരിപ്പിക്കപ്പെടുമ്പോഴും, വാസ്തവമതല്ലെന്നു വിശ്വസിക്കാനാണ് ന്യായം. ശാങ്കരസ്മൃതിയുടെ അടിസ്ഥാനമെന്നു പറയപ്പെടുന്ന ഭാർഗ്ഗവസ്മൃതി എന്ന പുസ്തകം ഇനിയും പൂർണ്ണരൂപത്തിൽ കണ്ടുകിട്ടിയിട്ടില്ലാത്ത ഒന്നാണ്. ഭാർഗ്ഗവസ്മൃതിയേയോ ശാങ്കരസ്മൃതിയേയോ മറ്റുസ്മൃതികാരന്മാർ ആരുംതന്നെ അവരുടെ ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ പരാമർശിച്ചിട്ടില്ല. മാധവാചാര്യന്റെ സർവസ്മൃതിപ്രദീപമായ പരാശരമാധവീയത്തിലും ശാങ്കരസ്മൃതി എന്നപേരിൽ ഒരുകൃതി ഉള്ളതായി പറയുന്നില്ല.ശ്രീശങ്കരന്റെ കവിതാശൈലിയുടെ സൗന്ദര്യവും ഔന്നത്യവും ശാങ്കരസ്മൃതിയിൽ ഒരിടത്തും ദൃശ്യവുമല്ല. ഇത്തരത്തിൽ, ലഭ്യമായ തെളിവുകളുടേയും യുക്തിപരമായ അനുമാനങ്ങളുടേയും അടിസ്ഥാനത്തിൽ, ശാങ്കരസ്മൃതിയുടെ കർത്താവ് ശങ്കരാചാര്യരല്ലെന്ന പൊതുവിശ്വാസം സുബലമാണ്. മനുസ്മൃതിയുടെ കർതൃത്വം മനുഷ്യകുലത്തിന്റെ പിതാവായ സ്വയംഭൂവമനുവിൽ കൊണ്ടെത്തിക്കുന്ന അതേ കുബുദ്ധി തന്നെയാണ്, ശാങ്കരസ്മൃതിയുടെ രചന ഭാർഗ്ഗവരാമനിലും ശ്രീശങ്കരനിലുമെത്തിക്കുന്നത് എന്ന അനുമാനത്തിനാണു കൂടുതൽ സാധുത.

അദ്വൈതസിദ്ധാന്തത്തിന്റെസംസ്ഥാപകനായ ശ്രീശങ്കരാചാര്യർ ശാങ്കരസ്മൃതി പോലെ പ്രതിലോമകരമായ ഒരു കൃതി രചിക്കും എന്നു കരുതുകവയ്യ എന്നതാണ് പൊതുവിചാരം. 'മലയാളബ്രാഹ്മണരായ നമ്പൂതിരിമാർ പല പ്രകാരത്തിലും നാട്ടിലിരിക്കപ്പൊറുതി കൊടുക്കായ്കയാൽ നാടുവിട്ട് പരദേശങ്ങളിലെ പല ദിക്കിലും സഞ്ചരിച്ചിരുന്ന ശങ്കരാചാര്യർ, മലയാളികൾക്കുവേണ്ടി -മലയാള ബ്രാഹ്മണർക്കു വേണ്ടി- അത്തരം ഒരു ഗ്രന്ഥം നിർമ്മിച്ചു എന്നു പറയുന്നത് ഒരുമാതിരി അസംബന്ധമാണെ'ന്ന ശാങ്കരസ്മൃതി(ലഘുധർമ്മപ്രകാശിക)പൂർവ്വഭാഗത്തിന്റെ അവതാരികയിലെ, കൊടുങ്ങല്ലൂർ കുഞ്ഞിക്കുട്ടൻ തമ്പുരാന്റെ പ്രസ്താവന തന്നെയാണ് അതിനുള്ള സാക്ഷ്യപത്രം. മഹാകവി ഉള്ളൂരും ശാങ്കരസ്മൃതി ശങ്കരവിരചിതമാണെന്ന വാദത്തെ കാര്യകാരണസഹിതം നിരാകരിച്ചിട്ടുണ്ട്.(കേരളസാഹിത്യ ചരിത്രം). കേരളഭൂമി ബ്രാഹ്മണർക്ക് അട്ടിപ്പേറായി കിട്ടിയതാണെന്നും, ബ്രാഹ്മണേതരരായ സകലരും ആ ബ്രാഹ്മണരുടെ സുഖസൗകര്യങ്ങൾക്കായി വെറും ഉപകരണങ്ങളായി കഴിഞ്ഞുകൂടണമെന്നുമുള്ള വിശ്വാസത്തെ ബലപ്പെടുത്തുവാൻ വേണ്ടി ബ്രാഹ്മണരിലാരോ എഴുതി പ്രചരിപ്പിച്ചതാണ് ശാങ്കരസ്മൃതി എന്ന കള്ളപ്രമാണം എന്നാണ് ചട്ടമ്പിസ്വാമി അദ്വൈതചിന്താപദ്ധതി എന്ന പുസ്തകത്തിൽ പറഞ്ഞത്.

ജാതിവ്യവസ്ഥിതിയും കേരള ചരിത്രവും എന്ന ചരിത്രഗ്രന്ഥത്തിൽ, പി.കെ.ബാലകൃഷ്ണൻ ഇങ്ങനെ പ്രസ്താവിക്കുന്നു:'ഐതിഹ്യപരമായ ജീവിതചരിത്രപ്രകാരം സ്വജനങ്ങളായ നമ്പൂതിരിമാരുമായി ആചാര്യനുണ്ടാവുന്ന ഏക സമ്പർക്കം, മാതാവിന്റെ പിണ്ഡകർമ്മം വിലക്കുന്നവരെന്ന നിലയ്ക്കുള്ളതും ദിവസങ്ങളിലധികം ദൈർഘ്യമില്ലാത്തതുമാണ്. ആ ഐതിഹ്യത്തെ പാടെ നിഷേധിച്ച് ശങ്കരാചാര്യരുടെ ആയുർദൈർഘ്യം സാരമായി വർദ്ധിപ്പിക്കാതെ, നമ്പൂതിരിമാരുമായി ഇടപെട്ട് കേരളത്തിൽ താമസിച്ച് അവർക്ക് മാത്രമായി വിചിത്രമായ ആചാരക്രമങ്ങൾ നിർണ്ണയിക്കാനും ആരാധനയുടെയും അനുഷ്ഠാനങ്ങളുടെയും കാര്യത്തിൽ ശൈവഭക്തിയുടെ സർവപ്രധാന പ്രചാരകനായ അദ്ദേഹം, കേരളത്തിലെ സ്വജനങ്ങൾക്കു ശൈവ-വൈഷ്ണവഭേദം പാടില്ലെന്നു വ്യവസ്ഥചെയ്യാനും ഇടയില്ലെന്നു കാണാം. ഇന്ത്യയാകെയുള്ള സ്വന്തം അനുയായികൾക്ക് ഉപദേശിക്കാത്ത ആ വിശിഷ്ടനടപടികൾ, സ്വദേശത്തെ സ്വന്തം ജനങ്ങൾക്കുമാത്രമായി ഉപദേശിക്കുന്ന വ്യക്തിയുടെ മഹത്വത്തിൽ ഇതെല്ലാം സങ്കല്പം കളങ്കം ചേർക്കുകയുംചെയ്യും".ശാങ്കരസ്മൃതി ശങ്കരവിരചിതമല്ല എന്ന പണ്ഡിതന്മാരുടെ ഈ വസ്തുതാപരമായ നിരീക്ഷണങ്ങൾക്കാണ് ഊഹാപോഹങ്ങളെക്കാൾ സ്വീകാര്യതയും യുക്തിഭദ്രതയും ഉള്ളത്.

ഇടയിൽ പ്രസിദ്ധിയുള്ളത്. മലയാളബ്രാഹ്മണരായ നമ്പൂരിമാർ പലപ്രകാരത്തിലും നാട്ടിലിരിയ്ക്കപ്പൊറുതി കൊടുക്കായ്കയാൽ നാട്ടുവിട്ടു പരദേശങ്ങളിൽ പല ദിക്കിലും സഞ്ചരിച്ചിരുന്ന ശങ്കരാചാര്യർ മലയാളികൾക്കു പ്രത്യേകമുപയോഗമുള്ള ഈ ഗ്രന്ഥം നിർമ്മിച്ചു എന്നുപറയുന്നത് ഒരുമാതിരി അസംബന്ധമാണെന്നു ചിലർ വാദിക്കുമായിരിയ്ക്കാം. പക്ഷേ പരമകാരുണികനായ ആചാര്യസ്വാമികൾ താൽക്കാലികങ്ങളായ അന്തഃച്ഛിദ്രങ്ങ

മറ്റെല്ലാ അവസരങ്ങളിലും എന്നപോലെ ശാങ്കരസ്മൃതി ശ്രീശങ്കരസൃഷ്ടിയാണെന്നു വരുത്തിത്തീർക്കാനുള്ള ഐതിഹ്യങ്ങളും അതിന്റെ സ്രഷ്ടാക്കളോ പ്രചാരകരോ ആയവർ പടച്ചുവെച്ചിട്ടുണ്ട്. അതനുസരിച്ച്, ഭാർഗ്ഗവരാമൻ കേരളക്കരയിൽ കൊണ്ടുവന്നു കുടിയിരുത്തിയ ബ്രാഹ്മണരായ 64 ഗ്രാമക്കാരും ഒന്നിച്ചു കൂടരുതെന്നും, നിങ്ങടെ ആചാരം പോയി ദ്വാപരയുഗത്തിൽതന്നെ ശങ്കരാചാര്യർ അവതരിച്ച് അനാചാരം കൽപ്പിക്കുമെന്നും പരശുരാമൻ ശപിച്ചാറെ എന്ന് കേരളോത്പത്തിയിൽ കാണാം. ഇവിടെ, 'അനാചാര' ശബ്ദത്തിന് നിഷിദ്ധാചാരമെന്നല്ല, അപൂർവ്വാചാരം എന്നാണ് അർത്ഥമെന്നും അവർ വിശദീകരിക്കുന്നു. അധികാരികതയ്ക്കു വേണ്ടി ബ്രാഹ്മണ്യം പടച്ചുവിട്ട മറ്റു പല കഥകളെയുംപോലെ ഒരു കെട്ടുകഥയായി മാത്രം അതിനെയും കണ്ടാൽമതിയെന്നു തോന്നുന്നു. ശാങ്കരസ്മൃതി ശങ്കരാചാര്യരുടെ രചനയല്ല എന്നതുപോലെതന്നെ വിശ്വസനീയമാണ്, അതിന്റെ മൂലരൂപമോ പ്രാഗ്‌രൂപമോ ആയ ഭാർഗ്ഗവസ്മൃതി പരശുരാമസൃഷ്ടിയല്ല എന്നതും.

ഉദ്ദേശ്യം പ്രഖ്യാപിക്കുന്ന ഉള്ളടക്കം

ശാങ്കരസ്മൃതിയിൽ ആകെയുള്ള പന്ത്രണ്ട് അധ്യായങ്ങളിൽ, ആദ്യത്തെ ഒമ്പതും ബ്രാഹ്മണർക്കുള്ള അനുഷ്ഠാനങ്ങളും ആചാരങ്ങളും ധർമ്മവുമാണു വിവരിക്കു

ന്നത്. പത്താമധ്യായത്തിലെ ഒന്നാംപാദം സന്യാസികൾക്കുള്ള നിയമങ്ങളും തുടർന്നുവരുന്ന മൂന്നു പാദങ്ങൾ ക്ഷത്രിയർക്കുള്ള രാജനീതികളുമാണ്. പതിനൊന്നാം അധ്യായത്തിലെ ഓരോ പാദങ്ങൾ വൈശ്യധർമ്മവും ശൂദ്രധർമ്മവും നിർവ്വചിക്കുന്നു. അവസാന അധ്യായത്തിൽ അഹിംസാദിധർമ്മങ്ങളും സ്ത്രീധർമ്മവും അനാചാരങ്ങളും ഓരോ പാദത്തിലും വിസ്തരിക്കുന്നു. പുസ്തകത്തിന്റെ ഈ ഘടനതന്നെ അതിന്റെ ഉദ്ദേശ്യംപ്രഖ്യാപിക്കുന്നുണ്ട്. ബ്രാഹ്മണരുടെ ജനനംമുതൽ മരണംവരെയുള്ള അനുഷ്ഠാനങ്ങളും, അവർ ഉണ്ണുമ്പോഴും ഉറങ്ങുമ്പോഴും ഉണരുമ്പോഴും കുളിക്കുമ്പോഴും സംസാരിക്കുമ്പോഴും നടക്കുമ്പോഴും ഇരിക്കുമ്പോഴുംപാലിക്കേണ്ട നിഷ്ഠകളും, മലമൂത്രവിസർജ്ജനംചെയ്യുമ്പോൾ പാലിക്കേണ്ട ആചാരങ്ങളും, മല-മൂത്രവിസർജ്ജനത്തിനുശേഷം ശുചീകരിക്കേണ്ട മാർഗ്ഗങ്ങളും, എവിടെയൊക്കെ മല-മൂത്രാദികൾ ചെയ്യാം, എങ്ങനെയാണ് പല്ലുതേയ്ക്കേണ്ടത്, കുളികഴിഞ്ഞാൽ ഏതു ക്രമത്തിൽ ശരീരഭാഗങ്ങൾ തുവർത്തണം(?), എങ്ങനെയാണു കുടമകെട്ടേണ്ടത്, ഏത് രീതിയിൽ കോണകം പിഴിഞ്ഞുടുക്കണം,ഏത് തരം ഭസ്മം ധരിക്കണം, എപ്പോഴൊക്കെ മൈഥുനമാകാം തുടങ്ങിയ കാര്യങ്ങൾ വരെ കൃത്യമായി പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുള്ള ശാങ്കരസ്മൃതി മറ്റുള്ള വർണ്ണ വിഭാഗങ്ങളെപ്പറ്റി ചിന്തിക്കുന്നത് അവരുടെ ജാത്യകർമ്മങ്ങളും അരുതായ്മകളും നിർവ്വചിക്കുന്ന ഇടങ്ങളിൽ മാത്രമാണ്. ആ ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ ആദ്യഭാഗത്തു തന്നെ ഗ്രന്ഥകാരൻ രചനയുടെ ഉദ്ദേശ്യം ഇങ്ങനെ പ്രഖ്യാപിക്കുന്നു: ബ്രാഹ്മണാദിവർണ്ണങ്ങളുടെയും ബ്രഹ്മചര്യം തുടങ്ങിയ ആശ്രമങ്ങളുടെയും ധർമ്മങ്ങൾ സജ്ജനങ്ങൾക്കു കാണിച്ചുകൊടുക്കുക എന്നതാണത്(ശ്ലോകം:4). ബ്രാഹ്മണമാഹാത്മ്യ പ്രകീർത്തനങ്ങളും ശൂദ്ര-സ്ത്രീ-അവർണ്ണവിരുദ്ധതയും മനുസ്മൃതിക്കു സമാനമായ രീതിയിൽത്തന്നെ നിലനിർത്തുമ്പോഴും, ശാങ്കരസ്മൃതിയുടെ പ്രത്യേകത, ദ്വിജൻ എന്ന രീതിയിൽ ഗണിക്കപ്പെടുന്ന ക്ഷത്രിയരുടെയും വൈശ്യരുടെയും വേദാധ്യയനാധികാരം വിലക്കുന്നു എന്നതാണ്. ഇത് ജാതിബ്രാഹ്മണ്യം വേദവാക്യമായി കണക്കാക്കുന്ന മനുസ്മൃതിക്കു പോലും വിരുദ്ധമാണ്. ഒന്നാമധ്യായം നാലാം പാദത്തിലെ ഒന്നും രണ്ടും ശ്ലോകങ്ങളിൽ ഇങ്ങനെ പറയുന്നു: 'പരദേശങ്ങളിലുള്ള ബ്രാഹ്മണക്ഷത്രിയവൈശ്യന്മാരുടെ കുട്ടികൾ ഉപനയനാദി കർമ്മങ്ങൾ ചെയ്തതിനുശേഷം വേദം, സ്മൃതി, പുരാണം ഇവകൾ പഠിക്കുന്നതിനു യോഗ്യരായിത്തീരുന്നു. എന്നാൽ, ഇവിടെ(മലയാളക്കരയിൽ), ബ്രാഹ്മണകുമാരന്മാർക്കുമാത്രമേ അധ്യയനത്തിന് അധികാരമുള്ളൂ. മറ്റ് രണ്ടു കൂട്ടർക്കും വേദാധ്യയനത്തിന് അർഹതയില്ല'. ആ ശ്ലോകം കാണുക:

> അദ്ധ്യായം 1 പാദം 4
>
> പരദേശങ്ങളിലുള്ള ബ്രാഹ്മണക്ഷത്രിയവൈശ്യന്മാരുടെ കുട്ടികൾ മേൽപറഞ്ഞപ്രകാരമുള്ള ഉപനയനാദി കർമ്മങ്ങൾ ചെയ്തതിന്നു ശേഷം വേദം സ്മൃതി പുരാണം ഇവകൾ പഠിക്കുന്നതിന്നു യോഗ്യന്മാരായിത്തീരുന്നു. എന്നാൽ ഇവിടെ ബ്രാഹ്മണകുമാരന്നുമാത്രമേ അധ്യനത്തിന്നധികാരമുള്ളൂ. മറ്റു രണ്ടുകൂട്ടർക്കും വേദാധ്യയനത്തിന്നർഹതയില്ല. അതിനാൽ, ഉപനീതനായ ബ്രാഹ്മണകുമാരൻ മാത്രം വേദാഭ്യാസത്തിന്നുവേണ്ടി ഗുരുകുലത്തിൽ താമസിക്കണം.

സമാനമായി, മലയാളക്കരയിലെ ക്ഷത്രിയർക്കും വൈശ്യർക്കും യാഗവും നിഷേധിക്കപ്പെട്ടതാണെന്ന് ഒന്നാം അധ്യായം പാദം ഒന്നിലെ 31ആം ശ്ലോകം പറയുന്നു. പര

ശുരാമകഥയിലൂടെ സമർത്ഥമായി നടപ്പിലാക്കിയ ക്ഷത്രിയവിദ്വേഷത്തിനു നിയമപരിരക്ഷ നൽകുകയാണ് അതിലൂടെ ചെയ്യുന്നത്. ഇരുപത്തിയൊന്നുവട്ടം ഭാർഗ്ഗവരാമനെക്കൊണ്ടു നടത്തിയ ക്ഷത്രിയനിഗ്രഹത്തിലൂടെ ക്ഷത്രിയകുലത്തിന്റെ അടിവേരറുത്തിട്ടും തീരാത്ത പകയായിരിക്കാം അതിന്റെ കാരണം:

> ബാഹ്വോരുജയോർദ്ധർമ്മസ്തികർമ്മപരിനിഷ്ഠിതിഃ
> അന്യത്ര ഭാർഗ്ഗവക്ഷേത്രാൽ സാധാരണ ഇതി സ്മൃതഃ 30
>
> മലയാളം ഒഴിച്ച മറ്റുള്ള രാജ്യങ്ങളിൽ ക്ഷത്രിയന്റേയും വൈശ്യന്റേയും ധർമ്മം, അധ്യയനവും ദാനവും യജനവും ആകുന്നു.
>
> ബാഹുജാംഘ്രിജയോർദ്ധർമ്മസ്ത്യാഗോ വൈക്ലബ്യതോ വിനാ
> പ്രാണാനാം ബ്രാഹ്മണസ്യാർത്ഥേ സാധാരണ ഉദാഹൃതഃ 31
>
> എന്നാൽ ഇവിടെ ക്ഷത്രിയനും ശൂദ്രനും സാധാരണമായ ഒരു ധർമ്മം, ബ്രാഹ്മണനുവേണ്ടി തന്റെ പ്രാണനെക്കൂടി നിർദ്ദാക്ഷിണ്യമായി കളയുന്നതാകുന്നു.
>
> ഊരുജാംഘ്രിജയോർദ്ദുർവ്വാലവനം ക്ഷിതിവർദ്ധനം
> പ്രാണത്യാഗോ ഗവാർത്ഥേ ച ധർമ്മസ്സാധാരണസ്തികം 32
>
> അതുപോലെതന്നെ വൈശ്യനും ശൂദ്രനും സാധാരണമായ ധർമ്മം, പശുക്കളെ തീറ്റുവാൻ പുല്ലരിഞ്ഞുകൊണ്ടു വരികയും തരിശുഭൂമി കിളച്ചു നിരത്തി കൃഷിക്കുപയോഗമാക്കിത്തീർക്കുകയും പശുക്കൾക്കും ബ്രാഹ്മണർക്കും വേണ്ടി പ്രാണനെക്കൂടി ഉപേക്ഷിക്കുകയും ഇങ്ങിനെ മൂന്നാകുന്നു.
>
> **(ശാങ്കരസ്മൃതി അധ്യായം:1, പാദം:1)**

അതുകൊണ്ടായിരിക്കാം, ക്ഷത്രിയരുടെ ധർമ്മത്തെ ശൂദ്രവൃത്തിയ്ക്കും വൈശ്യവൃത്തിയ്ക്കും തുല്യപ്പെടുത്തി ശാങ്കരസ്മൃതിഅവതരിപ്പിക്കുന്നത്.

അതുപോലെതന്നെ, വൈശ്യന്മാർക്കു മന്ത്രപൂർവ്വകമായ യാതൊരു സംസ്കാരവുമില്ലെന്ന് ശാങ്കരസ്മൃതി പറയുന്നു. ആ ആചാരഭേദത്തിനു കാരണമായി അവതരിപ്പിക്കുന്ന ന്യായം, മലയാളക്കരയിലെ ബ്രാഹ്മണേതരരായ ജാതിക്കാർക്കു മുതലവകാശം മരുമക്കൾ വഴിയാണെന്നതാണ്(ബ്രാഹ്മണാദികളുടെ ഉത്പത്തിയും സാധാരണധർമ്മവും ശ്ലോകം:23,24).മനുഷ്യകുലത്തിന്റെ സൃഷ്ടിയോളം ആധികാരികതയും പഴക്കവുമുണ്ടെന്നും, അതിനാൽ തന്നെ അലംഘനീയമെന്നും മനുസ്മൃതി നിശ്ചയിച്ച നിയമങ്ങൾ പൊളിച്ചെഴുതാൻ കേരളബ്രാഹ്മണർക്ക് ആരാണ് അധികാരം കൊടുത്തതെന്ന ചോദ്യത്തിന് ഉത്തരം പറയാൻ ശാങ്കരസ്മൃതിയെ മുറുകെപിടിക്കുന്നവർക്കു ബാധ്യതയുണ്ട്.അക്ഷരാർത്ഥത്തിൽ അന്യവർണ്ണികളെയൊക്കെ അടിമയാക്കുകയാണ് ശാങ്കരസ്മൃതി ആ മാറ്റങ്ങളിലൂടെ ചെയ്തത്.

ഭൃത്യരെയല്ല; അടിമകളെ സൃഷ്ടിക്കലായിരുന്നു ലക്ഷ്യം

ശാങ്കരസ്മൃതിയിലെ അധ്യായം: 11 പാദം: 2ൽ ശൂദ്രധർമ്മം വിവരിക്കുന്നു. അതിൽ ചിലതു കാണുക: സ്വധർമ്മത്തിൽ സശ്രദ്ധനും ശമദമാദികളോടുകൂടിയവനും അസൂയയില്ലാത്തവനുമായ ശൂദ്രൻ, ബ്രാഹ്മണരെ ശുശ്രൂഷിക്കുകയും അവർ സന്തോഷിച്ചു കൊടുക്കുന്ന അന്നപാനാദികളെക്കൊണ്ട് ഉപജീവിക്കുകയും വേണം. അവനു തറവാടുപുലർത്താനും അതുതന്നെയാണ് ധനം.(പിൻകുറിപ്പ്:നായന്മാർ ബ്രാഹ്മണരുടെ ദാസ്യവേല ചെയ്തു കഴിഞ്ഞിരുന്ന കാലത്തും അവരുടെ വാസസ്ഥലങ്ങൾക്കു തറവാട് എന്ന പേരുണ്ടായിരുന്നു എന്നാണല്ലോ വ്യക്തമാകുന്നത്. അബ്രാഹ്മണരായ മറ്റുള്ളവർ-അവർണ്ണർ-നിലങ്ങളിൽ ജീവിച്ചപ്പോൾ നായന്മാരും അമ്പലവാ

സികളും തറകളിലാണ് ജീവിച്ചിരുന്നത്. തറവാട് എന്നവാക്കിന്റെ ഉത്ഭവം അങ്ങനെയാണെന്നു പറയപ്പെടുന്നു. ആ വാക്കിന് ഇന്നു കരുതുന്ന ആഢ്യത്വമുണ്ടായത് പിൽക്കാലത്തു മാത്രമാണ്). ബ്രാഹ്മണൻ എപ്പോൾ വിളിച്ചാലും തടസ്സം പറയാതെ എത്തണം. ബ്രാഹ്മണനോടു തർക്കിക്കരുത്. സ്വന്തം പ്രവൃത്തികൾ നീക്കിവെച്ചും ബ്രാഹ്മണന്റെ പ്രവൃത്തി ചെയ്യണം. ശൂദ്രർ സർവ്വസമയവും ബ്രാഹ്മണരുടെ കാര്യങ്ങൾക്കായി തയ്യാറായിനിന്നുകൊണ്ട് അവരെ സന്തോഷിപ്പിക്കണം. അവർ ശകാരിച്ചാൽപോലും മറുത്തുപറയരുത്. തന്റെ അപരാധങ്ങൾ പൊറുക്കണമെന്ന് ബ്രാഹ്മണരോട് കൂടെക്കൂടെ അപേക്ഷിക്കണം. സംസ്കൃതപദങ്ങൾ സംസാരിക്കരുത്. ശാസ്ത്രം പഠിക്കരുത്. ശൂദ്രൻ കപിലനിറം(തവിട്ടുനിറം) ഉള്ള പശുവിന്റെ പാലും പഞ്ചഗവ്യവും സേവിക്കരുത്. ബ്രാഹ്മണർ ഏതെല്ലാം കാര്യങ്ങൾ ചെയ്യരുത് എന്നു നിർദ്ദേശിക്കുന്നുവോ അതെല്ലാം വർജ്ജിക്കണം, അതിനെക്കുറിച്ചു യാതൊരു ആലോചനയും അവർ ചെയ്യേണ്ട ആവശ്യമില്ല. ഏതൊക്കെ കർത്തവ്യമാണെന്ന് ബ്രാഹ്മണർ വിധിക്കുന്നുവോ അതെല്ലാം ചെയ്യണം. ശൂദ്രന്മാർ അനേക ദിവസങ്ങളിൽ ഒന്നായി അനുഷ്ഠിക്കേണ്ടുന്ന ഉപാസനകളുംവ്രതങ്ങളും ആചരിക്കുവാൻപാടില്ല. ഇതിഹാസപുരാണങ്ങൾ കേൾക്കാം; പക്ഷെ, വായിക്കരുത്. ശൂദ്രന് *പൈതൃകർമ്മങ്ങൾക്ക് മന്ത്രമില്ല. ഇപ്പറഞ്ഞ നിയമങ്ങളൊന്നും ഇവിടത്തെ അവർണ്ണർക്കുവേണ്ടി നിർദ്ദേശിക്കപ്പെട്ടവ ആയിരുന്നില്ലെന്ന കാര്യം ഗതകാലസ്മൃതികളിൽ ഊറ്റംകൊള്ളുകയും അജ്ഞതയുടെ ആനപ്പുറത്തിരുന്ന് അർദ്ധബ്രാഹ്മണ്യം അവകാശപ്പെടുകയും ചെയ്യുന്നവർ മറന്നുപോകരുത്.(*പിതൃകർമ്മങ്ങൾ).

ആഗഃക്ഷന്തവ്യതാം തേഭ്യോ ബ്രൂയാച്ചൈവ പദേ പദേ
ന വദേൽ സംസ്കൃതാം വാണീം നാശ്രയേല്ലിപിമൂകതാം 7

നൈവ ശാസ്ത്രം പഠേന്നൈവ ശൃണുയാദ്വൈദികാക്ഷരം
ന സ്നായാദുദയാൽ പൂർവ്വം തപോ മന്ത്രഞ്ച വർജ്ജയേൽ 8

തന്റെ അപരാധങ്ങൾ പൊറുക്കേണമെന്നു കൂടക്കൂടെ അവരോടപേക്ഷിക്കണം. സംസ്കൃതവാക്കു സംസാരിക്കരുത്. അക്ഷരപരിജ്ഞാനമില്ലാതിരിക്കരുത്. ശാസ്ത്രം പഠിക്കരുത്. (അടുത്തു പറഞ്ഞ മൂന്നു വിധികൾ കൂട്ടി നോക്കിയാൽ കിട്ടുന്ന

നോർദ്ധ്വപുണ്ഡ്രീ ഭവേന്നൈവ പുണ്ഡ്രം ഗോമയഭസ്മനാ
ധാരയേദ്വിപ്രചുല്ലീസ്ഥഭസ്മനാ ധാരയേച്ഛുചിഃ 17

ഊർദ്ധ്വപുണ്ഡ്രം ധരിക്കരുത്. ത്രിപുണ്ഡ്രംതന്നെ ഗോമയഭസ്മംകൊണ്ടു പാടില്ല. അതിന്നു പകരം ബ്രാഹ്മണഗൃഹത്തിലെ പാകശാലയിൽനിന്നു കിട്ടുന്ന ഭസ്മം സ്വീകരിച്ചാൽ മതി.

ഇതിഹാസപുരാണാനി ന പഠേച്ഛ്രോതുമർഹതി
ഏതേന സർവ്വേ വ്യാഖ്യാതാഃ പ്രബന്ധാ ഋഷിഭിഃ കൃതാഃ 18

ഇതിഹാസപുരാണങ്ങളെ കേൾക്കാം. വായിക്കരുത്. ഇത് ആർഷങ്ങളായ സ്മൃത്യാദികളുടേയും ഉപലക്ഷണമാകുന്നു.

മനുസ്മൃതി നിനയ്ക്കുകപോലും ചെയ്യാത്ത ശൂദ്രവിരുദ്ധതയാണ് ശാങ്കരസ്മൃതി കേരളത്തിലെ ശൂദ്രർക്കുമേൽ നടപ്പാക്കിയത്. സംസ്കൃതപദങ്ങൾ സംസാരിക്കാനും ഉപാസനകളും വ്രതങ്ങളും അനുഷ്ഠിക്കാനും ഇതിഹാസപുരാണങ്ങൾ വായി

ക്കാനും ഇതരദേശങ്ങളിലെ ശൂദ്രർക്ക് വിലക്കുണ്ടായിരുന്നില്ല.മറ്റുള്ളയിടങ്ങളിലെ ശൂദ്രർക്കു വേദങ്ങൾ പഠിക്കുന്നതിൽ ഏർപ്പെടുത്തിയിരുന്ന നിരോധനം, ഒരുപടി കൂടി കടത്തി പുരാണേതിഹാസങ്ങൾ വായിക്കുന്നതിനു പോലും ഏർപ്പെടുത്തിയ ബ്രാഹ്മണ്യത്തെ തിരുത്തി, അതിനുള്ള അവകാശം നേടിയെടുത്തത് മലയാളക്കരയിലെ നവോത്ഥാനചരിത്രത്തിന്റെ ഒരു നിസ്തുല അധ്യായമാണ്. നമ്പൂതിരിമാർ നിർവ്വഹിച്ചതിനേക്കാൾ അനേകം മടങ്ങു വേദസംബന്ധിയായ കൃതികളുടെ രചനയും പുരാണേതിഹാസങ്ങളുടെ പരിഭാഷകളും മലയാളത്തിലുണ്ടായത് ശൂദ്രരായിരുന്ന നായർ-അമ്പലവാസിസമുദായാംഗങ്ങളുടെ തൂലികയിൽനിന്നാണല്ലോ.

അനാചാരങ്ങൾതന്നെയെന്നു ബോധ്യമുണ്ട്; പക്ഷേ...

ശാങ്കരസ്മൃതി നിർദ്ദേശിക്കുന്ന അറുപത്തിനാല് ആചാരങ്ങളെ, ശ്രുതിസ്മൃതിവിരുദ്ധങ്ങളായ നിയമങ്ങൾ എന്ന നിലയിൽ അനാചാരങ്ങളായാണ് പൊതുവെ കണക്കാക്കുന്നത്. അനാചാരങ്ങൾ എന്നുതന്നെയാണ് ശാങ്കരസ്മൃതികാരനും അവയെ പേരിട്ടു വിളിക്കുന്നത് എന്നതാണു കൗതുകകരം:

64 അനാചാരങ്ങൾ

അഥാതോനുപ്രവക്ഷ്യാമി നൃണാം കേരളവാസിനാം
അനാചാരാൻ സമാസേന ഭാർഗ്ഗവേണ പ്രദർശിതാൻ 1

അനന്തരം ഭാർഗ്ഗവനാൽ വർണ്ണിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന മലയാളികളുടെ അനാചാരങ്ങളെ ചുരുക്കത്തിൽ ഇവിടെ വിവരിക്കുന്നു.

അന്യത്രാചരണാഭാവാദനാചാരാൻ ഭൃഗുദ്വഹഃ
യാനാചഷ്ട ചതുഃഷഷ്ടിമാഖ്യാസ്യേ തത്ര താനപി 2

പരദേശങ്ങളിൽ ആചരിച്ചുവരാത്തതുകൊണ്ടാകുന്നു അവയ്ക്ക് അനാചാരങ്ങൾ എന്നു പേർ വന്നതെന്നാണ് ഭാർഗ്ഗവസ്മൃതിയിൽ പറയുന്നത്. അവ 64 ആകുന്നു.

എന്നിരിക്കിലും, അവയ്ക്കു വിശേഷാചാരങ്ങൾ എന്നു വിവക്ഷ നൽകി വെളുപ്പിച്ചെടുക്കാൻ എക്കാലത്തും ശ്രമം നടന്നിട്ടുണ്ട്. ഈ പുസ്തകത്തിലുള്ളത് അനാചാരങ്ങൾ തന്നെയെന്ന് അതെഴുതിയ ആൾക്കു നല്ല ബോധ്യമുണ്ട്; എങ്കിലും അനുയായികൾക്ക് അതു തീരെ ദഹിക്കുന്നില്ല എന്നുമാത്രം.

ശാങ്കരസ്മൃതി ബ്രാഹ്മണർക്കുവേണ്ടി മുന്നോട്ടുവെക്കുന്ന അത്തരം ചിലനിബന്ധനകൾ നോക്കുക: ബ്രാഹ്മണാദികൾ ശൂദ്രാദികളെ തൊട്ടാൽ കുളിക്കണം. താണജാതിക്കാരെ അടുത്താലും കുളിക്കണം. താണജാതിക്കാർ തീണ്ടിയ തടാകം, കിണർ തുടങ്ങിയ ജലാശയങ്ങൾ തൊട്ടാൽ കുളിക്കണം, രജസ്വലയെ തൊട്ടാൽ മറ്റു സ്ത്രീകൾ കുളിച്ചല്ലാതെ ഭക്ഷണംകഴിക്കുവാൻപാടില്ല, കൈക്കോളന്റെ ജോലി ബ്രാഹ്മണർ ചെയ്യരുത്, വെളുത്തേടന്റെ വേല ബ്രാഹ്മണർ ചെയ്യരുത്, രുദ്രാക്ഷാദികളിൽ ക്ഷത്രിയാദികൾ പൂജചെയ്യരുത്, ബ്രാഹ്മണൻ മാത്രമേ ശിവപൂജ ചെയ്യാവൂ, ശൂദ്രന്മാരുടെ ശ്രാദ്ധത്തിന് ബ്രാഹ്മണൻ പ്രതിഗ്രഹം വാങ്ങരുത്, ദേവവിഗ്രഹം ശൂദ്രാദികൾ തൊട്ടുകൂട, ബ്രാഹ്മണൻ സ്വന്തം ഗൃഹവാസ്തുവിനുള്ളിൽ താഴ്ന്ന ജാതിക്കാർക്കു കുടിയുണ്ടാക്കാനായി സ്ഥലം കൊടുക്കരുത്, പറയൻ, മലയൻ ഇവരെ വാസ്തുവിന്നുള്ളിൽ പ്രവേശിപ്പിക്കരുത്, ബ്രാഹ്മണഗൃഹത്തിൽ വളപ്പുകാവൽ,വേലികെട്ടൽ മുതലായ പ്രവൃത്തികൾ പറയനെ ഏൽപ്പിക്കരുത്, ഇല്ലത്തുള്ള കുളത്തിന്റെ വക്ക

ത്ത് ശൂദ്രനു വീടുവെക്കാൻ സ്ഥലം കൊടുക്കരുത്, ശൂദ്രരിൽ താണവർക്കു ബ്രാഹ്മണരുടെ ഇല്ലം തൊട്ടുകൂടാ. അപ്രകാരം, മനുസ്മൃതി 'മനസ്സിൽപോലും കാണാത്ത' മനുഷ്യവിരുദ്ധതകൾ ശാങ്കരസ്മൃതി മാമൂലുകളായി മാനത്ത് പ്രതിഷ്ഠിച്ചിരിക്കുന്നു. സ്മൃതികാരൻ പറയുന്നതുപോലെ അവ അനാചാരങ്ങളാണോ, അല്ലെങ്കിൽ, വ്യാഖ്യാതാക്കൾ വിശേഷിപ്പിക്കുന്നതു കണക്കെ വിശേഷാചാരങ്ങളാണോ എന്നു വായനക്കാർതന്നെ സ്വബുദ്ധികൊണ്ടു തീരുമാനിക്കുക. അബ്രാഹ്മണരായ സകലരെയും വെറുപ്പോടുകൂടി മാത്രം കാണുന്ന ആ ബുദ്ധിയാണോ വിശേഷബുദ്ധിയെന്നതുകൊണ്ട് അർത്ഥമാക്കുന്നത് എന്നും ആലോചിക്കുക.

കുലസ്ത്രീകൾ കുടുംബംനോക്കിയിരുന്നാൽമതി

ശാങ്കരസ്മൃതി സ്ത്രീകളെ അടിമകളെപ്പോലെയാണു കാണുന്നത്. അതിനു കാരണം, കടുത്ത നിയന്ത്രണങ്ങളിലൂടെ നിലയ്ക്കുനിറുത്തിയില്ലെങ്കിൽ അവർ പിഴച്ചുപോകുമെന്ന ഭീതിയാണ്. അക്കാര്യത്തിൽ ബ്രാഹ്മണിയെന്നോ അബ്രാഹ്മണസ്ത്രീയെന്നോ ഭേദമില്ല. മനുഷ്യർക്ക് ബ്രാഹ്മണർ എന്നപോലെ സ്ത്രീകൾക്ക് ഭർത്താവാണ് ദൈവമെന്നും, അതുകൊണ്ട് അവർ അനേക വിധത്തിലുള്ള ധർമ്മംകൊണ്ടോ ഉപവാസംകൊണ്ടോ വ്രതംകൊണ്ടോ അല്ല സത്ഗതി പ്രാപിക്കേണ്ടത്; കേവലം ഭർതൃശുശ്രൂഷകൊണ്ട് മാത്രമാണെന്നും ശാങ്കരസ്മൃതി ഒറ്റവാക്യത്തിൽനയംവ്യക്തമാക്കുന്നു.(അധ്യായം:6, പാദം:1, ശ്ലോകം:10). ബാക്കിയുള്ള സ്ത്രീവിരുദ്ധതകളെല്ലാം ആ അസ്തിവാരത്തിലാണ് പടുത്തുയർത്തിയിരുന്നത്.കഴിവുള്ളവരെല്ലാം തിരളുന്നതിനുമുൻപേ പെണ്ണിനെ വിവാഹം കഴിച്ചുകൊടുക്കണമെന്ന് ആവർത്തിച്ചു പറയുന്ന ശാങ്കരസ്മൃതിയനുസരിച്ചു ബാലികാവിവാഹം മാത്രമാണു ബ്രാഹ്മണർക്ക് അനുവദനീയമായിട്ടുള്ളത്. ഗൃഹസ്ഥാശ്രമസ്വീകാരം എന്ന അധ്യായത്തിലെ പരാമർശങ്ങളനുസരിച്ചു കന്യ, രോഹിണി, ഗൗരി ഇവരെ വിവാഹം ചെയ്യാം; മധ്യമയെ വിവാഹംകഴിക്കരുത്. കന്യ,രോഹിണി,ഗൗരി എന്നതുകൊണ്ട് അർത്ഥമാക്കുന്നത് യഥാക്രമം പത്തും ഒൻപതും എട്ടും വയസ്സായ പെൺകുട്ടികളാണ്. മധ്യമ എന്നാൽ തിരണ്ടവൾ എന്നർത്ഥം(ശ്ലോകം:18). ഇത്തരത്തിൽ, ഋതുവായവളെ നിഷിദ്ധയാക്കുന്നതിന്റെ കാരണമായി സ്മൃതിതന്നെ പറയുന്നത് പുരുഷഗമനഭീതിയാണ് എന്നറിയുമ്പോൾ സ്മൃതികർത്താവിന്റെ ഉള്ളിലിരിപ്പു സ്പഷ്ടമാണല്ലോ.

ആ ഭീതി നിമിത്തം, ബ്രാഹ്മണസ്ത്രീകളെ ചൊൽപ്പടിയ്ക്കു നിർത്താൻ നിർമ്മിക്കപ്പെട്ട അനേകം നിയമങ്ങളുണ്ട് ഈ സ്മൃതിഗ്രന്ഥത്തിൽ. അവയൊക്കെ അടിസ്ഥാനപരമായി ബ്രാഹ്മണികൾ വഴിതെറ്റിപ്പോകാതിരിക്കാൻ പടച്ചവയാണെന്നു നിശ്ചയം. ബ്രാഹ്മണസ്ത്രീ ഭർത്താവിനെയൊഴിച്ച് അന്യരെ കാണരുത്, ബ്രാഹ്മണി ദാസിമാരെ കൂടാതെ പുറത്തിറങ്ങരുത്, ബ്രാഹ്മണസ്ത്രീ വെളുത്തനിറത്തിൽ ഉള്ളതല്ലാത്ത വസ്ത്രം ധരിക്കരുത്, ബ്രാഹ്മണസ്ത്രീ മൂക്കുകുത്തരുത്, ഭർത്താവു മരിച്ച ബ്രാഹ്മണി സന്ന്യസിക്കണം. ഭർത്താവ് കഴിക്കുന്നതിനുമുമ്പ് ഉണ്ണരുത്, ഭർത്താവിന്റെ കാൽകഴുകിയ വെള്ളം ഗംഗാതീർത്ഥത്തിനു തുല്യം കണക്കാക്കണം; മറ്റൊരു തീർത്ഥം അവൾക്കാവശ്യമില്ല, ബ്രാഹ്മണസ്ത്രീകൾ തീർത്ഥശ്രാദ്ധം ചെയ്യാൻ പാടില്ല, വിധവയായ സ്ത്രീ മലയാളത്തിന്റെ അതിരുവിട്ടു മറ്റൊരിടത്തും തീർത്ഥസ്നാന

ത്തിനു പോകരുത്, വനിതകൾ വേദോച്ചാരണം കേൾക്കരുത്, കൂടുതൽ വിദ്യാഭ്യാസം ആവശ്യമില്ല, പാട്ടുപാടുകയോ കളിക്കുകയോ ചെയ്യരുത്,സ്ത്രീകൾ പുലർച്ചെ എണീറ്റു കൈയും കാലും മുഖവും കഴുകി സൂര്യോദയത്തിനു മുൻപ് അടിച്ചുതളിയ്ക്കണം, ഭർത്താവ് ആഹാരംകഴിച്ച പാത്രങ്ങളിൽത്തന്നെ ആഹാരം കഴിക്കണം, സ്ത്രീകൾ പുറത്തിറങ്ങി സഞ്ചരിക്കുമ്പോൾ മറക്കുടയും തുണയും വേണം, തക്ക സഹായികളുമുണ്ടായിരിക്കണം, രാത്രി ഏതായാലും വഴി നടക്കരുത്, ഉത്സവകാലങ്ങളിൽ അമ്പലത്തിൽ പോകരുത്, ഇങ്ങനെ നീളുന്നു ആ ശാസനങ്ങൾ. അതായത്, മനുസ്മൃതിയേക്കാൾ മനുഷ്യവിരുദ്ധമാണ് ശാങ്കരസ്മൃതി എന്നുതന്നെ പറയാം.

ബ്രാഹ്മണസ്ത്രീയുടെ വികാരവിചാരങ്ങൾ നിയന്ത്രിക്കാൻ അത്തരം വിലങ്ങുകൾ ഉണ്ടാക്കിയ സ്മൃതികാരൻ, (ബ്രാഹ്മണ)പുരുഷന്റെ കാമത്തെ ധാർമ്മികമാക്കാൻ യത്നിക്കുന്നു എന്നതാണു കൗതുകകരം. ബ്രാഹ്മണർ ധർമ്മാർത്ഥമായി വിവാഹം ചെയ്യുന്നത് ബ്രാഹ്മണകന്യകയെ തന്നെയായിരിക്കണം എന്നു നിഷ്കർഷിക്കുന്ന ശാങ്കരസ്മൃതി, കാമാർത്ഥമായി ക്ഷത്രിയകന്യകയേയോ വൈശ്യകന്യകയേയോ സ്വീകരിക്കാൻ സമ്മതം നൽകുന്നതിലെ ഉന്നതമായ 'ധാർമ്മികത' കാണാതെപോകാനാവില്ലല്ലോ.(പൂർവ്വഭാഗം, പാദം:04, ശ്ലോകം:01):

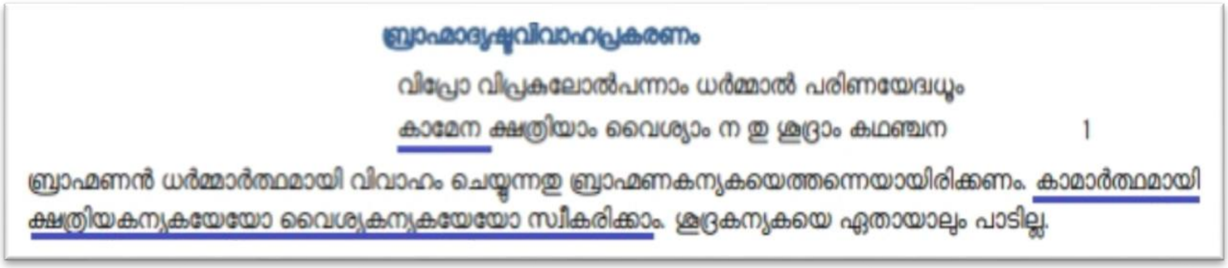
ബ്രാഹ്മാദ്യഷ്ടവിവാഹപ്രകരണം

വിപ്രോ വിപ്രകലോൽപന്നാം ധർമ്മാൽ പരിണയേദ്ധ്രുവം
കാമേന ക്ഷത്രിയാം വൈശ്യാം ന തു ശൂദ്രാം കഥഞ്ചന 1

ബ്രാഹ്മണൻ ധർമ്മാർത്ഥമായി വിവാഹം ചെയ്യുന്നതു ബ്രാഹ്മണകന്യകയെത്തന്നെയായിരിക്കണം. കാമാർത്ഥമായി ക്ഷത്രിയകന്യകയേയോ വൈശ്യകന്യകയേയോ സ്വീകരിക്കാം. ശൂദ്രകന്യകയെ ഏതായാലും പാടില്ല.

പക്ഷേ, ശൂദ്രകന്യകയെ ഒരിക്കലും പ്രാപിക്കരുതെന്ന് ശാങ്കരസ്മൃതി വിലക്കുന്നു. ബ്രാഹ്മണർ മാത്രമല്ല, ത്രൈവർണ്ണികരാരും ശൂദ്രസ്ത്രീഗമനം ചെയ്യരുത് എന്നാണു ശാങ്കരസ്മൃതി നിഷ്കർഷിക്കുന്നത്. ഒരു പ്രാവശ്യം ശൂദ്രയിൽ പ്രവേശിച്ചാലുണ്ടാകുന്ന പാപം, മൂന്നുകൊല്ലം ഭിക്ഷയെടുത്തു ഭക്ഷിച്ച് പുണ്യങ്ങളായ മന്ത്രങ്ങൾ ജപിച്ചാലേ തീരുകയുള്ളൂ.(അധ്യായം:11, പാദം:03,ശ്ലോകം:25). എന്നാൽ, വാസ്തവത്തിൽ എന്താണ് സംഭവിച്ചതെന്ന്, ശൂദ്രസ്ത്രീകളുമായുള്ള സംബന്ധസംബന്ധിയായ കേരളചരിത്രം വ്യക്തമാക്കുന്നുണ്ടല്ലോ.കാമത്തിന്റെ കാര്യമായതിനാൽ സ്മൃതികാരന്റെ ശിഷ്യന്മാർ ഒരുപടി കടന്നുചിന്തിച്ചു എന്നുകരുതി സമാധാനിക്കാം.

സ്ത്രീകളുടെ പുനർവിവാഹം നിശിതമായിനിരോധിച്ചിരുന്ന ശാങ്കരസ്മൃതി,പുരുഷന്മാർക്ക് മൂന്ന് ഭാര്യമാരെവരെ നിർലോഭം അനുവദിക്കുന്നുമുണ്ട്. മൂന്നിലധികം ഭാര്യമാർ ഒരുവന് വിധിക്കപ്പെട്ടിട്ടില്ലെന്ന് നിബന്ധനവെക്കുമ്പോളും, അതിൽ ഒരുവൾ മരിച്ചുപോയാൽ വീണ്ടും ഒന്നുകൂടി വിവാഹം ചെയ്യാമെന്നു കാര്യങ്ങളെ മയപ്പെടുത്തുന്നു. ഒരേസമയം മൂന്നിലധികം ഭാര്യമാർ പാടില്ല എന്നേഉള്ളൂ എന്നതാണ് അതിനുള്ള സാധൂകരണം.(അധ്യായം:06, പാദം:03, ശ്ലോകം:16).

[പിൻകുറിപ്പ്: ആചാരനിബദ്ധമായി ജീവിക്കുന്ന ഹിന്ദുസ്ത്രീയെ ആവിഷ്കരിക്കാൻ, കുലസ്ത്രീയെന്ന പദപ്രയോഗം അടുത്തകാലത്ത് വ്യാപകമായി ഉപയോഗിച്ചുകാണുന്നുണ്ട്. ആ

പ്രയോഗത്തിന്റെ തുടക്കം ശാങ്കരസ്മൃതിയിലെ പരാമർശങ്ങളെ അവലംബമാക്കിയാണ് എന്നുതോന്നുന്നു(അധ്യായം:7 പാദം:4 ഭാര്യാഭരണം, അധ്യായം:12 പാദം:2 സ്ത്രീധർമ്മങ്ങൾ, അധ്യായം:12 പാദം:3 രജസ്വലാധർമ്മങ്ങൾ). അതിനാൽ, വസ്തുതാപരമായി ആ പൊതുപ്രയോഗം സാധുവല്ലെന്നതാണു സത്യം. ശാങ്കരസ്മൃതി ബ്രാഹ്മണസ്ത്രീകളുടെ ധർമ്മങ്ങളും ആചാരങ്ങളും മാത്രമേ നിർണ്ണയിക്കുന്നുള്ളൂ എന്നതുകൊണ്ടാണ് അത്.ശൂദ്രന്മാരായിരുന്ന നായർ-അമ്പലവാസി സമുദായങ്ങളിലെ അംഗങ്ങൾക്കു ബ്രാഹ്മണശുശ്രൂഷയെന്ന കർമ്മത്തിനപ്പുറം ധർമ്മങ്ങളൊന്നും ശാങ്കരസ്മൃതി വ്യവസ്ഥചെയ്യുന്നില്ല. അവിടെ, ശൂദ്രർ എന്ന പരാമർശത്തിനപ്പുറം, സ്ത്രീപുരുഷവ്യത്യാസമൊന്നും ഇല്ലേയില്ല. ഹിന്ദുമതത്തിന്റെ പരിധിയിൽവരുന്ന മറ്റു വിഭാഗങ്ങളായ അവർണ്ണർ ശാങ്കരസ്മൃതിയുടെ പരിഗണനയിലേ വരുന്നില്ല. ബ്രാഹ്മണസ്ത്രീകൾക്കു നിശ്ചയിച്ചിട്ടുള്ള ആചാരങ്ങൾ, അന്ന് മറ്റുള്ള സ്ത്രീകൾക്ക് ആലോചിക്കാൻപോലും സാധിക്കാത്ത കാര്യങ്ങളായിരുന്നു. അതിനാൽ, ബ്രാഹ്മണസ്ത്രീകളല്ലാത്തവരെ കുലസ്ത്രീകൾ എന്നു വിളിക്കുന്നത് പൂർണ്ണാർത്ഥത്തിൽ ശരിയല്ലല്ലോ.]

ജീവിതം തകർക്കുന്ന പരീക്ഷണങ്ങൾ

സ്ത്രീജീവിതത്തെ പന്താടുന്ന കുറെ വിചിത്ര ആചാരങ്ങൾ പരീക്ഷണങ്ങൾ എന്ന പേരിൽ ശാങ്കരസ്മൃതിയിൽ എഴുതിവെച്ചിട്ടുണ്ട്. അത്തരത്തിൽ ഒന്നാണ്, കന്യാപരീക്ഷയെന്ന, പ്രതിശ്രുതവധുവിനെ പരീക്ഷിക്കുന്ന ചടങ്ങ്.(അധ്യായം:2, പാദം:4). അതനുസരിച്ച്, തൊഴുത്ത്, യാഗം ചെയ്ത ഭൂമി,നദി,ക്ഷേത്രം എന്നിവയിൽനിന്നും ഓരോരോ മണ്ണുരുളയെടുത്ത് ഉക്തഖണ്ഡങ്ങളിൽ വെയ്ക്കണം. താഴെയുള്ള നാല് ഖണ്ഡങ്ങളിൽ യഥാക്രമം നാൽക്കൂട്ടപ്പെരുവഴി,ഓരുപ്രദേശം,പന്നി കുത്തിക്കിളച്ച ഇടം,ചരൽപ്രദേശം എന്നീ സ്ഥലങ്ങളിനിന്നുള്ള നാല് മണ്ണുരുള ഉരുട്ടിവെയ്ക്കണം. പിന്നെ, മന്ത്രപൂർവ്വം തൊട്ടു ജപിച്ചതിനുശേഷം അവയിൽനിന്ന് ഏതെങ്കിലും ഒരു ഉരുളയെടുക്കാൻ കന്യകയോടു പറയണം. അതിനുശേഷം കന്യക ആ പത്മത്തിന് മൂന്നു പ്രദക്ഷിണം വെച്ച്, തന്റെ ബോധ്യപ്രകാരം അതിൽനിന്നും ഒരു ഉരുളയെടുക്കണം. അങ്ങനെയെടുത്ത ഉരുള ഏതാണെന്നു നോക്കിയിട്ടാണ് ഭാവിയിലെ ശുഭാശുഭങ്ങൾ തീർച്ചപ്പെടുത്തുന്നത്. തൊഴുത്തിന്റെ മണ്ണ് എടുത്താൽ പശുമതിയായിത്തീരും. അവളെ വിവാഹംകഴിച്ചാൽ പശുക്കൾ വളരെ വർദ്ധിക്കും എന്നു താത്പര്യം. യാഗഭൂമിയിലെ മൃൽപിണ്ഡമാണ് എടുക്കുന്നതെങ്കിൽ അവൾ ധർമ്മവതിയാണെന്നു വിശ്വസിക്കണം. പുഴമണ്ണാണെങ്കിൽ, മനസ്സു നന്നെന്ന് ഉറപ്പിക്കാം. ക്ഷേത്രത്തിലെ മണ്ണാണ് വധു എടുത്തതെങ്കിൽ, ധനധാന്യസമൃദ്ധിയുണ്ടാകുമെന്നു വിശ്വസിക്കാം. നാലിൽ ഏതു മൃൽപിണ്ഡമെടുത്താലും ആ സ്ത്രീ പതിവ്രതയാണെന്നു തീർച്ചപ്പെടുത്താം. നാൽക്കൂട്ടപ്പെരുവഴിയിലെ മണ്ണ് എടുത്താൽ, തെണ്ടിനടക്കുന്നവളും ഓർമണ്ണെടുത്താൽ ദുഷ്ടയും പന്നിമാന്തിയ മണ്ണെടുത്താൽ നേര് ഇല്ലാത്തവളും ചരൽമണ്ണെടുത്താൽ ഭർതൃനാശത്തെ ചെയ്യുന്നവളുമാണെന്നു കണക്കാക്കാം. ഇപ്രകാരം പരീക്ഷിച്ച് ഗുണദോഷനിരൂപണം ചെയ്തതിനുശേഷമേ കന്യയെ വരിക്കാവൂ എന്നാണ് ശാങ്കരസ്മൃതി അനുശാസിക്കുന്നത്. എത്ര ബാലിശവും പ്രാകൃതവുമാണ് കന്യകയുടെ സ്വഭാവം പരീക്ഷിച്ചറിയാൻ എന്ന പേരിൽ നടത്തിയിരുന്ന ആ ചൂതാട്ടം എന്നാലോചിക്കുക. സ്ത്രീയുടെ സ്വഭാവം പരീക്ഷിക്കാൻ നടപ്പാക്കിയിരുന്ന അത്തരം അബദ്ധനടപടികളിലൂടെ എത്രയേറെ ജീവിതങ്ങൾ അകാരണമായി തകർന്നിട്ടുണ്ടാകും? എത്രയോ സ്ത്രീകൾ 'മോശക്കാരാ'യിട്ടുണ്ടാകാം?

അതുപോലെതന്നെ, പത്നിയുടെ ചാരിത്യശുദ്ധി പരിശോധിക്കാൻ ശാങ്കരസ്മൃതി നിർദ്ദേശിക്കുന്ന പരീക്ഷണമാണ് സ്മാർത്തവിചാരം.(അധ്യായം:8, പാദം:1). അതും മനുസ്മൃതിയുടെ കർത്താവ് മനസ്സിൽപോലും സങ്കൽപ്പിക്കാത്ത, മലയാളക്കരയുടെ സ്വന്തം മനുഷ്യവിരുദ്ധതയാണ്. കന്യാപരീക്ഷ പ്രതിശ്രുതവധുവിനെ പരീക്ഷിക്കുന്ന ചടങ്ങായിരുന്നെങ്കിൽ, സ്മാർത്തവിചാരം ഭർത്താവിന്റെ സംശയനിവാരണത്തിനുവേണ്ടി മത-രാജകിങ്കരന്മാർ നടത്തുന്ന പത്നിയുടെ ചാരിത്ര്യപരിശോധനയാണ്. പരപുരുഷബന്ധം ആരോപിക്കപ്പെട്ട നമ്പൂതിരിസ്ത്രീയെ രാജപ്രതിനിധിയുടെ സന്നിദ്ധ്യത്തിൽ വിചാരണ ചെയ്യുകയും, പിഴവു തെളിഞ്ഞാൽ അവരെ ഇല്ലത്തുനിന്നും ദേശത്തുനിന്നും പുറത്താക്കുന്നതിനുമാണ് ആ പരീക്ഷണം അനുവർത്തിക്കുന്നത്. ചാരിത്ര്യദോഷം ആരോപിക്കപ്പെടുന്ന സ്ത്രീയെ അഞ്ചാംപുരയിൽ ഒറ്റയ്ക്കു പാർപ്പിക്കുകയും കുറ്റവിചാരണയിൽ പരിശീലനം നേടിയ സ്മാർത്തൻ അവിടെ എത്തി കതകിനുപിന്നിൽ നില്ക്കുന്ന *സാധനത്തോട് ചോദ്യങ്ങൾചോദിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ദാസി വഴിയാണ് ചോദ്യങ്ങൾക്ക് മറുപടി നൽകേണ്ടത്. സാധനത്തെക്കൊണ്ട് കുറ്റം തെളിയിക്കുവോളം തുടരുന്ന വിചാരണ ചിലപ്പോൾ ദിവസങ്ങളും മാസങ്ങളും നീണ്ടിരുന്നതായും, പിഴവു സമ്മതിപ്പിക്കാൻ പലപ്പോഴും ദണ്ഡനമുറകൾ സ്വീകരിച്ചിരുന്നതായും വില്യംലോഗന്റെ 'മലബാർ മാന്വലി'ൽ പറയുന്നുണ്ട്. കുറ്റാരോപിത പിഴവു സമ്മതിക്കുകയും കൂട്ടുപ്രതികളെക്കുറിച്ചു തെളിവുസഹിതം പറയുകയുംചെയ്താൽ, മൊഴിപരിശോധിച്ചശേഷം സ്ത്രീയെയും പ്രതികളെയും സമൂഹത്തിൽനിന്നു ഭ്രഷ്ടുവിധിച്ച് പുറത്താക്കും. സ്മാർത്തന്റെ വിധി സ്ത്രീയെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം അന്തിമമായിരുന്നെങ്കിലും, തെറ്റുകാരായ പ്രതികൾക്കു തങ്ങൾ തെറ്റുക്കാരല്ലെന്നു തെളിയിക്കാൻ അപ്പീൽ പോകാനുള്ള അവസരം ഉണ്ടായിരുന്നു. സ്മാർത്തന്റെ വിധിയനുസരിച്ച്, ശുചീന്ദ്രത്തു കൈമുക്കൽ പരീക്ഷ നടത്തി അതിൽ വിജയിച്ചാൽ അവരെ കുറ്റവിമുക്തരാക്കിയിരുന്നു. സ്മാർത്തവിചാരമെന്ന അഗ്നിപരീക്ഷയ്ക്കു നിന്നുകൊടുക്കേണ്ടിവന്ന നമ്പൂതിരിസ്ത്രീകളുടെ എണ്ണം അധികമുണ്ടെന്ന് തോന്നുന്നില്ല. എന്നാൽ, അതിനെക്കുറിച്ചുള്ള ഭയചിന്തകൾ സൃഷ്ടിച്ചിരുന്ന ഭീതിദമായ ഭീഷണി ഓരോ പെൺമനസ്സിലും മരണഭയത്തെക്കാൾ അസഹ്യമായി ആജീവനാന്തം പിന്തുടർന്നിരുന്നു എന്നതാണു സത്യം. [*ചാരിത്ര്യദോഷം ആരോപിക്കപ്പെട്ട സ്ത്രീയെ സാധനം എന്നാണു ശാങ്കരസ്മൃതി വിശേഷിപ്പിച്ചിരുന്നത്. അവരെ മനുഷ്യനായോ ഒരു ജീവിയായോപോലും ഗണിച്ചിരുന്നില്ല. അത്തരം ഒരു തലത്തിൽ നിന്നുകൊണ്ടുള്ള വിചാരണയും ശിക്ഷകളുമായിരുന്നു പൗരോഹിത്യം അവർക്കുമേൽ നടപ്പാക്കിയിരുന്നത്.]

പുരുഷാധിപത്യം ശക്തമായിരുന്ന നമ്പൂതിരിസമുദായത്തിൽ നിലനിന്നിരുന്ന പ്രാകൃതമായ കീഴ്വഴക്കങ്ങൾ മൂലം, പുരുഷനും സ്ത്രീയ്ക്കുമിടയിൽ വൈവാഹികവും ലൈംഗികവുമായ അകൽച്ച അധികമായിരുന്നു. കുടുബത്തിന്റെ സമ്പത്തു സംരക്ഷിക്കാൻവേണ്ടി ഏർപ്പെടുത്തിയിരുന്ന ദുരാചാരങ്ങളുടെ ഫലമായി ഓരോ കുടുംബത്തിലെയും മൂത്തപുത്രനു മാത്രമാണ് വിവാഹം കഴിക്കാൻ അനുവാദമുണ്ടായിരുന്നത്. മറ്റുള്ള പുത്രന്മാർ, സംബന്ധംപോലെയുള്ള അംഗീകൃത വ്യഭിചാരങ്ങളിൽ ആണ്ടു ജീവിച്ചപ്പോൾ, അസംഖ്യം അന്തർജ്ജനങ്ങൾ ആജീവനാന്തം കന്യ

കമാരായി തുടരാൻ നിർബന്ധിതരായി. അവരെ അടക്കിനിറുത്താൻവേണ്ടി അധികാരിവർഗ്ഗം സൃഷ്ടിച്ച ഇത്തരം പരീക്ഷണങ്ങളുടെ ഇരകളായി എരിഞ്ഞടങ്ങിയ ജീവിതങ്ങൾ എണ്ണിയാൽ ഒടുങ്ങുന്നതല്ല. നടപ്പുദോഷം, അടുക്കളദോഷം, സംസർഗ്ഗം, ദോഷശങ്ക എന്നിങ്ങനെയുള്ള കുറ്റങ്ങൾ ചാർത്തി നമ്പൂതിരിമാർ അന്തർജ്ജനങ്ങളെ സ്മാർത്തവിചാരത്തിന് വിധേയമാക്കിയത് സമൂഹത്തിലെ സദാചാരസംരക്ഷണത്തിനുവേണ്ട ഉത്തമമാതൃകകൾ സൃഷ്ടിക്കാൻവേണ്ടിയാണെന്നു തെറ്റിദ്ധരിക്കരുത്. തങ്ങളുടെ ഭൃത്യരായ നായർ സമുദായത്തിലെ സ്ത്രീകൾക്കുമേൽ, സംബന്ധമെന്ന ലൈംഗിക അരാജകത്വം അടിച്ചേൽപ്പിച്ചതു നമ്പൂതിരിമാരായിരുന്നു എന്നതിൽനിന്നും അവരുടെ സദാചാര പ്രതിബദ്ധത വ്യക്തമാണല്ലോ. തങ്ങളാസ്വദിച്ചിരുന്ന സംബന്ധം എന്ന നിർബാധമുള്ള ലൈംഗികസേവനത്തിനു പ്രതിഫലം നൽകുകയോ, സംബന്ധക്കാരിക്കും അവരിൽ ജനിക്കുന്ന സന്തതികൾക്കും ചെലവിനു കൊടുക്കുകയോ വേണ്ടിയിരുന്നില്ലാ എന്ന വിശാലമായ സാധ്യതയെ ദുരുപയോഗംചെയ്തിരുന്ന അവർക്ക് സ്വന്തം ഇല്ലങ്ങളുടെ അകത്തളങ്ങളിൽ ശാരീരിക പ്രലോഭനങ്ങളാൽ പീഡിതരായ സ്ത്രീകളെ അടക്കിനിർത്താനുള്ള ഒരു ആയുധം മാത്രമായിരുന്നു സ്മാർത്തവിചാരം എന്ന ഭീഷണി.

[പിൻകുറിപ്പ്: സ്മാർത്തവിചാരത്തിന്റെ തുടർച്ചയായിരുന്ന മറ്റൊരു കീഴ്വഴക്കം ഇവിടെ കാണാതെപോകുന്നതു ശരിയല്ല. ജാതിബ്രാഹ്മണ്യം ഇതരസമുദായങ്ങളെ എത്രമേൽ അടിമകളായാണു കണ്ടിരുന്നതെന്നു തെളിയിക്കുന്നതാണ് ആ നടപടി. ജാരസംസർഗ്ഗം തുടങ്ങിയതിനുശേഷം ആ സ്ത്രീയിലുണ്ടാകുന്ന സന്താനങ്ങളെ 'കാലത്തിൽ പെട്ടവർ' എന്നാണു വിളിക്കാറ്. അവരിൽ ആ സ്ത്രീയെ വിവാഹംചെയ്ത ഭർത്താവിനാൽ ഉത്പാദിപ്പിക്കപ്പെട്ടവരാണ് എന്നു നിശ്ചയമുള്ളവർപോലും, സ്ത്രീ ഭ്രഷ്ടയാകുന്നതോടെ ജാത്യാപകർഷത്തിനു വിധേയമായിരുന്നു. അങ്ങനെ ഭ്രഷ്ടരാക്കപ്പെട്ടവരിൽ ഉപനയനംകഴിഞ്ഞവരെ ചാക്യാർമാർ ചോറുകൊടുത്ത് ആ ജാതിയിലേയ്ക്കും, ഉപനയനം കഴിക്കാത്തവരെ നമ്പ്യാർമാർ ചോറുകൊടുത്ത് ആ വർഗ്ഗത്തിലേക്കും ചേർക്കണം എന്നാണ് നിയമം.(അധ്യായം:8,പാദം:1, ശ്ലോകം:31).ഇത്തരത്തിൽ പതിതരായവരെ തറവാടുകളിൽനിന്നും നീക്കംചെയ്തു വർണ്ണാശ്രമധർമ്മം സംരക്ഷിക്കാനുള്ള ചുമതല രാജാവിൽ നിക്ഷിപ്തമാക്കുന്ന അടുത്ത ശ്ലോകത്തിലെ പരാമർശം അതിനെ ഒരുസാമൂഹികപ്രശ്നമാക്കുന്നു എന്നതാണ് ഏറെ അപകടം. ശൂദ്രർക്കും ബ്രാഹ്മണർക്കും ഇടയിൽ അന്തരാളജാതികൾ എന്നപേരിൽ ഒരു സമൂഹത്തെ സൃഷ്ടിച്ചതിന് അങ്ങനെയും ഒരു ഗൂഢലക്ഷ്യമുണ്ടായിരുന്നിരിക്കാം. സ്വന്തം സമൂഹത്തിന്റെ ശുദ്ധി കാത്തുസംരക്ഷിക്കാൻ ബ്രാഹ്മണർ നടത്തിയ അത്തരം അടിച്ചേൽപ്പിക്കലുകൾക്കുനേരെ നാവനക്കാൻപോലും അവകാശമില്ലാത്ത അവസ്ഥയായിരുന്നു, ജാതിബ്രാഹ്മണ്യാധിപത്യം നിലനിന്നകാലത്ത് മറ്റു സവർണ്ണസമുദായങ്ങൾക്കുപോലും ഉണ്ടായിരുന്നത് എന്നതാണല്ലോ ആ സ്മൃതിനിയമങ്ങൾ തെളിയിക്കുന്നത്. അത്തരം അധാർമ്മികതകളൊന്നും ബ്രാഹ്മണസമുദായത്തിലെ മഹാഭൂരിപക്ഷവും എതിർത്തിരുന്നില്ല എന്നസത്യം അവരുടെമേൽ ചാർത്തിയിട്ടുള്ള സാത്വിക മേലങ്കിയെ അസാധുവാക്കുന്നതാണ്.]

ആർത്തവത്തെയും ഗർഭത്തെയും മുൻനിർത്തിയുള്ള ഭീഷണികൾ

ആർത്തവകാലത്തു സ്ത്രീ പല്ലുതേക്കാനോ എണ്ണതേച്ചു കുളിക്കാനോ പോലും പാടില്ല എന്നാണ് ശാങ്കരസ്മൃതി വ്യവസ്ഥചെയ്യുന്നത്. ആർത്തവം തുടങ്ങി നാലാംദിവസമേ കുളിക്കാവൂ, അതിനുമുൻപു പല്ലുതേച്ചാൽ പുത്രന്മാർ കരുവാളിച്ച പല്ലുള്ള

വരോ ദന്തരോഗികളോ കൊന്ത്രൻപല്ലുള്ളവരോ ആകും. തീണ്ടാരിയായാൽ സ്ത്രീ മിണ്ടാനും പറയാനുംപാടില്ല. വീടിനുപുറത്ത് മറപ്പുരയിലാവണം വാസം. പുരതൊടരുത്, ഇണപ്പുടവ ധരിക്കരുത്, പൂ ചൂടരുത്, ഇലയിൽ വേണം ഉണ്ണാൻ. തീണ്ടാരിയായിരിക്കുമ്പോൾ പൂ ചൂടിയാൽ അവളിലുണ്ടാകുന്ന പുത്രനും പുത്രിയും കഷണ്ടികളായിപ്പോകും, കണ്ണെഴുതിയാൽ പുത്രന്മാർക്കു ജന്മനാ അന്ധതയുണ്ടാകും, ആ സമയത്ത് സന്ധ്യാനേരം പുറത്തിരുന്നാൽ കുട്ടികൾക്ക് അപസ്മാരം വരും, ആർത്തവകാലത്തു വഴിനടന്നാൽ കുട്ടികൾ മുടന്തരായി ജനിക്കും, ഇണപ്പുടവ ഉടുത്താൽ മക്കൾ കുഷ്ഠരോഗിയാവും, ഓട്ട് പാത്രത്തിൽ ഭക്ഷണംകഴിച്ചാൽ കുട്ടികൾ ഭിക്ഷയെടുത്തു ജീവിക്കേണ്ടിവരും. പുറത്തായ സ്ത്രീയെ തൊട്ട സ്ത്രീകൾ കുളിച്ചിട്ടേ ഉണ്ണാവൂ. അങ്ങനെ നീളുന്നു ശാങ്കരസ്മൃതികാരന്റെ ആർത്തവവിരുദ്ധമാമൂലുകളുടെ പട്ടിക. ആ നിയമങ്ങളൊക്കെ നടപ്പാക്കുന്നു എന്ന് ഉറപ്പാക്കാൻ ഇല്ലത്തെ മറ്റുള്ളവരെ നിർബന്ധിതരാക്കുന്നതായിരുന്നു അവയുടെ ഫലപ്രവചനങ്ങൾ.

ആർത്തവകാലത്തു മാത്രമല്ല, ഗർഭധാരണവേളയിലും സ്ത്രീകളെ വരിഞ്ഞുമുറുക്കുന്ന വിലക്കുകൾ വിളമ്പുന്നുണ്ട് മേൽ സ്മൃതിഗ്രന്ഥം. ഗർഭമുള്ള സ്ത്രീ സന്ധ്യാനേരങ്ങളിൽ കിടക്കുകയോ കിണറ്റിൽ നോക്കുകയോ അരുത്, തലമുടി കെട്ടഴിച്ചു മലർന്നുകിടന്നുറങ്ങരുത്, ഭക്ഷണംകഴിഞ്ഞ് കൈകഴുകുന്നതിനുമുൻപ് സൂര്യനെ കാണരുത്, ഭർത്താവിനോടുകൂടിയല്ലാതെ ചന്ദ്രനേയും വസിഷ്ഠനക്ഷത്രത്തേയും നോക്കരുത്, നെയ്യുരുക്കരുത്, കുമ്പളങ്ങ മുറിക്കരുത്.ഗർഭധാരണംമുതൽ പ്രസവം വരെ പാലിക്കേണ്ടുന്ന അതൊന്നുംതന്നെ ഗുരുതരമായ നിയന്ത്രണങ്ങളല്ലെങ്കിലും, അവ തെറ്റിച്ചാലുണ്ടാകുന്ന പ്രത്യാഘാതങ്ങൾ വലുതാണെന്നാണ് സ്മൃതിഭാഷ്യം. അതുനിമിത്തം ബാലമരണമുണ്ടാകുമെന്നും, അതു സംഭവിക്കാതെവരുന്നപക്ഷം മരണാനന്തരം ആ പാപഫലം അനുഭവിക്കേണ്ടിവരും എന്നുമാണ് ഭീഷണി. അറിയാതെ പറ്റുന്ന ലംഘനങ്ങൾപോലും സൃഷ്ടിക്കുന്ന മാനസികസമ്മർദ്ദം എത്രവലുതാണെന്ന് ആലോചിക്കുക. അത്തരത്തിൽ, സ്ത്രീകളെ ഭയപ്പെടുത്തി അടക്കിനിറുത്തുക എന്നതായിരുന്ന ആ ചട്ടങ്ങൾ നിർമ്മിച്ചവരുടെ ഗൂഢലക്ഷ്യം.

ചാതുർവർണ്യവ്യവസ്ഥയിലും പൗരോഹിത്യനിയന്ത്രിതമതത്തിലും സ്ത്രീസ്വാതന്ത്ര്യം എക്കാലത്തും വിപരീതാനുപാദത്തിലായിരുന്നു.ബ്രാഹ്മണസമുദായത്തിലെ സ്ത്രീകളെക്കാൾ ശൂദ്ര-അവർണ്ണയുവതികൾ സ്വസമുദായങ്ങൾക്കുള്ളിൽ സ്വാതന്ത്ര്യം അനുഭവിച്ചിരുന്നു. ആഢ്യത്വം കൂടുന്തോറും സമുദായത്തിലെ സ്ത്രീകളുടെ അടിമത്വവും കൂടിവന്നു എന്ന് ആ പ്രതിഭാസത്തെ സംഗ്രഹിക്കാം. ദൈവഭയത്തിന്റെയും പാപഭയത്തിന്റെയും പേരിൽ സ്മൃതിനിയമങ്ങൾ അനുസരിക്കുകയും അപദാനങ്ങളിലൂടെ വാഴ്ത്തുകയും ചെയ്യുന്ന കുലസ്ത്രീകൾ, തങ്ങളെ മൃഗങ്ങൾക്കൊപ്പം പ്രതിഷ്ഠിക്കുന്ന അക്കാര്യങ്ങൾ മനസ്സിലാക്കിയിട്ടുണ്ടാകുമോ? ഉണ്ടായാലും ഇല്ലെങ്കിലും, അവർ അർഹിക്കുന്നതു വിചാരണയല്ല; അനുതാപം മാത്രമാണ്. അവരും സ്മൃതിനിയമങ്ങളുടെ മൃഗീയതയ്ക്ക് ഇരയാണല്ലോ.

പ്രിൻകുറിപ്പ്: ഭാരതീയ പുരാണങ്ങളിലെ പ്രതിപാദനമനുസരിച്ച് ആർത്തവം ബ്രഹ്മഹത്യാപാപത്തിനു ലഭിച്ച ശിക്ഷയാണ്. വസിഷ്ഠന്റെ ധർമ്മസൂത്രത്തിലും ഭാഗവതപുരാണത്തിലും വിവരിച്ചിട്ടുള്ള ആ കഥ ഇപ്രകാരമാണ്: ദേവന്മാരുടെ രാജാവായ ഇന്ദ്രൻ ത്വഷ്ടമഹർ

ഷിയുടെ ആശ്രമത്തിൽ അദ്ദേഹത്തെ സേവിച്ചു കഴിയുന്നകാലം. മഹർഷിയുടെ മകനായ വിശ്വരൂപൻ(ത്രിശിരസ്സ്) അസുരന്മാരോടു മമത കാണിക്കുന്നു എന്ന കാരണം ആരോപിച്ച് ഇന്ദ്രൻ വിശ്വരൂപന്റെ ശിരച്ഛേദം ചെയ്തു. ബ്രാഹ്മണനായ വിശ്വരൂപനെ ഹനിച്ചത് ഇന്ദ്രന് ബ്രഹ്മഹത്യയെന്ന കൊടുംപാപത്തിനു നിമിത്തമായി. പാപപരിഹാരത്തിനായി ഇന്ദ്രൻ ബ്രഹ്മാവിനോടും വിഷ്ണുവിനോടും സഹായമഭ്യർത്ഥിച്ചു. നാല് ആൾക്കായി തന്റെ ബ്രഹ്മഹത്യാപാപം ഭാഗിച്ചുനൽകാനാണ് അവർ ഇന്ദ്രനെ ഉപദേശിച്ചത്. അതുപ്രകാരം ഇന്ദ്രൻ ജലത്തെയും മരത്തെയും ഭൂമിയെയും സമീപിച്ചു. അവരെല്ലാം ഇന്ദ്രന്റെ പാപത്തിന്റെ നാലിലൊന്നുവീതം സ്വീകരിക്കാൻ തയ്യാറായി. പ്രതിഫലമായി ഇന്ദ്രൻ അവർക്ക് ഓരോ വരം നൽകി. നാലാമതായി ഇന്ദ്രൻ സമീപിച്ചത് സ്ത്രീയെയാണ്. സ്ത്രീയും ഇന്ദ്രന്റെ ബ്രഹ്മഹത്യാപാപത്തിൽ നാലിലൊന്നു സ്വീകരിക്കാമെന്നു സമ്മതിച്ചു. അങ്ങനെ, ഇന്ദ്രൻ ചെയ്ത ബ്രഹ്മഹത്യാപാപത്തിന്റെ ഫലം സ്വീകരിച്ചതാണ് മാസത്തിൽ ഒരിക്കൽ സ്ത്രീകൾക്കുണ്ടാകുന്ന ആർത്തവം എന്നാണു കഥ. ഒരുപക്ഷെ, ഈ ശാപകഥയാവാം ആർത്തവത്തെ കൊടിയ അശുദ്ധിയാക്കുന്ന ചിന്തയ്ക്കു പിറകിൽ. അതെന്തായാലും, ഇന്ദ്രൻ ചെയ്ത പാപത്തിന്റെ ശിക്ഷയേറ്റെടുക്കാൻ കാണിച്ച സൗമനസ്യം സ്ത്രീകൾക്ക് ജീവിതകാലം മുഴുവൻ നീളുന്ന ശിക്ഷയായി തീർന്നു. തെറ്റുചെയ്ത ഇന്ദ്രൻ ഇപ്പോഴും ആരാധനാമൂർത്തിയായിത്തുടരുന്നു. എന്നാൽ, ദ്രാവിഡസമൂഹങ്ങളിലെ പെൺകുട്ടികൾ ഋതുമതിയാകുന്നത് ആഘോഷമാണ്. അത് ഇന്നും പലയിടങ്ങളിലും തുടർന്നുവരുന്നതായി കാണാം. മനുഷ്യകുലത്തിന്റെ നിലനിൽപ്പിനു സഹായിക്കുന്ന പ്രത്യുത്പാദനത്തിനു സ്ത്രീശരീരം പക്വമാകുന്ന അവസ്ഥയാണ് ആർത്തവം എന്ന ശാസ്ത്രസത്യത്ത അവർ അംഗീകരിക്കുന്നു എന്നതാകാം കാരണം.]

ശാങ്കരസ്മൃതിയുടെ സ്വീകാര്യത

അത്തരത്തിൽ, എണ്ണിയാലൊടുങ്ങാത്ത മനുഷ്യവിരുദ്ധമാമൂലുകളുടെ സംഘാതമാണ് ശാങ്കരസ്മൃതി.അതിൽ പറഞ്ഞിരിക്കുന്ന സിദ്ധാന്തങ്ങളുടെ ബലത്തിലാണ് അദ്ധ്വാനിക്കാത്ത ബ്രാഹ്മണർ ജന്മികളും, അദ്ധ്വാനിച്ചു സർവ്വതും ഉണ്ടാക്കുന്നവർ അധഃസ്ഥിതരുമായത്. ആ നിയമസംഹിത ആവിഷ്കരിച്ച ആചാരങ്ങളുടെ അടിസ്ഥാനത്തിലാണ് കേരളത്തിൽ ജാതിഭേദവും അയിത്തവും തീണ്ടൽപ്പാടകലവും നിലവിൽവന്നതും നിർബാധം നടപ്പാക്കപ്പെട്ടതും. അതിനാലാണ് മലയാളക്കരയെ ഭ്രാന്താലയമാക്കിയ ചട്ടങ്ങളുടെ ചങ്ങലയായി ആ പിന്തിരിപ്പൻ പുസ്തകത്തെ ആധുനികലോകം വിലയിരുത്തുന്നതും വിമർശിക്കുന്നതും.

വൈക്കംസത്യഗ്രഹത്തിന്റെ ഭാഗമായി കേരളത്തിലെത്തിയ ഗാന്ധിക്ക് വൈക്കം മഹാദേവക്ഷേത്രത്തിന്റെ ഉടമയായ ഇണ്ടംതുരുത്തി നമ്പ്യാതിരി ശാങ്കരസ്മൃതിയുടെ ഒരുകോപ്പി കൈമാറിയിരുന്നു. എല്ലാഹിന്ദുക്കൾക്കും ക്ഷേത്രങ്ങളിൽപ്രവേശനം നൽകാത്തത് എന്തുകൊണ്ടാണെന്ന ഗാന്ധിജിയുടെ ചോദ്യത്തിനുള്ള ഉത്തരമായിരുന്നു ആ പുസ്തകക്കൈമാറ്റം. ആ സംഭവംമാത്രം മതിയാകുമല്ലോ ശാങ്കരസ്മൃതി എത്രമേൽ പിന്തിരിപ്പനാണെന്നും, ബ്രാഹ്മണ്യം അതിലെ ചട്ടങ്ങളെ എത്രമാത്രം ദുരുപയോഗംചെയ്തിരുന്നു എന്നും മനസ്സിലാക്കാൻ. അന്ന് ആ കൃതിയുടെ സാധുത ആരാഞ്ഞ ഗാന്ധിജിയോട്, വൈക്കം സത്യഗ്രഹത്തിനും ഗുരുവായൂർ സത്യഗ്രഹത്തിനും നേതൃത്വം നല്കിയവരിൽ മുഖ്യനും കാലടി അദ്വൈതാശ്രമത്തിന്റെയും കാലടി ശ്രീശങ്കരകോളേജിന്റെയും സ്ഥാപകനും വേദങ്ങളിലും ഉപനിഷത്തുക്കളിലും അഗാധപാണ്ഡിത്യം നേടിയ ആദ്ധ്യാത്മികാചാര്യനുമായ ആഗമാ

നന്ദസ്വാമി(കൃഷ്ണൻനമ്പ്യാതിരി) പറഞ്ഞ അഭിപ്രായംതന്നെയാണ് ആ പുസ്തകത്തെക്കുറിച്ചുള്ള അവസാന വാക്ക്: "ശാങ്കരസ്മൃതിയെന്ന ഈ ഗ്രന്ഥം വ്യാകരണപിശകും ഭാഷാവൈകല്യങ്ങളും നിറഞ്ഞതാണ്. ഈ ഗ്രന്ഥത്തിന് ഇരുന്നൂറു വർഷത്തിലധികം പഴക്കമില്ല.ഇതേതോ പൂണൂൽശങ്കരൻ സ്വാർത്ഥലാഭത്തെമാത്രം മുൻനിർത്തി രചിച്ചിട്ടുള്ളതാണ്. ഈ പുസ്തകത്തിലെ ആശയങ്ങളൊന്നും സനാതനധർമ്മത്തിനു യോജിക്കുന്നതുമല്ല. അതിനെ അപ്പാടെ തള്ളിക്കളയുകയാണു ചെയ്യേണ്ടത്!". അതെ, ശാങ്കരസ്മൃതിയും മനുസ്മൃതിയും പോലെയുള്ള മനുഷ്യവിരുദ്ധസൃഷ്ടികളെ മനുഷ്യർ അപ്പാടെ തള്ളിക്കളയുകയാണു വേണ്ടത്. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ, ആ സ്മൃതിഗ്രന്ഥങ്ങൾ അപകടത്തിലാക്കിയത് അബ്രാഹ്മണരെ മാത്രമല്ല, ബ്രാഹ്മണരേയുംകൂടിയാണ്.തങ്ങൾ അമാനുഷികരാണെന്നും അന്യരെല്ലാം നികൃഷ്ടരാണെന്നുമുള്ള സ്മൃതിവചനങ്ങളാണ് ആ സമൂഹത്തിലെ ചിലരെയെങ്കിലും മനുഷ്യവിരുദ്ധമായ നിലപാടുകളിലെത്തിച്ചത്. അബ്രാഹ്മണരൊക്കെ തങ്ങളുടെ സുഖഭോഗങ്ങൾക്കുവേണ്ടി സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ടവരാണെന്ന ധാരണയുണ്ടാക്കിയതും സ്മൃതിവചനങ്ങളാണ്. ആ സ്മൃതിനിയമങ്ങൾ നിർമ്മിച്ചുകൊടുത്ത ആയുധങ്ങളുപയോഗിച്ചാണ് ഇക്കാലത്തും ബ്രാഹ്മണരും അബ്രാഹ്മണരുമായ ആഢ്യന്മാർ, ശൂദ്രരെയും അവർണ്ണരെയും ആക്രമിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നത്. അതുകൊണ്ട്, മനുഷ്യർക്കു മനുഷ്യാവസ്ഥ നിഷേധിക്കുന്ന ശാങ്കരസ്മൃതി അടക്കമുള്ള സകല സ്മൃതിഗ്രന്ഥങ്ങളെയും അപ്പാടെ തള്ളിക്കളയുകയാണു വേണ്ടത്.

ജന്മംകൊണ്ടു ബ്രാഹ്മണരാണ്. പക്ഷേ, ജന്മംകൊണ്ടു ശൂദ്രരും(?)

ജന്മമാണ് ബ്രാഹ്മണ്യത്തിന്റെയും, മറ്റു സമൂഹങ്ങൾക്കുമേൽ അവർക്കുള്ള ആഭിജാത്യത്തിന്റെയും പ്രമാണമായി ജാതിബ്രാഹ്മണ്യവക്താക്കൾ അവതരിപ്പിക്കാറുള്ളത്. എന്നാൽ, ബ്രാഹ്മണകുമാരൻ ജനിക്കുമ്പോൾ ശൂദ്രതുല്യനാണെന്നും, കർമ്മങ്ങളും സംസ്കാരങ്ങളുമാണ് അവരുടെ ഉൽക്കർഷം ഉണ്ടാക്കുന്നതെന്നും ശാങ്കരസ്മൃതിതന്നെ സമ്മതിക്കുന്നുണ്ട്.(അധ്യായം:8 പാദം:2 ശ്ലോകം:2,3):

> ജന്മമാത്രേണ ശൂദ്രാസ്തേ ദ്വിജത്വം കർമ്മനിർമ്മിതം
> ഏവമപ്യവനീദേവശിശവേ സ്തന്യപായിനേ 3
>
> ബ്രാഹ്മണകുമാരന്മാർ ജനിക്കുമ്പോൾ ശൂദ്രതുല്യന്മാരാകുന്നു. പിന്നെ ബ്രാഹ്മണ്യമുണ്ടായിത്തീരുന്നതു കർമ്മങ്ങളെക്കൊണ്ടാകുന്നു. ('ജന്മനാ ജായതേ ശൂദ്രഃ കർമ്മണാ ജായതേ ദ്വിജഃ' എന്നു വജ്രസൂചിയിലും കാണുന്നു). എങ്കിലും ബ്രാഹ്മണശിശുവിന്നു ശൂദ്രസ്ത്രീയെക്കൊണ്ടു മുല കൊടുപ്പിക്കരുത്. അതു സുകൃതത്തെ നശിപ്പിച്ചുകളയും.

തങ്ങളുടെതന്നെ വാദമുഖങ്ങളെ ദുർബ്ബലമാക്കുന്ന ആ പരാമർശം, ശങ്കരസ്മൃതി അവതരിപ്പിക്കുന്നത് എന്തുകൊണ്ടാകാം? ആ ശ്ലോകത്തിലെ രണ്ടാം ഭാഗമാണ് അതിനുള്ള മറുപടി. ബ്രാഹ്മണർക്കു സംബന്ധത്തിലൂടെയുണ്ടാകുന്ന സന്താനങ്ങളെ തള്ളിക്കളയുന്നതിന് ഒരുക്കിയ പിടിവള്ളിയായിരുന്നു അത്. ബ്രാഹ്മണനു ജനിച്ചാലും, ശൂദ്രയുടെ മുലപ്പാൽ കുടിക്കുന്നതോടെ അയാളും അയോഗ്യനാകുന്നു എന്നു സാരം. ജന്മത്തിലൂടെ ലഭിക്കുന്ന ഉൽക്കർഷം തങ്ങളുടെ പരമ്പരവിട്ട് പുറത്തേക്കു പോകരുത് എന്നവാശിയാണ് മനുസ്മൃതിയും ശാങ്കരസ്മൃതിയും പോലുള്ള ശിഥി

ലീകരണ തന്ത്രങ്ങൾ നിർമ്മിച്ചവർക്കും, അതിനെ ഉയർത്തിപ്പിടിക്കുന്നവർക്കുമുള്ളത്. അതിനുവേണ്ടിയാണ് അവർ അങ്ങേയറ്റം മനുഷ്യവിരുദ്ധവും ശാസ്ത്രവിരുദ്ധവുമായ മാമൂലുകൾ സൃഷ്ടിച്ചതും അന്യസമുദായങ്ങൾക്കുമേൽ അടിച്ചേൽപ്പിച്ചതും. അതിന് കണ്ടെത്തിയ കുറുക്കുവഴിയാണ് അന്യ സമൂഹങ്ങൾക്കുമേൽ ഏർപ്പെടുത്തിയിട്ടുള്ള അസംഖ്യം വിലക്കുകളും, ബ്രാഹ്മണർക്കു വിധിച്ചിട്ടുള്ള വിശേഷാധികാരങ്ങളും. ഗാന്ധിയെ കന്യാകുമാരിയിലെ ക്ഷേത്രത്തിൽ പ്രവേശിപ്പിക്കാതിരുന്ന അവസരത്തിൽ, സഹോദരൻ അയ്യപ്പൻ എഴുതിയ ഗാന്ധിസന്ദേശം എന്ന കവിതയിലെ 'ഗാന്ധിയായുയർന്നാലും ബ്രാഹ്മണനല്ലാതുള്ള ഹിന്ദുവിൻ കിഴിവൊരുകാലവും പോവില്ലഹോ'എന്നവരികൾ അതിനുള്ള ഉചിതമായ തെളിവാണ്. മനുഷ്യരൊക്കെ തുല്യരാണ് എന്ന മന്ത്രമാണ് ആ മനസികാവസ്ഥയ്ക്കുള്ള മറുമരുന്ന്. അതുതന്നെയാണ് സനാതനധർമ്മം പ്രഘോഷിക്കുന്നതും, ജാതിബ്രാഹ്മണ്യം അപനിർമ്മിക്കാൻ ശ്രമിച്ചതും അതിനെ അതിലംഘിച്ചു ശങ്കരാചാര്യർ പുനഃസ്ഥാപിച്ചതുമായ അദ്വൈതചിന്ത. അതുതന്നെയാണ് ഏവർക്കും സ്വീകാര്യമാമായ സത്യം. ബ്രാഹ്മണ്യം ശത്രുപക്ഷത്തു നിറുത്തി ആജീവനാന്തം ആക്രമിച്ച ശങ്കരാചാര്യരെ സമാധിക്കു ശേഷം അവർ എങ്ങനെയാണ് വേട്ടക്കാരനാക്കിയത് എന്നതിന്റെ പ്രത്യക്ഷ ദൃഷ്ടാന്തമാകാം ശാങ്കരസ്മൃതിയും അതിലെ അബ്രാഹ്മണ(അവർണ്ണ-ശൂദ്ര-സ്ത്രീവിരുദ്ധ) ശാസനങ്ങളും. മലയാളക്കരയിൽ ഏർപ്പെടുത്തിയ നിർബന്ധിത ജാതിവിഭജനത്തിന്റെയും ജാതിവിവേചനത്തിന്റെയും അതിനുവേണ്ടിനടപ്പിലാക്കിയ തൊഴിൽ നിർണ്ണയത്തിന്റെയും അയിത്തമേർപ്പെടുത്തലിന്റെയും ഉത്തരവാദിത്വം ശങ്കരനിൽ ചാർത്തുന്ന മറ്റൊരു ബ്രാഹ്മണ്യാപനിർമ്മിതി ഇനി കാണാം:

മാമാങ്കത്തിന്റെ മറവിൽ നടന്ന ചാവേറാക്രമണം

പൗരോഹിത്യ ആധിപത്യത്തിലൂടെ സമൂഹത്തിന്റെ നിയന്ത്രണം കൈയ്യടക്കിയ ജാതിബ്രാഹ്മണ്യം, ഏതു വിധത്തിലാണു ജനങ്ങളെ ഭിന്നിപ്പിച്ചതെന്നും, ജാതിയുടെ ചങ്ങലയിൽകുരുക്കി മുന്നേറ്റം മുരടിപ്പിച്ചതെന്നും വ്യക്തമാക്കുന്ന ഒരുചിത്രം മലയാളക്കരയിൽനിന്നുതന്നെ കാണാം. ഹെർമ്മൻഗുണ്ടർട്ടു കണ്ടെത്തി 1868ൽ ആദ്യമായി അച്ചടിച്ചു പ്രസിദ്ധീകരിച്ച, തുഞ്ചത്തുരാമാനുജൻ എഴുത്തച്ഛൻ എഴുതിയതാണെന്ന് വിശ്വസിക്കപ്പെടുന്ന കേരളോത്പത്തി എന്ന പ്രാചീനചരിത്രഗ്രന്ഥത്തിലെ, ശങ്കരാചാര്യർ കൽപ്പിച്ച കുലക്രമവിവരം എന്ന അധ്യായത്തിൽ നാലുവർണ്ണങ്ങളിലും ഉൾപ്പെടുന്ന മലയാളക്കരയിലെ ജാതികളും അതിൽ താഴെയുള്ള ജാതികളും ഏതൊക്കെയെന്നും, അവയുടെ കുലധർമ്മങ്ങൾ എന്തൊക്കെയെന്നും വിവരിക്കുന്നുണ്ട്. അത്, തിരുനാവായ പേരാറ്റിൽമണപ്പുറത്തു നടന്ന മഹാമഖത്തിൽ(മാമാങ്കത്തിൽ)വെച്ചു മഹാരാജാവായി മലയാളക്കരവാണ പെരുമാളിനെയും മറ്റു പ്രഭുക്കന്മാരെയും ശങ്കരാചാര്യർ ബോധിപ്പിച്ചതാണെന്നും അതിനു നീക്കംവരുത്തിക്കൂടാ എന്നു കൽപ്പിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നും കേരളോത്പത്തിയിൽ പറയുന്നുണ്ട്. ആ പട്ടികയ്ക്ക് ഇക്കാലത്തു തീരെ പ്രസക്തിയില്ലെങ്കിലും, എത്രമേൽ ആസൂത്രിതമായാണ് ജാതിവിഭജനം അതിന്റെ വക്താക്കൾ നടപ്പിലാക്കിയതെന്നും അതിൽനിന്നും പുറത്തുകടക്കാനുള്ള അവസരങ്ങളൊക്കെ പഴുതില്ലാതെ അടച്ചുകളഞ്ഞതെന്നും മനസ്സിലാക്കുന്നതിന് ആ ചരിത്രരേഖ സഹായകമാകുമെന്നു തോന്നുന്നു.

'തുഞ്ചത്തെഴുത്തച്ഛനാണ് കേരളോത്പത്തി എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ കർത്താവ് എന്നതിനു വിശ്വസനീയമായ തെളിവുകളില്ല എന്നതുകൊണ്ട് അതിലെ പരാമർശങ്ങൾ അധികാരികമല്ല' എന്ന ഒരു വാദമുണ്ട്. ആ നിസ്സാരവത്കരണത്തിനു തീരെ സാധുതയുണ്ടെന്നു കരുതാനാകില്ല. കാരണം, ആരെഴുതി എന്നതിനെ അപ്രസക്തമാക്കുന്നതാണ് അതിന്റെ പ്രതിപാദനങ്ങൾ എന്നതുതന്നെ. ചാതുർവർണ്യത്തിന്റെയും ജാതിബ്രാഹ്മണ്യത്തിന്റെയും വർത്തമാനകാല പരിപാലകരായി നിലകൊള്ളുന്ന ജാതിവിഭാഗങ്ങൾക്ക്, വർണ്ണശ്രേണിയിൽ തങ്ങൾക്ക് ബ്രാഹ്മണ്യം അനുവദിച്ചരുളിയിരുന്ന ഇരിപ്പിടം എവിടെ ആയിരുന്നു എന്നറിയുന്നതിനും, തങ്ങൾ ബ്രാഹ്മണ്യനിയമങ്ങളുടെ സംരക്ഷണം ഏറ്റെടുക്കേണ്ടതുണ്ടോ എന്ന് പര്യാലോചിക്കുന്നതിനും അതു സഹായകമാകും. കാലാന്തരത്തിൽ കൈവന്ന സ്ഥാനക്കയറ്റത്തെ, കഴിഞ്ഞതൊക്കെ മറന്നുകളഞ്ഞു മറ്റുള്ളവർക്കുമേൽ പതിതത്വമാരോപിച്ചു മേനിനടിക്കുന്നതിനുള്ള അവസരമാക്കരുതെന്ന് ഓർമ്മപ്പെടുത്തുന്നതിനും അത് ഉപകരിക്കും എന്നതുകൊണ്ട്, കേരളോത്പത്തിയിലെ വിവരണം അതുപോലെതന്നെ എടുത്തു ചേർക്കുന്നു. അത് മലയാളക്കര കണ്ട വലിയൊരു ചതിയുടെ രൂപരേഖകൂടിയാണ്:

ബ്രാഹ്മണർക്കു വേദശാസ്ത്രങ്ങളും യാഗാദി കർമ്മങ്ങളും ജപഹോമാദി ശാന്തികളും, ക്ഷത്രിയർക്ക് രാജത്വം രക്ഷാശിക്ഷാപ്രജാപരിപാലനവും, വൈശ്യനു കൃഷി, ഗോരക്ഷ, വാണിഭവും, ശൂദ്രന്നു പട, നായാട്ട്, മൂന്നാഴിപ്പാടു കാവൽ, ചങ്ങാത്തം(സഹായം,തുണ). അതിൽ കിഴിഞ്ഞവർക്കു താളി പിഴിഞ്ഞു കുളിപ്പിക്ക, തണ്ടെടുക്ക, ചുമടുകെട്ടുക, എള്ളിടുക, പുഞ്ചേല മുക്കുക, കൂലിചേകവുമാണ് കുലധർമ്മം.

ബ്രാഹ്മണരിൽതന്നെ അനേകപേരുണ്ട്:ഓത്തന്മാർ,മന്ത്രവാദികൾ,സ്മാർത്തന്മാർ, ശാസ്ത്രാംഗക്കാർ, പിതൃകർമ്മക്കാർ, ഗ്രന്ഥികൾ, ജ്യോതിഷക്കാർ, ഷാരികൾ,വ്യാകരണക്കാർ, ശാന്തിക്കാർ, ശാസ്ത്രികൾ, വേദാന്തികൾ, വൈദികന്മാർ, ഗൃഹസ്ഥന്മാർ,സന്ന്യാസികൾ. ആര്യാവർത്തത്തിങ്കൽനിന്നു വന്ന ബ്രാഹ്മണർ നമ്പൂതിരിമാർ,നമ്പൂരിപ്പാട്,എമ്പ്രാൻമാർ,എമ്പ്രാന്തിരി എന്നും. അവരിൽ പ്രമാണികളെ തിരുമുൽപാടന്മാരെന്നും ഭട്ടത്തിരിപ്പാടെന്നും വന്ദനാർത്ഥം പറയുന്നു. ഓരോ യാഗാദികർമ്മങ്ങളെ ചെയ്കകൊണ്ടു സോമാതിരികൾ, അഗ്നിഹോത്രികൾ എന്നിങ്ങിനെ ചൊല്ലുന്നു. പരദേശബ്രാഹ്മണർ ഭട്ടന്മാർ, പട്ടർ തന്നെ. ഇവർ വൈദികന്മാർ. നമ്പിടിക്ക് ഓത്തില്ലായ്കകൊണ്ടു മുക്കാൽ ബ്രാഹ്മണൻ.

അന്തരാളത്തിലുള്ളവർ അമ്പലവാസികൾ. ശൂദ്രങ്കൽനിന്നു കരേറിയവർ, ബ്രാഹ്മണങ്കൽനിന്നും കിഴിഞ്ഞവർ. അതിൽ, പൊതുവാന്മാർ രണ്ടു വകക്കാർ: അകപ്പൊതുവാൾ(ശിവബലിയ്ക്ക് തിടമ്പെഴുന്നെള്ളിക്ക, ദേവസ്വം ക്ഷേത്രവും ദേവനെയും പരിപാലിച്ചു സൂക്ഷിക്ക, സോപാനം കഴുകുക. പുറപ്പൊതുവാൾ വഴിപാടു വാങ്ങി കൊടുക്കുക. ഇല,വിറക്,പാൽ,തേൻ,നെയ്യ് ഇത്യാദി ഒരുക്കുക.ഭഗവതിസേവയിൽ ശക്തിപൂജ ചെയ്യുന്നവർക്കു പിടാരന്മാർ, പിഷാരകന്മാരെന്നും അടിയാന്മാർ, അടികളെന്നും ഓരോ പേരുണ്ട്. പുഷ്പകൻ നമ്പിയച്ചനും ദേവന് പൂകൊടുക്ക, മാലകെട്ടുക, ക്ഷേത്രവൃത്തി ചെയ്തുകൊള്ളുക. പിഷാരോടിക്ക് സന്ന്യാസിയുടെ ആചാരവും ക്ഷേത്രത്തിങ്കൾ അടിച്ചുതളിയും മാലകെട്ടും കല്പിച്ചു. കൈലാസവാസിയെ

ക്ഷേത്രപ്രവൃത്തിയ്ക്കു കല്പിച്ചു. അവന്റെ പക്കലാക്കിയ സ്ത്രീക്ക് അടിച്ചുതളി പ്രധാനമാക്കി, വാരിയത്തി എന്നുപേരും. വാരിജാതിയ്ക്കു ക്ഷത്രിയരുടെ പുലയും പുണ്യാഹവും പുഷ്പകന്റെ ജോലിയും കല്പിച്ചു. ശ്ലാഘ്യരിൽ പുരുഷനു ചാക്യാരെന്നും സ്ത്രീക്കു നങ്ങ്യാരെന്നും പേർ. ഈശ്വരകഥകളെ പ്രകടിച്ചു പറക, വ്യാകരണം നാടകപുരാണങ്ങളും വായിക്കുക, കൂത്താടുക, കൂത്തുപറയിക്ക, അവർക്കു പല കർമ്മങ്ങൾക്കായിട്ടും ചാർന്നവർ എന്ന ഒരു കൂട്ടത്തെ കല്പിച്ചു; അവർ നമ്പിയാർ, അതിൽ ഇളയതു ശൂദ്രർക്കു ശ്രാദ്ധത്തിന്നു ചോറുവെപ്പിച്ചു വാങ്ങുക. മൂസ്സത് ഊരിലെ പരിഷ തങ്ങൻമാർ, പരശുരാമദോഷം ഏൽക്കുകകൊണ്ട് ബ്രാഹ്മണ കർമ്മങ്ങളൊന്നുമില്ല. ഇവരോടു കൂടുന്ന ചെലമ്പാണ്ടികൾ തിരുവനന്തപുരത്ത് ഭഗവാന്റെ അടിയാൻ, ശാസ്താവിങ്കൽ കൂത്താടുവാൻ തീയാടിനമ്പി എന്നൊരു പരിഷയും കല്പിച്ചു, തെയമ്പാടി എന്നൊരു ചാർന്ന പരിഷയുമുണ്ട്. അവർ കളമെഴുതി ദൈവം പാടുന്നവർ; ഭദ്രകാളി അടിയാൻമാരുടെ പൂജ ഉള്ളേടത്തു കഴകപ്പൊഴുതിക്കായിട്ട് ചാർന്നവർ എന്ന മാനാരി പുത്തില്ലം. അങ്ങിനെ രണ്ടു കൂട്ടത്തെ കല്പിച്ചു. ഇവരും ഉണ്ണിത്തിരിമാരും അമ്പലവാസികളിൽ കൂടിയവർ. മാരയാർ അമ്പലവാസികളിൽ കൂടുകയില്ല; അവർ വാദ്യപ്രയോഗക്കാർ-കൊട്ടുമാരയാർ. അസ്ഥിക്കുറച്ചി, അസ്ഥിവാരി, ശവസംസ്കാരത്തിൽ പരിചാരം ചെയ്തകൊണ്ടു പരിയരത്തവരിൽ ആകുന്നു. ഇവരൊക്കെ നാലുവർണ്ണത്തിൻ ഇടയിൽപെട്ട അന്തരജാതികൾ.

ക്ഷത്രിയരിൽ സൂര്യവംശവും സോമവശംവും. രണ്ടു വകയിലും മൂഷികക്ഷത്രിയനും മുടി ക്ഷത്രിയനും സാമന്തനും ഉണ്ട്: ഏറാടിയും നെടുങ്ങാടിയും വെള്ളൊടിയും. അവരിൽ താണപരിഷ എന്നും അടിയോടികൾ എന്നും പറയുന്നു. മയൂരവർമ്മൻ മലയാള തൗളവം* വാണതിന്റെ പിന്നെ ഉണ്ടായ രാജാക്കന്മാരുടെ നാമധേയാന്ത്യത്തിങ്കൽ ഒക്കയും വർമ്മൻ, ശർമ്മൻ എന്നുള്ളപേർ കൂടുന്നു.(*തുളുനാട്)

വൈശ്യന്മാർ മലയാളത്തിലുണ്ടെന്നും ഇല്ലെന്നും പറയുന്നു. വയനാട്ടിൽ ഉണ്ട്.

ശൂദ്രജാതികൾ പല പ്രകാരവും പറയുന്നു. അതിൽ, വെള്ളാളസ്വരൂപത്തിൽ പേരുകൾ തങ്ങൾ എന്നും കമ്മാൾ എന്നും കുറുപ്പെന്നും പണിക്കർ എന്നും നായകൻ, നായർ എന്നും അടിയോടി,നമ്പിയാർ, ചെല്ലെട്ടന്മാർ, തലച്ചെണ്ണോർ,തലപ്പെണ്ണോർ, മേനോക്കി, മേനോൻ, അപ്പനെന്നും, അമ്മൊന്മാർ, അമ്മാവനെന്നും ഓരോസ്വരൂപത്തിങ്കൽ ഓരോ പേരുകൾ പറയുന്നു. ഇതിൽ കിഴിഞ്ഞുപോയ പരിഷകൾ-ചാർന്ന പരിഷകൾ. നാലുവർണ്ണത്തിൽ ചാർന്നവർ ഉണ്ട്: അകത്തു ചാർന്നവർ, പുറത്തുചാർന്നവർ, പരപ്പൂവർ, പ്രഭുസേവകന്മാർ പള്ളിച്ചേകവർ, പള്ളിച്ചാന്മാർ, മടവർ എന്നിങ്ങിനെയുള്ളവർ ക്ഷേത്രത്തിലും എടത്തിലും മടത്തിലും മാടത്തിലും കൊയിലത്തും നിന്നു വേലചെയ്യേണ്ടും പരിഷകൾ - ഉള്ളാളർ, ഉള്ളാട്ടിൽനായർ, ഉള്ളകത്തു നായന്മാർ-കൂലിച്ചേകവർ, പള്ളിച്ചാൻമാർ, തളിയാതിരിമാരുടെ പള്ളിത്തണ്ട് എടുത്തവർ എന്നിങ്ങിനെ പലപ്രകാരം ശൂദ്രജാതികൾ.(പരിഷകൾ=കൂട്ടർ,ആളുകൾ).

അതിൽ കീഴപെട്ടുള്ള ജാതികൾ:വെളുത്തേടൻ, രംരങ്കൊല്ലി, വണ്ണത്താൻ(അലക്കിപ്പിഴിഞ്ഞു കൊടുക്ക; തിരപുടാട ഞൊറിക), വിളക്കത്തറവൻ, വളിഞ്ചിയൻ (പിതൃകർമ്മം, ക്ഷൗരംകഴിക്ക) കുശവൻ, കുലാലൻ, കൊയപ്പൻ, ആന്ത്രൂൻ (മൺകലം നി

ർമ്മിക്ക), ഊരാളി, കല്ലെരിനായർ, മനയാളികൾ, ഏരുമാൻ(മതിൽമാടുക, മച്ചു പടുക്ക, കുന്നിടിക്ക,കുഴി തൂർക്കുക,കളങ്കിണറു കുഴിക്ക,കൂലിക്കു കുത്തുക). വട്ടക്കാട്ടവൻ, വാണിയൻ, പതിയാർ, ചക്കാല വാണിയൻ(എള്ള് ആട്ടിപ്പിഴിക). പിന്നെ കുടുമ്പർ, കടുപ്പട്ടർ(ചുമടുകെട്ടുക, ഉപ്പും മീനും വിൽക്ക) കച്ചേരിനായർ(പീടിക കെട്ടി വാണിഭം). നായിക്കന്മാർ(കൊട്ടി കൂടുംകുറിക്ക), കൂട്ടാൻ നായർ, കണ്ടത്തിൽ നായർ(ക്ഷേത്രത്തിൽ അരികുത്തുക,പാത്രം തേക്കുക,ഗോപുരം കാക്കുക) അവർ ചാർന്നപരിഷയിൽനിന്നു കിഴിഞ്ഞവർ. ചാലിയർ പരദേശത്തുനിന്നു വന്നു, തെരുകെട്ടിനെയ്തു തുടങ്ങിയവർ ചെട്ടിയാർ, ചെടർ.

ഈഴവരും തീയരും(ദ്വീപർ): സിംഹളം(ചിങ്ങളം) എന്ന ദ്വീപിങ്കന്നു വന്നവർ.(മരം കയറ്റം, ഈർച്ച മൂർച്ചയും കാച്ചും വാണിഭവും). അവരിൽ, തണ്ടായ്മ സ്ഥാനമുണ്ട്. കാവുതീയർ, ക്ഷുരകർ, മുകർവർ, മുകയർ(പുഴയിൽ മീൻപിടിക്ക-മുക്കുവർ) കടവർ(വലകെട്ടി മീൻപിടിക്ക, തോണി കടത്തുക, കെട്ടെടുക്ക). കമ്മാളർ, കർമ്മാളർ ഐവർ ഐങ്കുടി എന്നും നാൽവർ എന്നും പറയുന്നു. അതിൽ ബ്രാഹ്മണൻ ആചാരി(ആശാരി മരംവെട്ടി കുറെക്ക), ക്ഷത്രിയൻ തട്ടാൻ,പെരുന്തട്ടാൻ(ആഭരണങ്ങളും വിഗ്രവും ഉണ്ടാക്കുക, ചൊഴിതട്ടാൻ കമ്മട്ടം പുക്കു പണമടിക്ക, പൊൻവാണി ചക്രകുത്തിയാർക്കു കുത്തുപണി). വൈശ്യൻ മൂശാരി. മൂശാരി(ഓട്ടുപണി, പൂജാപാത്രങ്ങളും മറ്റും വാർത്ത് ഉണ്ടാക്കുക), ശൂദ്രൻ കൊല്ലൻ. (പെരുംകൊല്ലൻ ഇരുമ്പുപണി, ചെമ്പുകൊട്ടി, ചെമ്പൊട്ടി ചെമ്പുപണി). കമ്മാളരിൽനിന്നും പിരിഞ്ഞു കിഴിഞ്ഞു പോയവർ നാല്: കൊല്ലൻ- അതിൽ, തീക്കൊല്ലൻ,കരുവാൻ, അമ്പുകെട്ടിക്കൊല്ലൻ, പടക്കുറുപ്പ്, വില്ലുഴിക, അമ്പു കെട്ടുക, പയറ്റിക്ക. പലിശക്കൊല്ലൻ, കിടാരൻ പലിശ എടുത്തുകൊടുക്ക,തോല്പണി. വാൾക്കൊല്ലൻ(കടച്ചകൊല്ലൻ) ആയുധം വെളുപ്പിക്ക, എടുത്തുകൊടുക്കുക. കൂലിച്ചേകം ഇല്ലാത്ത നാലു കുറുപ്പും ഉണ്ട്: വടിക്കുറുപ്പ് (കുന്തവടി തീർക്ക), പരക്കുറുപ്പ്(കുമ്മായം ഉണ്ടാക്ക), പരവൻ, കാട്ടുക്കുറുപ്പ്, വേലക്കുറുപ്പ്, വേലൻ(പേറ്റിചികിത്സ, ഈറ്റെടുക്കുക, ശസ്ത്രപ്രയോഗവും സൂതികാ കർമ്മവും)പാണർ, മുന്നൂറ്റർ, അഞ്ഞൂറ്റൻ,വേലൻ, പരവൻ(മരം ഏറുക, കളം മനിയുക, കെട്ടിയാട്ടം,കുളി അടക്കുക,ഒടി തീർക്ക,മന്ത്രവാദം. കമ്മാളന്മാർക്ക് അടിമയായി നിൽക്കുന്നു). വണ്ണാൻ, മണ്ണാൻ, പെരുവണ്ണാൻ (ഏറ്റും മാറ്റും കെട്ടിആടുക,ചാഴിയും പുഴുവും വിലക്കുക, മന്ത്രവാദം കുത്തുപണി) പിന്നെ കണിശൻ, കണിയാൻ (ജ്യോതിശാസ്ത്രം, മന്ത്രവാദം,നാല്പതീരടിസ്ഥാനത്തിൽ ആയുധം എടുത്തുകൊടുക്ക, കളരിയിൽ ആചാര്യസ്ഥാനം, കൂട്ടം ബാധ തിരിക്ക. വേട്ടുവർക്കു ഉപ്പുവിളെക്കുക, മൺപണി) പുള്ളുവൻ(ഔഷധക്കാരൻ) വള്ളുവൻ(കൂലിപ്പണി). കുന്നുവാഴികൾ 16-വംശം എന്നു പറയുന്നു. പുളിയൻ (ഇവർക്കു കുറുമ്പിയാതിരി കുന്നിൻകൂർ വാഴ്ച വെട്ടിയടക്കം, കെട്ടിപാച്ചൽ,നായാട്ട്, പട,കൂലിച്ചേകം അവകാശങ്ങൾ കൊടുത്തു). മലയിൽ പണിയൻമാർ(പയറ്റുക) പണിയർ, കാടർ, കാട്ടുവർ, കുറിച്ചിയ പണിക്കർ, മാവിലവർ, കരിമ്പാലർ, തുളുവർ, കുളുവർ: കാട്ടുവാഴ്ച, നായാട്ട്, വല്ലിപ്പൊഴുത്തി, ഇറയവൻ, എറവാളൻ, തേൻകുറുമ്പർ, കള്ളാടിമാർ, മലയർ(ഏറവക്കളി കെട്ടിയാട്ടം കൂളിയടക്കം) മലയാളർ, പെരാളർ, ആളർ, ഉള്ളാളർ, ഉള്ളവർ കുറുമ്പർ (പല വിത്തുകളും എടുക്ക). മൂത്തൊരൻ(നായാട്ടുവല കെട്ടുക, ഉറി മിടക), കുറവൻ(വിഷം

കിഴിക്ക,പാമ്പാട്ടം,ചപ്പിടിക്കളി,കൈനോക്കുക,കാക്കമാംസം ഭക്ഷിക്ക, പുല്പായി ടുക). പറയൻ(പറയിപെറ്റ പന്തീരുകുലം)വായില്ലാകുന്നിലപ്പൻ പരദേവത. കുടയും മുറവും കെട്ടുക, ഒടിക്ക, മാട്ടുക, പശുമാംസം ഭക്ഷിക്ക). ചെറുമരിലെ കയറിയവർ ഇരുളർ. കണക്കരും, ഒടുക്കം പുലയരും(പ്രായുണ്ടാക്കുക), നായാടികളും(നായടിച്ചു തിന്നുക) എന്നിങ്ങിനെ കീഴ്പ്പെട്ടുള്ള ജാതികൾ പല പ്രകാരം.

മേൽപ്പറഞ്ഞ ജാതിവിഭജനങ്ങളിൽനിന്നും,പശ്ചാത്തലമായ മാമാങ്കം സംബന്ധിച്ച സംഭവങ്ങളിൽനിന്നും വ്യക്തമാകുന്ന പ്രസക്തമായ ഒരു സംഗതിയുണ്ട്: ആദ്യകാലത്തു ബ്രാഹ്മണർക്കു ലഭിച്ചിരുന്ന മേൽക്കോയ്മ ചോദ്യംചെയ്യപ്പെടാൻ തുടങ്ങിയ സാഹചര്യത്തിലാണല്ലോ അന്യദേശങ്ങളിൽനിന്ന് ആളുകളെ കൊണ്ടുവന്ന് നാടുവാഴികളാക്കാൻ തീരുമാനിച്ചത്. ഒരുപക്ഷേ,അവരുടെ മേധാവിത്വത്തിന് ഭീഷണി ഉയർത്തുന്ന അത്തരത്തിലുള്ള ഒരവസ്ഥയാകാം, വർണ്ണങ്ങളെ ജാതികളാക്കി രൂപപ്പെടുത്തിയ മാമാങ്കത്തിലെ നിയമനിർമ്മാണത്തിന്റെ ഗൂഢലക്ഷ്യം. വെറും ഒരു ശതമാനം മാത്രമുള്ള ബ്രാഹ്മണർ, ബഹുഭൂരിപക്ഷം വരുന്ന ശൂദ്രരും അവർണ്ണരും ഒന്നിച്ചുനിന്നാലുണ്ടാകാവുന്ന പ്രതിസന്ധി തിരിച്ചറിഞ്ഞതാകാം ജാതി അടിസ്ഥാനമാക്കിയുള്ള തൊഴിൽവിഭജനവും ജാതികൾക്കിടയിലുള്ള അയിത്താചരണവും നടപ്പിലാക്കിയതിനു പിറകിലെ പ്രേരകശക്തി. കുലത്തൊഴിൽ അപ്രതിഹതമായ നിയമമായി മാറുകയും, അതിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ ജാതികൾ രൂപംകൊള്ളുകയും, ഓരോ ജാതിക്കാർക്കും നിർദ്ദിഷ്ട കുലത്തൊഴിലിനു പുറത്തു കടക്കാനാവാത്ത അവസ്ഥയുണ്ടാകുകയും, ജാതികൾക്കിടയിൽ കടുത്ത അസ്പൃശ്യത നിലവിൽവരുകയും ചെയ്തതോടെ എല്ലാവരും എല്ലാവരെയും അകറ്റി നിറുത്തുന്ന സ്ഥിതിയുണ്ടായി.കേരളക്കരയിലെ ആദിമനിവാസികളായ നാഗജനതയെ തമ്മിൽ വേർപിരിച്ചു ദുർബ്ബലമാക്കുകയായിരുന്നു ആ നിർബന്ധിത ജാതിവിഭജനത്തിന്റെ(?) യും തൊഴിൽ നിർണ്ണയത്തിന്റെയും അയിത്തമേർപ്പെടുത്തലിന്റെയും ഉദ്ദേശ്യം. ജാതികൾക്കിടയിൽ പൊതുവായ ഘടകങ്ങൾ ഒന്നുമില്ലാത്ത, മേൽ പരിതഃസ്ഥിതിയോളം ബ്രാഹ്മണ്യാധിപത്യത്തെ സുരക്ഷിതരാക്കുന്ന സംഗതികൾ ഒന്നുമില്ലല്ലോ. ആദ്യകാലങ്ങളിൽ ആര്യന്മാർ ആധിപത്യമുറപ്പിച്ചസമൂഹങ്ങളിൽ ആസൂത്രിതമായി നടപ്പിലാക്കി വിജയിപ്പിച്ചെടുത്ത തന്ത്രം ഇവിടെയും പയറ്റിയതാകാം.

[പിൻകുറിപ്പ്: 1918-ൽ പാറയിൽ രാമൻനമ്പൂതിരി പ്രസാധകനായി 'യോഗക്ഷേമസഭ' പ്രസിദ്ധീകരിച്ച 'നമ്പൂതിരിമാർ' എന്ന പുസ്തകത്തിലെ ചിറയ്ക്കൽ രാമവർമ്മവലിയരാജ എഴുതിയ 'നമ്പൂതിരിമാരും പെരുമാക്കന്മാരും'എന്ന ലേഖനത്തിൽ പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുള്ള സംഗതികൾ എറെ ശ്രദ്ധേയമാണ്. ആ ചരിത്രരേഖയിലെ,തിരുനാവായിലെ നമ്പൂരിസഭ എന്ന ലേഖനഖണ്ഡത്തിൽ, മാമാങ്കവും മലയാളക്കരയിലെ രാജ്യഭരണവും ഏതു വിധത്തിൽ ബന്ധപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു എന്നു വിശദമാക്കുന്നുണ്ട്. അതിലെ പ്രസക്തഭാഗങ്ങൾ കാണുക: 'ശ്രീപരശുരാമസ്വാമിയാൽ നമ്പൂതിരിമാർക്കു ദാനമായി കൊടുക്കപ്പെട്ട കേരളാരാജ്യത്തെ, ഭാർഗ്ഗവസ്മൃതിവിഹിത നീതിയനുസരിച്ച് ഏറെക്കാലം അവർ ഭരിച്ചിരുന്നു. നമ്പൂതിരിമാരുടെ ആ ഭരണകാലമാണ് 'ഗ്രാമഭരണകാലം' എന്നു സാധാരണയായി അറിയപ്പെടുന്നത്. തപസ്സാധ്യായാദി വൈദികാചാരങ്ങൾക്ക് അല്പമെങ്കിലും വൈകല്യം വരുത്താതെ കേരളഭരണം ദീർഘകാലത്തോളം നമ്പൂതിരിമാർതന്നെ നിർവ്വഹിച്ചുവന്നെങ്കിലും, പ്രകൃതിയുടെ നിത്യ

ധർമ്മമായ പരാവർത്തനത്തിന്റെ ശക്തിയാൽ ഇതര സമുദായങ്ങൾക്കെന്നപോലെ പ്രസ്തുതസമുദായത്തിനും കാലാന്തരത്തിൽ ചില മാറ്റങ്ങൾ സംഭവിക്കുകയാൽ ഭരണാധികാരികളായ നമ്പൂതിരിശ്രേഷ്ഠന്മാരുടെ ശ്രദ്ധ സത്യം,ധർമ്മം, യോഗക്ഷേമം മുതലായ വിഷയങ്ങളെക്കാൾ നിസ്സാരങ്ങളും സ്വാർത്ഥപരങ്ങളുമായ ലൗകികവിഷയങ്ങളിൽ പതിയുകയും ഒടുവിൽ തത്ഫലമായി ഗ്രാമഭരണം വളരെ ശോച്യാവസ്ഥയിലായിത്തീരുകയും ചെയ്തു. നമ്പൂതിരിമാരുടെ ഇടയിൽ നിർഭാഗ്യവശാൽ അങ്കുരിച്ച ഐക്യമത്യക്കുറവിനാലും കക്ഷിവഴക്കിനാലും മറ്റും രാജ്യഭരണത്തിനു ഗൗരവമായ ചില ന്യൂനതകൾ തട്ടുകയും, അവയെ പരിഹരിച്ചു ശരിപ്പെടുത്തുവാൻ അവർക്ക് ഒരുവിധത്തിലും സാധിക്കാതെ വരുകയും ചെയ്തപ്പോൾ, ഭരണകാര്യങ്ങൾ മേലിൽ ഭംഗിയായി നടത്തേണ്ടത് എങ്ങനെയെന്നാലോചിക്കാൻ തിരുനാവായവെച്ച് ഒരു മഹാസഭകൂടി. അതിൽ പലനിശ്ചയങ്ങളുംചെയ്തു.

ആ തീരുമാനങ്ങൾ ഇവയായിരുന്നു: ഗ്രാമഭരണം തൃപ്തികരമായി നടന്നുകാണാത്തതിനാലും, നാട്ടുരാജാക്കന്മാരിൽ ഭരണസാമർഥ്യമുള്ളവരുടെ കുറവുനിമിത്തവും, മേലിൽ പരദേശങ്ങളിൽനിന്നും രാജ്യഭരണപടുക്കളായ ക്ഷത്രിയരെ കൂട്ടിക്കൊണ്ടുവന്ന് അവരുടെ സഹായത്തോടെ കേരളത്തെ ഭരിക്കുക. പന്ത്രണ്ടുവീതം സംവത്സരംകൂടുമ്പോൾ, കർക്കിടക വ്യാഴത്തിലെ മാഘമാസത്തിൽ തിരുനാവായവെച്ചു നടത്തിവരുന്ന മഹോത്സവത്തിൻ ദിവസമായ പൂയംനാളിൽ,പൂക്കൈതക്കൽ ക്ഷേത്രത്തിൽവെച്ചു രാജാക്കന്മാർക്ക് കുലശേഖരൻ എന്ന മുദ്രയും പെരുമാൾ എന്ന സംജ്ഞയും കൊടുക്കുക. ഒരു രാജാവിനെ ഒരു വ്യാഴവട്ടക്കാലംമാത്രം രാജാവാക്കി അവരോധിക്കുക. കേരളത്തെ നാലുഖണ്ഡങ്ങളാക്കി ഭാഗിച്ച്, ആ ഭാഗങ്ങളിൽ പെരുഞ്ചെല്ലൂർ,പന്നിയൂർ,ചെങ്ങന്നിയൂർ,പറവൂർ എന്നീ നാലു ഗ്രാമങ്ങളിൽനിന്നുള്ള നാലു നമ്പൂതിരിമാരെ വൈസറായിസ്ഥാനം വഹിക്കുന്ന പെരുമാക്കന്മാരുടെ കീഴിൽ ക്ലിപ്തകാലത്തേക്കു ഗവർണ്ണർമാരായി നിയമിക്കുകയും അവർക്കു തളിയാതിരിമാരെന്നു സ്ഥാനം കൊടുക്കുകയും ചെയ്യുക. പന്ത്രണ്ടുവർഷം കഴിയുന്നതിനു മുൻപായി പെരുമാൾ ഉദ്യോഗം രാജിവെച്ചു പോകുകയോ അഥവാ, മരിച്ചുപോകുകയോ ചെയ്താൽ, അടുത്ത മാമാങ്കം വരെ താളിയാതിരിമാർ തന്നെ കാര്യങ്ങൾ അന്വേഷിക്കുക. ക്ലിപ്തകാലത്തിനുശേഷം പെരുമാക്കന്മാർ സ്വരാജ്യങ്ങളിലേക്കു തിരിച്ചുപോകുകയോ, അല്ലാത്തപക്ഷം മരുമക്കത്തായം സ്വീകരിച്ചു മലയാളക്കരയിൽ കുടുംബസമേതം സ്ഥിരതാമസമാക്കി പാർക്കുകയോ ചെയ്യുക. അപ്രകാരം, തിരുനാവായയിൽ സമ്മേളിച്ച ഒരു ബ്രാഹ്മണസഭയിലെടുത്ത നിശ്ചയങ്ങളെ തുടർന്നാണ് കേരളത്തിൽ പെരുമാക്കന്മാരുടെ ഭരണം നിലവിൽവന്നത്. അതോടുകൂടി, കോലത്തിരി രാജാക്കന്മാർ നടത്തിക്കൊണ്ടിരുന്ന മാമാങ്കത്തിന്റെ ചുമതല പെരുമാക്കന്മാരിൽ എത്തിച്ചേർന്നു. നമ്പൂതിരിമാരാൽ നിയമിതരായ പെരുമാക്കന്മാർ സാങ്കേതികമായി സർവ്വാധികാരകർത്താക്കൾ ആയിരുന്നെങ്കിലും, പ്രധാനമന്ത്രിമാരായ നമ്പൂരിമാരുടെ ഉപദേശപ്രകാരം കാര്യങ്ങൾ നടത്തേണ്ടവരും, അവരുടെ ഇഷ്ടത്തിനു വിരുദ്ധമായി പ്രവർത്തിച്ചാൽ, തക്ക ശിക്ഷയനുഭവിക്കാൻ വിധിക്കപ്പെട്ടവരുമായിരുന്നു. ഒരു മഹോത്സവം എന്നതിനപ്പുറം മാമാങ്കത്തിനുള്ള രാഷ്ട്രീയപ്രാധാന്യവും, അതിൽ ബ്രാഹ്മണ്യം നടത്തിയ ഇടപെടലുകളും സുവ്യക്തമാണല്ലോ'].

നായരടക്കമുള്ള ജാതിസമൂഹങ്ങളെ ശൂദ്രരാക്കി അരികിലൊതുക്കിയും ഈഴവരടക്കമുള്ള മറ്റു ജാതികളെ പഞ്ചമരാക്കി പടിക്കു പുറത്താക്കിയുമുള്ള ആ കുലധർമ്മവിഭജനത്തെ, കേവലമൊരു ഗ്രന്ഥത്തിൽ കാണുന്ന പരാമർശം എന്ന നിലയിൽ ലഘൂകരിച്ചു കാണാനാകില്ല. കാരണം, അതിന് നൽകപ്പെട്ട ആധികാരികത അത്രമാത്രം വലുതാണ്:'മഹാമഖത്തിന്റെ പിറ്റെന്നാൾ തിരുനാവായ മണപ്പുറത്തുവെച്ച് മഹാരാജാവായ പെരുമാളെയും നമ്പിമാടമ്പിസ്മാർത്തന്മാരെയും മറ്റു പ്രഭുക്കന്മാ

രെയും വരുത്തി സർവ്വജ്ഞനായ ശങ്കരാചാര്യർ ഈ വിധം ബോധിപ്പിച്ചെന്നും, കർമ്മഭൂമിയിൽ *കർമ്മംകൊണ്ട് ഗതിവരുത്തിക്കൊള്ളണമെന്നും, അതിനു വിഘ്നം വരുത്തുന്നവർക്കു ദാരിദ്ര്യവും മഹാവ്യാധികളും അല്ലലും മനോദുഃഖവും ഒരിക്കലും തീരുകയില്ലെന്നും, അതുകൊണ്ട് അതിനു നീക്കംവരുത്തിക്കൂടെന്നും അറുപത്തിനാലു ഗ്രാമവും ശങ്കരാചാര്യരും രാജാക്കന്മാരും ദിവ്യജനങ്ങളും മാലോകരും കൂടിയ സഭയിങ്കൽനിന്നു കൽപ്പിച്ചു' എന്ന പ്രസ്താവനയാണ് ആ ഗ്രന്ഥത്തിലെ പ്രസക്തമായ വസ്തുത. അതോടൊപ്പം, ചിലർ തമ്മിൽത്തമ്മിൽ തൊട്ടുകുളി,തീണ്ടിക്കുളി എന്നുള്ള ക്രമങ്ങളടക്കം ആചാരങ്ങളും നീതിയും നിലയും നിശ്ചയിച്ചു നടപ്പാക്കപ്പെട്ടത് ആ മാമാങ്കത്തിൽവെച്ചാണെന്നു കേരളോത്പത്തി പ്രഖ്യാപിക്കുന്നു. അതായത്, കേരളത്തെ ഭ്രാന്താലയമാക്കിയ ദുരാചാരങ്ങളുടെ പിറവി ആ മാമാങ്കത്തിലായിരുന്നെന്നും അതിനു നിർദ്ദേശിച്ചതു ശങ്കരാചാര്യരാണെന്നുമാണ് ബ്രാഹ്മണ്യം പ്രചരിപ്പിക്കാൻ ശ്രമിച്ചത്. ആ പ്രചാരണമാകാം ശ്രീശങ്കരനെ കേരളക്കരയെ ഭ്രാന്താലയമാക്കിയ ജാതിഭ്രാന്തനായി മുദ്രകുത്തുന്നതിനും അബ്രാഹ്മണരായ മലയാളികളിൽ മഹാഭൂരിപക്ഷത്തിന്റെയും ആജന്മശത്രുവാകുന്നതിനും ഇടയാക്കിയത് തും എന്നതാണ് മനസ്സിലാക്കേണ്ട വസ്തുത. (*കുലത്തൊഴിൽ)

പരശുരാമൻ കടലിൽനിന്നു കണ്ടെടുത്ത് കേരളക്കര ബ്രാഹ്മണർക്കു ദാനംനൽകി എന്ന കല്പിതകഥയിലൂടെ, ബ്രഹ്മസ്വത്തിന്റെയും രാജസ്വത്തിന്റെയും ദേവസ്വത്തിന്റെയും ആധികാരിക ഉടമസ്ഥരായി മാറിയ ജാതിബ്രാഹ്മണ്യം ശ്രീശങ്കരാചാര്യരെ മുൻനിർത്തി മറ്റൊരു കുടിലനീക്കത്തിലൂടെ അബ്രാഹ്മണരായ സർവ്വരുടെയും ചിറകരിയുകയായിരുന്നു ആ ഒരു കല്പനയിലൂടെ. ഒരുപക്ഷെ, അക്കാലത്തുതന്നെ നിലനിന്നിരുന്ന കുലത്തൊഴിൽ സമ്പ്രദായം അതോടുകൂടെ അലംഘനീയമായ ഒരു നിയമമാക്കി അവതരിപ്പിച്ച് അവർ അരക്കിട്ടുറപ്പിച്ചെടുത്തു. ബ്രാഹ്മണർ ഉണ്ടാക്കിയ വേലിക്കെട്ടിനു പുറത്തേക്കു കടക്കാൻ ശ്രമിക്കുന്നവരും അന്യതൊഴിലുകളിൽ വ്യാപരിക്കുന്നവരും രാജനിയമങ്ങൾക്കും ദൈവഹിതത്തിനുമെതിരെ ചരിക്കുന്നവരായി കണക്കാക്കപ്പെട്ട് അതോടെ വേട്ടയാടലിന് ഇരയായി. അങ്ങനെയുള്ള നിയമലംഘകർക്കു മേൽ ഏർപ്പെടുത്തിയ ശിക്ഷകൾ നിയമവിധേയമാക്കപ്പെട്ടു.അതിന്റെ ആത്യന്തികഫലമായാകാം വൈദികമതത്തിലെ വലിയൊരു വിഭാഗം മനുഷ്യർ സ്വന്തം മാളങ്ങളിൽ ഒതുങ്ങിക്കൂടാൻ വിധിക്കപ്പെട്ട്, അപരിഷ്കൃതരും നിരക്ഷരരും ദരിദ്രരുമായിമാറി ഇക്കാലത്തും അധഃസ്ഥിതാവസ്ഥയിൽകഴിയുന്നത്. എന്നാൽ, സ്വാർത്ഥതാത്പര്യസംരക്ഷണത്തിനുവേണ്ടി ദൈവങ്ങളെയും വിശുദ്ധഗ്രന്ഥങ്ങളെയും മറയാക്കി ജാതിബ്രാഹ്മണ്യം ചെയ്ത ആ കൊടും പാതകങ്ങളുടെ പേരുദോഷം മൊത്തം പതിച്ചത് ശ്രീശങ്കരന്റെ തലയിലാണ്.

ഇതായിരുന്നു യഥാർത്ഥ ശങ്കരൻ

സർവ്വജ്ഞപീഠം കയറിയ ശങ്കരാചാര്യർ, ഭാരതത്തിലെമ്പാടും അദ്വൈതദർശനം പ്രചരിപ്പിക്കുന്നതിനായി(?) നാലു മഠങ്ങൾ ആരംഭിക്കുകയുണ്ടായി. വടക്ക് ഉത്തരാഞ്ചലിലെ ബദരിനാഥിൽ സ്ഥാപിച്ച ജ്യോതിർമഠം, പടിഞ്ഞാറ് ഗുജറാത്തിലെ ദ്വാരകയിൽ സ്ഥാപിച്ച ദ്വാരകാപീഠം,കിഴക്ക് ഒറീസ്സയിലെ പുരിയിൽ തുടങ്ങിയ ഗോവ

ർദ്ധനമഠം എന്നീ മൂന്നു മഠങ്ങൾ സ്ഥാപിച്ചശേഷം, നാലാമത്തേത് എവിടെയായിരിക്കണമെന്ന് ആലോചിച്ചുവന്നകാലത്തെ ഒരുസംഭവം ഏറെ പ്രസിദ്ധമാണ്. തന്റെ കൈവശമുണ്ടായിരുന്ന കാശ്മീരിലെചന്ദനംകൊണ്ടുള്ള ശാരദാദേവിയുടെ വിഗ്രഹം പുതിയ മഠത്തിൽ പ്രതിഷ്ഠിക്കണമെന്നു ശങ്കരൻ മനസ്സിലുറപ്പിച്ചിരുന്നു. തീർത്ഥാടനത്തിനിടയിൽ ശൃംഗേരിയിലെത്തിയ ആചാര്യൻ, തുംഗാനദിയുടെ വലതുകരയിൽ ധ്യാനത്തിലിരിക്കുകയായിരുന്നു. ആ സമയം ഇടതുകരയിൽ, ഒരു മൂർഖൻപാമ്പ് പത്തിവിടർത്തി ഒരു തവളക്ക് കുട ചൂടിയതുപോലെ രക്ഷയേകുന്ന കാഴ്ച അദ്ദേഹത്തിന്റെ ശ്രദ്ധയിൽപ്പെട്ടു. പ്രകൃതി, ശത്രുക്കളായി സൃഷ്ടിച്ചവർ പോലും പരസ്പരസ്നേഹത്തോടെ കഴിയുന്ന ആ സ്ഥലമാണ് കരുണാമയിയായ ശാരദാദേവിയുടെ വിഗ്രഹം പ്രതിഷ്ഠിക്കാൻ ഏറ്റവും ഉത്തമമെന്നു തിരിച്ചറിഞ്ഞ്, ആചാര്യൻ അവിടെ നാലാമത്തെ അദ്വൈതാശ്രമം സ്ഥാപിക്കാൻ തീരുമാനിച്ചു.

ആ മഹാത്മാവിനെയാണ് ജാതിവിഭജനത്തിന്റെയും ചൂഷണത്തിന്റെയും ശത്രുതയുടെയും പ്രചാരകനായി ചിലർ അവതരിപ്പിക്കുന്നത് എന്നതിനെക്കാൾ വലിയ വൈരുദ്ധ്യമെന്തുണ്ട്?തങ്ങൾ ചെയ്തുകൂട്ടിയ അപരാധങ്ങളുടെയെല്ലാം പാപഭാരം ശങ്കരനുമേൽ ചൊരിയുകയും, അതിന്റെ പേരിൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ മഹത്വത്തിനേറ്റ മങ്ങൽ ആസ്വദിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന ദ്വിമുഖതന്ത്രമാണ് ആര്യബ്രാഹ്മണ്യം ഇക്കാലമത്രയും നടപ്പാക്കിയത്. ആ പകവീട്ടലിന്റെ ഫലമായാകാം ശങ്കരനുശേഷം അദ്വൈതവേദാന്തപദ്ധതി തച്ചുതകർക്കപ്പെട്ടത്.അതിനാലാണ് അദ്വൈതികളായ ശങ്കരശിഷ്യന്മാരും അനുചരന്മാരും ഭ്രഷ്ടർ ആക്കപ്പെട്ടതും അദ്വൈതാശ്രമങ്ങൾ ബ്രാഹ്മണ്യസങ്കേതങ്ങളായതും.അതുകൊണ്ടാകാം ഭാരതം പിന്നെയും അന്ധകാരയുഗത്തിലേക്കു പതിച്ചതും, പിൽക്കാല ചരിതത്താളുകളിൽ കണ്ട ദുരന്തങ്ങളിലേക്ക് എത്തിച്ചേർന്നതും. കേരളക്കര ലോകത്തിനു സംഭാവന ചെയ്ത ശങ്കരാചാര്യർ എന്ന ഉന്നതശീർഷനായ വ്യക്തിത്വത്തെ, ജാതിബ്രാഹ്മണ്യം നടപ്പിലാക്കിയ ഗൂഢപദ്ധതികളുടെ പേരിൽ ഇനിയും അപകീർത്തിപ്പെടുത്തേണ്ടതുണ്ടോ എന്നു ചിന്തിക്കുക. സംഗതികൾ ഇങ്ങനെയൊക്കെയാണെങ്കിലും, ബ്രാഹ്മണ്യത്തെ മഹത്വവത്കരിക്കുന്ന പല ശ്ലോകങ്ങളും ശങ്കരന്റെപേരിൽ പ്രചാരത്തിലുണ്ട്.(ഉദാ:ബ്രാഹ്മണജാത്യാഭിമാനാത് ബ്രഹ്മേത്യഭിതീയതേ). അതുകൊണ്ടാണ്, ശങ്കരന്റെ ബുദ്ധി വലുതായിരുന്നെങ്കിലും ഹൃദയം അത്ര വലുതായിരുന്നില്ല എന്ന വിമർശനം സ്വാമിവിവേകാനന്ദനു നടത്തേണ്ടിവന്നത്. ഒരുപക്ഷെ, ആ വിമർശനത്തിലേക്കു വഴിതെളിക്കുന്ന ശ്ലോകങ്ങളിലെ താത്പര്യം ജാതിബ്രാഹ്മണ്യസ്തുതികൾ ആയിരിക്കണമെന്നില്ല. അല്ലെങ്കിൽ, അതു ശങ്കരന്റെ വചനങ്ങൾ ആകണമെന്നുമില്ല.(അതാണല്ലോ ചരിത്രം തെളിയിക്കുന്നത്). ആണെങ്കിൽപ്പോലും, ശങ്കരാചാര്യരുടെ മറ്റു വചനങ്ങൾ ഒഴിവാക്കി അവമാത്രം സ്വീകരിക്കേണ്ടതുണ്ടെന്നു തോന്നുന്നില്ല. ആ ദിശയിലുള്ള ബ്രാഹ്മണ്യ അപനിർമ്മിതികൾക്ക് തലവെച്ചു കൊടുക്കേണ്ടതുമില്ല.

* * *

ഗിരീഷ്കുമാർ ശ്രീലകം

1972 മാർച്ച് 11ന് എറണാകുളംജില്ലയിലെ ഏഴിക്കരയിൽ ജനിച്ചു.

അച്ഛൻ: പി.വി.കുമാരൻ, അമ്മ: പി.ജി.ഷീല

ഭാര്യ: ശ്രീദേവി.പി.ടി, മക്കൾ: സാന്ദ്ര, സ്വാതി

സഹോദരങ്ങൾ: സതീശൻ, ബിനു, ഷിൽജ

എൽ.പി.ജി.എസ്.ഏഴിക്കര, ജി.ച്ച്.എസ്.ഏഴിക്കര, യു.സി.കോളേജ് ആലുവ,

ഗവണ്മെന്റ് പോളിടെക്നിക് കോഴിക്കോട് എന്നിവിടങ്ങളിൽ പഠനം.

1992 മുതൽ 2000 വരെ കൊച്ചിൻ റിഫൈനറിയിൽ ജോലി ചെയ്തു.

2000 നവംബർ മുതൽ ഖത്തറിൽ പ്രോസ്സസ് ടെക്നിഷ്യനായി പ്രവർത്തിക്കുന്നു.

എറണാകുളം ജില്ലയിലെ പെരുമ്പാവൂർ 'ശ്രീലക'ത്തിൽ താമസം.
'വിറകുമരം' എന്ന പേരിൽ ഒരു കവിതാസമാഹാരം പ്രസിദ്ധീകരിച്ചിട്ടുണ്ട്.
ആനുകാലികങ്ങളിലും നവമാധ്യമങ്ങളിലും കവിതകളും ലേഖനങ്ങളും
എഴുതുന്നു. വിവിധ ആൽബങ്ങൾക്കുവേണ്ടി ഗാനങ്ങൾ രചിച്ചിട്ടുണ്ട്.

അഭിപ്രായങ്ങൾ *e-mail*ൽ അറിയിക്കുക: *sbh.sathyam@gmail.com*

Font used: Nirmala UI Semilight(MS Word)

ഗ്രന്ഥസൂചി:

- വ്യാസമഹാഭാരതം(ഗദ്യം) Vol:1,2&3: വിദ്വാൻ കെ. പ്രകാശം,
- ശ്രീമദ് ശങ്കരദിഗ്വിജയം:ശ്രീവിദ്യാരണ്യകൃതം; വിവർത്തകൻ:ഭക്തകവി തിലകം താഴക്കാട്ടുമനയിൽ ടി.സുബ്രഹ്മണ്യൻ തിരുമുമ്പ്
- കേരളോത്പത്തി: തുഞ്ചത്തെഴുത്തച്ഛൻ
- ശാങ്കരസ്മൃതി(ലഘുധർമ്മപ്രകാശിക)
- ശങ്കരോപാഖ്യാനം: കുന്നത്തു ജനാർദ്ദനമേനോൻ,1935
- ശ്രീമദ് ഭാഗവതം: വിദ്വാൻ സി.ജി.നാരായണൻ എമ്പ്രാന്തിരി
- ദക്ഷിണേന്ത്യയിലെ ജാതികൾ: കരുണാകരമേനോൻ പന്നിക്കോട്ട്, പ്രസാധകൻ: വിദ്യാവിലാസം പ്രസ്, കോഴിക്കോട്, 1915
- കേരളപാണിനീയം: എ.ആർ. രാജരാജവർമ്മ; സായാഹ്ന ഫൌണ്ടേഷൻ, തിരുവനന്തപുരം, 2017
- ഐതിഹ്യമാല: കൊട്ടാരത്തിൽ ശങ്കുണ്ണി
- മാമാങ്കം:എ. വി. ശ്രീകണ്ഠപ്പൊതുവാൾ, 1957
- ജാതിവ്യവസ്ഥിതിയും കേരള ചരിത്രവും: പി.കെ.ബാലകൃഷ്ണൻ,1983
- കേരളചരിത്രം: ആറ്റൂർ കൃഷ്ണപിഷാരടി
- വിക്കിപീഡിയ(വിവിധ ഭാഷകൾ)
- വിവേകാനന്ദസാഹിത്യസർവ്വസ്വം: സ്വാമിവിവേകാനന്ദൻ

* * *

തങ്ങൾ ചെയ്തുകൂട്ടിയ
അപരാധങ്ങളുടെയെല്ലാം പാപഭാരം
ശ്രീശങ്കരനുമേൽ ചൊരിയുകയും,
അതിന്റെ പേരിൽ
ആ അദ്വൈതിയുടെ മഹത്വത്തിനേറ്റ മങ്ങൽ
ആസ്വദിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന
ദ്വിമുഖതന്ത്രമാണ്
ആര്യബ്രാഹ്മണ്യം
ഇക്കാലമത്രയും നടപ്പാക്കിയത്.
ആ പകവീട്ടലിന്റെ ഫലമായാണ്
ശ്രീശങ്കരനുശേഷം
അദ്വൈതവേദാന്തപദ്ധതി തച്ചുതകർക്കപ്പെട്ടത്.
അതിനാലാണ്
അദ്വൈതികളായ ശങ്കരശിഷ്യന്മാരും അനുചരന്മാരും
ഭ്രഷ്ടരാക്കപ്പെട്ടതും,
അദ്വൈതാശ്രമങ്ങൾ ബ്രാഹ്മണ്യസങ്കേതങ്ങളായതും.
അതിന്റെ ഫലമായാണ്
ഭാരതം പിന്നെയും
അന്ധകാര യുഗത്തിലേക്കു പതിച്ചതും,
പിൽക്കാല ചരിതത്താളുകളിൽ കണ്ട
ദുരന്തങ്ങളിലേക്ക് എത്തിച്ചേർന്നതും.

ISBN 978-933425691-8